

Giới thiệu Ông Xã Khó Hiểu

Truyện Ông Xã Khó Hiểu, câu chuyện nói về một cặp vợ chồng mới cưới, nhưng anh chồng ban đầu không hề để ý tới cô, còn cô thì toàn tâm yêu thương anh quan tâm từng chút một.

Cô biết mình mê muội chồng mình như thế thật chẳng có khí chất gì. Nhưng cô nhịn không được, toàn tâm toàn ý sẵn sàng trả giá tất cả để được ở bên anh. Nhưng dạo này ông xã càng ngày càng khó hiểu, lúc nóng lúc lạnh, có lúc thì ngăm chặt miệng giống như con trai.

Đối với anh cô còn non lắm, nhưng cô sẽ cố gắng vì anh mà làm hết mình. Xem ra, cô phải cố gắng thêm, học tập bản lĩnh mẽ hoặc đàn ông, mới có thể nghe thấy chính miệng anh nói anh yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nửa đêm.

Một bóng người cao lớn, không tiếng động, đi đến bên giường.

Dáng người đàn ông cao ngất đứng bên giường một lúc lâu, không nhúc nhích, giống như một pho tượng. Dưới ngọn đèn mờ mịt, anh im lặng đánh giá người con gái xinh đẹp đang nằm co ro trên giường.

Không biết từ khi nào, cô đã đá văng chăn. Dáng người nhỏ nhắn, vì lạnh, mà hơi co rúm lại, giống như một con tôm nhỏ. Áo ngủ bằng lụa mát lạnh buộc quanh dáng người xinh đẹp của cô. Hai cặp đùi cân xứng, gợi cảm lộ ra, như thể phát ra thứ ánh sáng mờ như ngọc ngà.

Rốt cuộc, người đàn ông không chỉ dừng lại việc thưởng thức trong im lặng.

Anh nghiêng người. Một bàn tay to lớn, xoa lấy đùi của cô gái xinh đẹp.

Anh chậm rãi vuốt ve, sau đó, từ từ đi lên trên, lại lên trên. Bàn tay như con sói đói không có điểm dừng, đi vào trong áo ngủ, hưởng thụ nơi mềm mại, đầy đặn đang tỏa ra hương thơm ấm áp.

“Ừm...” Cô gái xinh đẹp bị đánh thức, run rẩy, mang theo chút rên rỉ vô tội.

Chẳng qua, bao vây quanh cô là một mùi hương đàn ông rất quen thuộc – mùi hương của người đàn ông mà cô yêu thương nhất.

Khuôn mặt nhỏ hơi hơi cong lên. “Hạo Phong... Anh... Anh đã về...”

Khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc. Vui sướng nhất thời tràn đầy trong đôi mắt ướt át, xinh đẹp của Nhan Tương Tương. Bàn tay nhỏ bé xoa lấy mặt anh.

“Anh đã đi công tác ở Los Angeles suốt một tháng trời. Em còn tưởng phải đợi đến tuần sau, anh mới có thể giải quyết xong công việc ở bên kia...”

Phó Hạo Phong không trả lời. Ánh mắt bị dục vọng che mờ. Con ngươi tối đen, mênh mông như mặt hồ bí ẩn.

Nhan Tương Tương nhịn không được, nhẹ nhàng thở dài. Cơ thể sau khi bị bàn tay to lớn của anh trên đầu trở nên cực kỳ nhạy cảm. Khuôn mặt không khỏi đỏ bừng. “Em rất nhớ anh... Hạo Phong... Ừm...” Đôi môi xinh đẹp bị bạc môi nam tính của anh cướp lấy.

Anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Nhưng cô không ngại ngần, muốn ôm chặt anh, trút hết nhớ thương anh suốt một tháng qua.

“Hạo Phong, yêu em... Em rất nhớ anh...” Cô làm nũng cầu xin. Áo ngủ đã bị đẩy lên đến eo từ lâu. Thắt lưng đã bị vứt xuống dưới. Nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông tao nhã lướt qua cằm và cổ họng cô, sau đó, dừng lại trên bộ ngực đầy đặn, trắng như tuyết của cô.

“A...” Hai chân bị mở ra. Người đàn ông đưa mình vào giữa hai chân cô, đẩy sâu cô vào giữa giường lớn, mềm mại.

Cô không thoát khỏi vòng tay anh. Bàn tay nhỏ bé, bắt lực xoa lấy mái tóc đen nồng đậm và bờ vai rộng lớn.

Mặc dù hai người đã kết hôn ba năm, nhưng Nhan Tương Tương vẫn không hề muốn xa rời chồng mình một ngày. Giống như lần xa cách một tháng ngắn ngủi này, không có Phó Hạo Phong bên cạnh, cô cảm thấy mình nhanh chóng héo rũ, giống như đóa hoa mất đi gốc rễ, mặc dù tỏa hương nhưng vẫn ứa tàn.

Nhưng bây giờ, anh đã trở về, trở về bên cạnh cô! Trong lòng Nhan Tương Tương vừa ngượng ngừng lại tràn ngập vui sướng. Thân thể mềm mại, nhẹ nhàng run rẩy.

Với cái chuyện kia, cô hoàn toàn phóng khoáng với anh.

Phó Hạo Phong cúi đầu, tận tình nhắm nháp vị ngọt của bà xã. Thay lời lẽ, anh liên tục tham lam thưởng thức, nhắm nháp bầu ngực xinh đẹp, hấp dẫn.

Bà xã của anh nhạy cảm vô cùng. Hai điểm hồng nhỏ được kích thích, lập tức gọi cảm đứng lên, đỏ au, giống như hai bờ môi hồng hồng, nhỏ xinh.

Dục vọng như một tấm lưới lớn quấn chặt anh lại. Hai thân thể bị lửa nóng thiêu đốt, thêm muốn lẫn nhau.

Áo choàng trên người đã hé mở ra. Phó Hạo Phong nhanh chóng khởi động nửa thân trên, kéo áo ra, bày ra vật đàn ông mang tràn đầy mùi vị mê hoặc.

Từ đầu tới cuối, ánh mắt anh đều không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn, phiếm hồng của Nhan Tương Tương.

Anh tựa như con đại bàng đói khát cực độ, nhanh chóng hạ móng vuốt xuống giữ lấy con mồi, không hề chớp mắt, giống như có thể dùng ánh mắt để xâm phạm cô, cắn nuốt toàn bộ những ngọt ngào của cô.

“Hạo Phong...” Nhan Tương Tương khát khao, thấp giọng cầu xin.

Phó Hạo Phong nhếch đôi môi bạc, hình như mang theo ý cười.

Có thể hoàn toàn làm chúa tể của từng phản ứng trên người cô bé con, khiến trong lòng anh tràn ngập cảm giác về sự ưu việt và thỏa mãn. Lực lượng giữa hai chân anh càng thêm no đủ, gắng gượng mà bày ra vẻ hùng dũng.

“Yêu em... Ừm...” Nơi đó nóng như lửa từ từ tiến vào bên trong của Nhan Tương Tương, thật sâu, khiến cô không ngừng cầu xin.

Phó Hạo Phong cũng không nhịn được rên lên, ánh mắt tối sầm.

Bà xã của anh mềm mại không từ chối, nơi nữ tính đó vây chặt dương vật của anh, tùy ý để anh đi vào, hoàn toàn giữ lấy sau đó gắt gao hút chặt vào bên trong.

Nơi ẩm ướt của cô bức anh muốn điên lên!

“Đặt chân lên đây.” Anh ra lệnh, một bên nâng đùi ngọc của cô lên, rồi vắt cặp đùi trắng mịn thon dài lên vai của mình.

Tư thế này rất tốt, khi anh nâng cao mông cô lên, cô còn có thể nhìn rõ ràng vật nam tính của anh đi vào giữa hai chân, nhưng Nhan Tương Tương then thừng, để cho ông xã sắp xếp, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm vẻ kiều nỷ mê người.

“Nhìn anh.” Phó Hạo Phong lại ra lệnh một lần nữa. Hai tay nhanh chóng bắt lấy cái eo nhỏ của cô, giữ chặt cô lại.

“Tương Tương, mở mắt nhìn anh.” Anh lại yêu cầu.

Không chống cự được yêu cầu của ông xã, Nhan Tương Tương nhỏ giọng rên rỉ. Rót cuộc, khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại. Cô chậm rãi hé mở khóe mắt, chống lại ánh mắt nam tính, cuồng dã.

Sau đó, nở một nụ cười chiều chuộng, làm khuôn mặt ác liệt của Phó Hạo Phong mềm đi một chút.

“Cô gái ngoan của anh...” Anh thấp giọng khen ngợi, trấn an. Đột nhiên, thất lưng mạnh mẽ tiến lên phía trước, rồi lập tức lại lùi, sau đó, bắt đầu hoạt động, dùng sức mạnh cường đại lần lượt chui vào hang động bí mật mềm mại, dịu dàng, trơn trượt của cô rồi phóng tung hương lạc trong đó.

“Ừm, Hạo Phong... A a...”

Thân thể bị lấp đầy thoát ra từng đợt khoái cảm. Nóng quá! Nhiệt độ cứ tăng vọt lên. Nhan Tương Tương nhìn vào khuôn mặt nam tính, anh tuần quen thuộc kia, trong lòng kích động không thôi.

Dáng người xinh đẹp xoay mở, phối hợp với dục vọng của đàn ông, giao nộp bản thân, không hề giữ lại chút gì.

Chăn, gối ôm và gối nằm trên giường lớn đều bị đẩy rơi xuống mặt đất; chỉ còn lại một đôi nam nữ trần trụi đang tận tình, triền miên giao thoa.

Một lúc sau, hai người thay đổi tư thế, ôm chầm lấy nhau, kích tình thờ dục. Tiếng rên rỉ vang lên khiến người ta phải mặt đỏ tai hồng, vọng lên trong phòng ngủ.

Ngay cả chân giường cũng bị sự va chạm quá mức kịch liệt của người đàn ông mà phát ra những tiếng kêu nhỏ.

Thân thiết mãnh liệt liên tục hồi lâu.

Nhan Tương Tương không biết mình rơi lệ từ bao giờ. Hai gò má cô đỏ bừng. Nước mắt vui sướng che kín khuôn mặt, hoàn toàn bị rung động. Thân thể

không nhìn được mà trở nên run rẩy.

“Hạo Phong...” Khi cao trào thổi quét qua toàn thân, cô kêu to tên của người đàn ông mình yêu thương ra. Bàn tay nhỏ bé nhanh chóng giữ chặt lấy cánh tay cường tráng của anh. Sóng triều ân ái nháy mắt phun trào.

“Ừm...” Phó Hạo Phong càng đi vào nhanh hơn. Vật đàn ông nóng bỏng đã tới đỉnh điểm cuối cùng.

Anh không phóng thích trong thân thể mê người của cô, lại cắn chặt răng nhịn xuống, đột nhiên rút ra từ trong cơ thể cô. Sau đó, anh lấy bàn tay giữ vật cứng rắn, nóng bỏng.

“A a a...” Anh hít lấy không khí, ngửa đầu gầm nhẹ bằng giọng khàn đục. Dung nham núi lửa đột nhiên phun trào. Từng dòng, từng dòng hoàn toàn dừng lại trên cái bụng bằng phẳng của cô.

Nhan Trương Trương thờ dốc không thôi. Bộ ngực xinh đẹp theo mỗi hơi thở phập phồng. Mười ngón tay mảnh khảnh theo bản năng đưa xuống bụng, che lấp mầm móng nóng bỏng bên ngoài cơ thể bị anh bắn tới. Đôi mắt sưng mù ngóng nhìn anh, dịu dàng nhắc môi...

Cô muốn nói lại thôi.

Phó Hạo Phong không cho cô nói chuyện, đã cúi đầu, một lần nữa, tước đoạt cái miệng nhỏ nhắn, ẩm ướt của cô, trần trọc chà đạp, chiếm lĩnh hương vị trong miệng cô...

Anh không muốn cô có thai sao?

Từ khi kết hôn đến bây giờ, tuy rằng anh không hề yêu cầu cô uống thuốc tránh thai, nhưng sau khi trải miên, nhiệt liệt yêu cô, nếu không dùng áo mưa, anh luôn lựa chọn xuất ra bên ngoài cơ thể, chứ không phải tận tình bắn vào bên trong người cô.

Anh không muốn có con sao? Trẻ con rất đáng yêu mà. Cô rất muốn mang thai đứa con của anh, chỉ nghĩ đến thôi trong lòng cũng đau rồi.

Khẽ cắn môi, Nhan Trương Trương chậm rãi thở dài giận dữ.

“Có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng khiến cho Nhan đại tiểu thư phải nhú mày, ai oán thở dài sao?” Ngón tay gầy thon dài vươn ra từ người đứng ở phía sau Nhan Trương Trương.

“Mạn Tuyền...” Nhan Trương Trương hoảng sợ, giấy tờ ôm trong ngực rơi xuống đất.

Tiếng cười Kiều Mạn Tuyền thanh thúy, khom người nhặt đồ giúp cô. “Nhìn cậu vừa đi vừa ngẩn người, chẳng hiểu là nghĩ gì đến xuất thần vậy. Đợi lát nữa cậu đập mặt vào cột điện hoặc hàng cây bên đường chắc buồn cười lắm.” Cô tiếp tục giễu cợt.

Hai gò má Nhan Trương Trương ửng đỏ, cười yêu mị, liếc mắt nhìn bạn tốt một cái. “Đều tại cậu dọa tởm, còn cười người ta nữa.”

“Tớ chỉ nhắc nhở cậu. Nếu chờ cậu bị đâm vào bầm dập mặt mũi mới nói, không phải quá muộn sao? Bạn tốt đâu thể làm như vậy được. Cậu thấy tớ nói có đúng không?”

Kiều Mạn Tuyền cười, khẽ nhăn nhăn mặt và cái mũi thanh tú. Khoác tay lên vai Nhan Trương Trương. Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“Này, Trương Trương yêu dấu, đừng phiền não nữa. Có chuyện gì cứ nói với giáo sư – tớ đây. Tớ nhất định sẽ giải thích rõ ràng mọi nghi ngờ cho cậu.”

Nhan Trương Trương bị cô trêu đến bật cười. Nổi u buồn trong mắt thoáng biến mất.

Hai người hiện đều là ban cán sự. Mùa hè năm nay, các cô sẽ tốt nghiệp khoa ngoại ngữ, chuyên ngành Văn học Anh.

Ánh mặt trời nhợt nhạt cuối ngày chiếu vào khuôn mặt trắng mịn của Nhan Trương Trương, khiến cho da thịt cô, thoát nhìn, giống như đang run rẩy. Cô nhếch miệng, nhỏ giọng nói. “Không có chuyện gì đâu...”

Kiều Mạn Tuyền khẽ hừ một tiếng. “Không có việc gì mới là lạ. Cậu không chịu nói, tớ dùng đầu gối cũng đoán được. Chắc chắn lại có liên quan tới gã lạnh lùng như băng đá nhà cậu chứ gì? O? Mà không phải là cậu nói anh ta đã đi công tác bên Mỹ rồi sao?”

“Anh... anh ấy đã về tới hôm qua.” Nghĩ đến những chuyện này nợ tới qua, da thịt cô muốn không đỏ hồng lên cũng khó.

Kiều Mạn Tuyền lập tức nhìn ra manh mối, cười hí hí hai tiếng. “Nếu hôm qua chồng cậu về bên cạnh thì chắc chắn tới qua hai người rất phấn khích chứ. Giờ cậu lại thờ dài? Hay là tại hôm qua anh ta biểu hiện không đủ tốt, không đạt tới yêu cầu của cậu?”

“Không phải đâu!” Lời vừa thốt ra, Nhan Trương Trương lập tức hối hận. Bởi vì vẻ mặt dò xét của bạn thân, khiến cho đôi mắt cô tràn ngập hơi nước. “Kiều Mạn Tuyền! Cậu... Cậu... Cậu... thật đáng ghét!” Thật là vừa tức giận, vừa buồn cười. Nhan Trương Trương không hề kiêng kị, giờ nắm đầm mềm mại lên giả bộ đánh bạn một cái.

Hai người cười đùa một trận. Rốt cuộc, về mặt Kiều Mạn Tuyền nghiêm túc. “Cậu đó, tuổi thanh xuân tươi đẹp đều dâng hết cho vị Phó tiên sinh kia, khiến một đồng nam sinh muốn theo đuổi cậu chỉ cần nhìn vào nhẫn kết hôn trên tay cậu mà mất hết hy vọng. Trương Trương, như vậy có đáng không?”

Nhan Trương Trương không do dự gật đầu. “Đáng. Trong mắt tớ, Hạo Phong là người đàn ông tốt nhất thế giới.”

Phó Hạo Phong hơn cô mười tuổi. Anh vốn là trợ thủ đắc lực nhất, cũng là trợ thủ đáng tin cậy nhất bên người Nhan Duẩn Long – ba của Nhan Trương Trương. Khi được ba cô đưa về bên mình, anh chỉ là một đứa bé mồ côi, mười ba tuổi. Sau đó, anh tỏ ra là người có tài kinh doanh, rồi lại giúp Nhan Duẩn Long mở rộng toàn bộ “xí nghiệp Long Thịnh”; đưa sự nghiệp điện tử mở rộng đến Đông Nam Á và Châu Mỹ thành công; trở thành tập đoàn quốc tế lớn mạnh.

Nhan Duẩn Long không có con trai, chỉ có Nhan Trương Trương là một hòn ngọc quý trên tay.

Ba năm trước, Nhan Duẩn Long phát hiện mình đã bị ung thư gan giai đoạn cuối. Ông dứt khoát, kiên quyết gả con gái mình, lúc ấy, mới học năm đầu đại học, cho Phó Hạo Phong; cũng đưa cả “xí nghiệp Long Thịnh” vào tay Phó Hạo Phong quản lý. Còn Nhan Duẩn Long, đến tuần thứ hai sau đám cưới của hai người, cũng đã ra đi ở nhà riêng.

Đối với Nhan Trương Trương mà nói, mặc dù, trước khi kết hôn, cô không có chút tình cảm với Phó Hạo Phong. Nhưng cô rất quen thuộc với anh. Cô thường xuyên thấy anh xuất hiện bên cạnh bố. Khí chất lạnh lùng, thần bí; Khuôn mặt anh tuần mang theo vẻ trêu người khiến người ta nhanh chóng phải ủ dột, tìm đập. Cô phải thừa nhận, bản thân mình đã bị anh hấp dẫn.

Vừa trông thấy anh, trái tim nhỏ bé không thể không chế được gục ngã, gục ngã nhanh chóng, giống như bị phá vỡ bức tường phòng ngự ở nơi yếu đuối nhất, một chút cũng không hề rụt rè.

Cô thích anh rồi!

Sau đó, cô lại được ba kiên quyết gả cho anh. Cô không lo lắng bao lâu, lập tức gật đầu. Mà nguyên nhân vì sao Hạo Phong chấp nhận cưới cô, cô biết, tất cả đều không liên quan tới tình yêu. Ba cô có ơn với anh. Anh vì báo ơn mới đồng ý kết hôn với cô, chăm sóc cho cô cả đời.

Kết hôn ba năm, anh tối với cô rất tốt. Còn sự nghiệp của bố cô để lại, anh ngày càng xuất sắc. Cô rất cảm kích. Mà ngoài cảm kích, còn tràn đầy, tràn đầy yêu thương.

Cô thương anh.

Tình yêu khiến cô trở nên kiên cường, cũng trở nên tham lam. Có anh cả đời làm bạn còn chưa đủ. Cô hy vọng anh có thể vui vẻ, có thể cùng cô yêu nhau thật nhiều.

Chỉ là... vì sao Hạo Phong lại không muốn cô có thai?

“Này, tiểu thư Trương Trương yêu dấu, cậu có thành ý một chút được không? Nói chuyện với người đẹp đây mà lại thất thần vậy... Thật quá đáng! Có phải đang nhớ đến hôm qua đã long trời lở đất thế nào không? ‘Lửa cháy’ lớn vậy thì cháy trụi rồi hả? Trời ạ! Mặt mũi rục rở vậy tớ cũng nhìn ra rồi.”

Kiều Mạn Tuyền khoa trương, cười đùa ở bên cạnh. Nhan Trương Trương bỗng lấy lại được tinh thần, bị bạn đùa đến mặt đỏ bừng, nhin không được, bật cười.

“Nào có nghĩ gì. Cậu thích hay sao mà cứ suy diễn như vậy?”

Hai nữ sinh cứ vậy cười đùa bát nháo, một đường đi thẳng ra cổng trường. Mắt Kiều Mạn Tuyền sắc bén, lập tức, thoáng nhìn thấy chiếc xe Limousine đỗ bên kia đường.

“Trương Trương, người nào đó nhà cậu lại phái người đến đón cậu rồi kìa. Chạy nhanh như vậy, có mệt lắm không?” Kiều Mạn Tuyền vốn muốn rủ Nhan Trương Trương đến một nhà hàng Ý nổi tiếng nào đó, ăn uống thỏa thích một bữa. Chẳng qua, bây giờ, không thể nào được thực hiện rồi!

“Chú Hưng.” Nhan Trương Trương khẽ cười, bước về phía người đàn ông trung niên đang đứng ở bên xe. “Sao chú không báo trước? Cháu tự về nhà được rồi mà. Đây là xe của nhà cháu mà, sao chú lại tới đón cháu?”

Chú Hưng đã chịu trách nhiệm lái xe hơn hai mươi năm. Có thể nói, ông đã nhìn Nhan Trương Trương trưởng thành. Ông mỉm cười, nháy mắt ra hiệu với tiểu thư nhà mình, cố ý đè thấp giọng xuống. “Tiểu thư, hôm nay có chàng vệ sĩ, á, có một người ưa nhìn tới tìm tiểu thư để hẹn hò.” Ông vụng trộm chỉ vào trong xe.

“A?” Nhan Trương Trương giật mình. Người ưa nhìn nào... hẹn hò cô nhĩ? Có ai đâu? Là... Là anh sao?

Lúc này, cửa xe, đột nhiên, chậm rãi hạ xuống. Nhan Trương Trương cúi người theo bản năng. Đúng như cô đoán, khuôn mặt nam tính, tuấn tú đập vào trong mắt, khiến cho trái tim cô nhảy lên. Đôi môi mềm mại như cánh hoa đầy đặn không tự chủ được mà vẽ thành một đường cong xinh đẹp.

“Hạo Phong!” Đôi mắt đẹp chứa đầy nét kinh ngạc, vui mừng.

“Lên xe.” Phó Hạo Phong thần nhiên ra lệnh, ánh mắt hơi nhìn lên trên.

“Vâng.” Mặc dù anh không thèm liếc cô lấy một cái, Nhan Trương Trương vẫn nhảy nhót, vô cùng vui vẻ vuốt cằm.

Kết hôn đã được ba năm. Nhưng đây là lần đầu tiên anh đến trường đón cô. Anh lúc nào cũng bận rộn, mọi công việc dường như vĩnh viễn không bao giờ làm xong.

Cô rất thương xót anh. Nhưng cô biết, ngay cả tám bằng đại học Văn học Anh kia cũng chẳng có thể giúp gì được cho anh. Cho nên, cô chỉ có thể cố gắng không trở thành gánh nặng của anh; ngoan ngoãn mà chờ đợi, đợi đến lúc anh cần người vợ ngoan ngoãn. “Món quà ấm áp” này, cô chưa từng nghĩ anh sẽ làm cho cô. Hôm nay, anh đột nhiên tới, cô đương nhiên rất vui mừng, nhưng cũng vừa mừng vừa lo.

Cửa xe mở ra. Phó Hạo Phong ngồi sang bên ghế phía bên kia, chờ cô bước vào.

Nhan Trương Trương nhìn anh đầy ngọt ngào, khom người, bước vào hàng ghế sau.

Nhan Trương Trương cực lực mời Kiều Mạn Tuyền lên xe cùng, muốn để xe đưa bạn tốt đi về một lần. Nhưng bất đắc dĩ, Kiều Mạn Tuyền đánh chết cũng không chịu. Cô còn cố ý làm ra vẻ rùng mình, hoảng sợ, y như là người đàn ông lạnh lùng trong xe sẽ đóng băng cô, nói sợ sẽ biến thành một cục đá trong xe cô. Bởi vậy Kiều đại mỹ nữ kiên quyết không lên xe, vẫn muốn hưởng thụ không khí ấm áp bên ngoài xe thôi.

Nhìn bạn tốt phát tay, phóng khoáng bước đi, còn ngân nga hát, Nhan Trương Trương không khỏi than nhẹ.

“Cô ấy không muốn lên xe thì thôi, có gì mà thờ dài?”

Một giọng nói nam tính, trầm thấp vang lên bên cạnh cô. Nghe khẩu khí trong giọng nói kia, dường như không quá vui vẻ. Nhan Trương Trương đưa ánh mắt từ bên ngoài cửa sổ vào phía người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn.

Lúc này, xe đã chạy nửa chừng. Hàng ghế sau xe khá riêng tư, bởi vì, giữa hai phía xe có một tường gỗ dày cách âm. Cửa kính cũng được đặc chế, ngăn chặn bất kỳ việc gì xen vào giữa. Không gian nhỏ nhỏ giờ chỉ có hai vợ chồng họ.

“Mạn Tuyền là bạn thân nhất của em. Em hy vọng anh và cô ấy có thể vui vẻ với nhau...” Giọng nói dịu dàng, nhỏ nhẹ. Cô hơi cắn môi môi mềm mại, giống như rõ ràng là muốn thờ dài nhưng lại cực lực nhịn xuống.

Phó Hạo Phong nâng mắt. Anh nhìn cô hồi lâu, mãi tận đến khi cô vợ bé nhỏ của anh bị nhìn đến co rụt gáy lại, toàn bộ khuôn mặt đỏ hồng, mới nghe anh bình tĩnh nói. “Anh và em ở chung đã đủ vui vẻ rồi, không cần những người khác đến vui vẻ chung.”

“A?” Nhan Trương Trương mở to đôi mắt dài, xinh đẹp, mê muội nhìn anh.

Đây có thể gọi là lời ngon tiếng ngọt sao? Ừm... hẳn là vậy rồi.

Trong chuyện tình cảm, hai người vẫn thường “làm” nhiều hơn “nói”. Trong những lúc ấy, hai người vô cùng phù hợp. Anh dẫn dắt cô tiến vào mê cung tình dục đến hoa mắt, khiến cho cô vốn trong sáng như trang giấy trắng mà nhiễm những vết màu đẹp đẽ, rực rỡ.

Hai thân thể hòa lại làm một, khi anh mạnh mẽ va chạm cô, tiến sâu vào bên trong của cô, khám cô vào nơi sâu kín nhất, cô chưa suy nghĩ nhiều, chỉ có lòng anh đã sớm khắc sâu tình cảm này, muốn làm cho cô hoàn toàn thần phục.

Lúc này, anh giữ lấy cảm cô, không cho cô né tránh. Đồng tử tuyệt đẹp đầy nam tính thâm thúy đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên của cô.

“Mặt nóng quá, do phơi nắng sao?” Phó Hạo Phong nâng cao khuôn mặt của cô lên. Ngón cái vuốt ve da thịt non mịn, phẳng lạng.

“Không có đâu... Không phải là do phơi nắng. Hôm nay, ánh mặt trời không chói quá...” Người đàn ông này như đang đùa cô vậy. Nhan Trương Trương không thể hiểu.

Cô nghiêng đầu, ra vẻ có chút nghi ngờ. Đột nhiên, trước mắt tối sầm lại. Phó Hạo Phong đã đè xuống gần mặt cô, yên lặng hôn lấy cánh môi mềm mại như hoa.

“Phong... Ừm...” Tiếng nói bị nuốt trong nụ hôn. Một mùi hương quen thuộc, dễ chịu tiến vào trong cái miệng anh đào, nhỏ nhắn của cô. Kỹ thuật hôn cao siêu của người đàn ông này khiến toàn thân cô xụi lơ. Cô mãi mãi không phải đối thủ của anh.

Cuối cùng, vẫn là Phó Hạo Phong chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt này, tha cho cô một con đường sống. Nhưng mà cánh tay mạnh mẽ vẫn ôm chặt cô. Nhiệt độ thân thể hai người đều tăng cao.

“Hạo Phong...” Nhan Trương Trương nằm nghiêng trong lòng anh, thờ từ từ. Bộ ngực rõ ràng phập phồng. Đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ thần nhiên, nghi ngờ và cả ngượng ngùng.

Bàn tay to lớn vỗ về trên thân hình yếu đuối, đường cong xinh đẹp của cô. Hai mắt Phó Hạo Phong buồn bã, chậm chạp nhếch đôi môi bạc.

“Buổi tối lại tiếp tục. Không phải là làm ở trên giường rộng lớn có vẻ thoải mái hơn sao?” Nói xong, anh lại hôn cô một cái.

Nhan Trương Trương giật mình. Khuôn mặt, đột nhiên, lại đỏ hồng một lần nữa.

Trời ơi... Vừa rồi, cô lại nghi ngờ vì sao anh bỗng nhiên chấm dứt hôn môi, không tiếp tục tận tình làm cho xong “việc yêu đương” sao? Nhan Trương Trương! Từ khi nào mày lại trở nên lớn mật như vậy?

“Anh biết là em rất muốn. Ngoan, không cần bấu môi đâu. Buổi tối, anh sẽ thỏa mãn em.” Phó Hạo Phong sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, đang đỏ như gấc. Khóe miệng nhếch lên, lộ vẻ anh tuấn đến đáng giận.

“Em... Em không có muốn!” Thật mất mặt quá đi!

Nhan Tương Tương xấu hổ, muốn đẩy anh ra. Nhưng sức lực của con gà làm sao chống lại sức mạnh của con sói to lớn, tự nhiên tiếp tục rơi vào trong móng vuốt con sói kia, khiến mong muốn bất thành.

“Thật sao?” Phó Hạo Phong thần nhiên hỏi. Một cánh tay đáng giận đưa tới cái bụng băng phẳng của cô, lại cực kỳ quái ác, tiến vào giữa hai chân cô, cách một lớp váy, vô vẻ, chơi đùa.

“Anh... thật đáng ghét.” Nhan Tương Tương khó thở, đỏ mặt, giầy dựa đứng lên khỏi lòng anh, trốn tránh khỏi bàn tay ma quái của anh, không ngờ lại càng không thể chịu được.

Phó Hạo Phong, đột nhiên, cúi đầu nở nụ cười. Anh kiểm chế người con gái mềm mại vào trong lòng ngực. Anh nhẹ quay đầu, đôi môi nóng bỏng đặt bên lỗ tai thanh tú của cô, khàn khàn nói nhỏ: “Tương Tương, đêm nay, đi với anh.”

Bỗng dưng bị anh giữ chặt, thân thể nữ tính, bỗng nhiên, nhẹ nhàng run lên.

Nhan Tương Tương ngượng ngùng vô cùng, chôn sâu khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực của chồng mình, nhẹ nhàng cọ cọ. Hai cánh tay tinh tế ôm lấy thắt lưng Phó Hạo Phong, thật chặt, thật chặt; giống như muốn thể hiện rằng lời người mình yêu vừa nói khiến cho cô thật vui mừng, cũng thật thẹn thùng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Sau đó, Nhan Tương Tương mới biết câu Phó Hạo Phong nói: “Đêm nay, đi với anh.” thật sự là đi cùng với anh cả đêm. Mục đích là làm bạn gái anh, cùng anh tới một bữa tiệc mừng thọ trong giới kinh doanh.

Trước kia, Nhan Tương Tương cũng từng cùng anh tham gia một vài bữa tiệc lớn nhỏ. Nhưng lần này có chút vội vàng, cô vốn lo lắng không có thời gian chọn quần áo, còn cả trang điểm, làm tóc, rồi còn chọn lựa, phối giày phù hợp; sẽ rất mất thời gian. Nhưng thật ra, Phó Hạo Phong đều chuẩn bị cho cô rất tốt. Anh trực tiếp yêu cầu chú Hưng chở cô tới salon tạo mẫu tư nhân, yêu cầu những đội ngũ chuyên nghiệp tới giúp cô.

Bữa tiệc mừng thọ tổ chức ở một khách sạn năm sao cao cấp, rất xa hoa. Những người tham dự trong bữa tiệc đều là những nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh.

Khi Nhan Tương Tương chuẩn bị sẵn sàng, Phó Hạo Phong nắm tay đưa cô bước vào trong hội trường. Hai người, trai tài gái sắc, lập tức, trở thành mục tiêu chú ý của mọi người.

Trong những bữa tiệc xã giao của giới thượng lưu này, những chỗ ngồi được sắp đặt đều có ý đồ riêng. Từ nhỏ, Nhan Tương Tương đã lớn lên trong hoàn cảnh như vậy. Cho nên, cho dù, cá tính cô có tương đối trầm tĩnh, nhưng cũng có thể ứng xử với những phép tắc xã giao tốt. Cứ vậy, cô thoải mái cùng nói chuyện với những người tham gia trong bữa tiệc mà không cần Phó Hạo Phong kẻ kè bên cạnh.

“Nhóc Tương Tương, cháu nói xem, đã bao lâu rồi cháu không tới chỗ ông? Con bé này, có phải từ sau khi kết hôn, thằng nhóc Hạo Phong kia đã quản lý cháu như phạm nhân không? Có đúng không hả? Cháu nói đi. Đừng sợ! Ông Ngô nhất định sẽ làm chỗ dựa cho cháu.” Ông cụ vỗ vỗ ngực.

Cô dường như bị ông cụ quần quýt, nói chuyện cả đêm dài. Nhan Tương Tương vội vàng phe phẩy cái đầu nhỏ, cười nói. “Không có đâu ạ! Hạo Phong không xấu tính như ông Ngô nói đâu.”

Khuôn mặt hơi đỏ. Cô càng cười ngọt ngào hơn. “Cháu cũng muốn tới đây thăm ông Ngô. Nhưng ông mỗi ngày đều trăm công nghìn việc, làm không xuê. Làm sao ông có thể dành thời gian cho cháu chứ?”

Ông cụ chính là chủ của bữa tiệc mừng thọ hôm nay, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Ngô thị – Ngô Hóa Thụ.

Ngô Hóa Thụ vốn có giao tình rất sâu đậm với ba của Tương Tương – Nhan Duẩn Long. Mà tập đoàn Ngô thị và tập đoàn Long Thịnh đã có quan hệ hợp tác từ xa xưa. Ông cụ cực kỳ yêu quý Tương Tương. Trước kia, ông còn có ý cho hai nhà Ngô – Nhan trở thành thông gia, cho cháu đích tôn của dòng họ Ngô cưới Nhan Tương Tương. Nhưng mà Nhan Duẩn Long vẫn tôn trọng ý kiến của con gái. Ông biết hôn ngọc quý ông vốn nâng niu trên tay chỉ yêu mỗi Phó Hạo Phong, nên trước khi lâm chung, ông đã an bài việc hôn nhân cho Tương Tương rất cẩn thận.

Ngô Hóa Thụ cười ha ha. “Nếu cháu tới thăm ông, thời gian của ông Ngô đây là của cháu hết. Chỉ sợ cháu không chịu đến thôi.”

“Được. Vậy từ mai cháu sẽ chạy tới văn phòng ông mỗi ngày, khiến ông không thể có thời gian rảnh rỗi để làm việc. Mỗi ngày, cháu sẽ đưa ông đi chơi. Tập đoàn Ngô thị không có ông trấn giữ, tập đoàn Long Thịnh chúng cháu sẽ thừa cơ nhảy vào. Ông có chịu không?” Nhan Trương Trương nhảy mất mấy cái, cười khê.

“Oaaa... Con bé này, có phải tâm địa cháu quá ác độc không hả? Trương Trương trước kia mà ông biết cực kỳ đáng yêu, rất tri kỷ. Tại sao vừa kết hôn lại thay đổi như vậy hả?” Ông cụ khoa trương, nhắc cao mi lên nhưng trong đáy mắt vẫn lẩn ý cười. Ông lấy tay khê đẩy trán Nhan Trương Trương.

Nhan Trương Trương le lưỡi đáng yêu. Cô và ông cụ cùng nhìn nhau, cười.

Lúc này, có vài vị doanh nhân bước lại đây kính rượu chúc thọ ông. Nhan Trương Trương lặng lẽ lui qua một bên. Ánh mắt cô cứ tự nhiên mà đi tìm bóng dáng cao ngất của ông xã mình trong đám người đang nói chuyện ồn ào kia.

A, tìm được rồi!

Chỗ Phó Hạo Phong đứng cách chỗ cô không xa. Trên mặt anh vẫn thản nhiên cười nói. Thình thoảng, anh lại nhấp một chút rượu trên tay. Tư thế kia trông có vẻ giống như đang chuyên chú lắng nghe đối phương nói. Nhưng Nhan Trương Trương lại có một cảm giác rất mãnh liệt rằng anh có chút gì không yên lòng. Mí mắt anh hơi khê nhú lại, lộ vẻ mệt mỏi.

Cô muốn bước gần về phía anh nhưng lại có một cô gái xinh đẹp bước tới bên anh. Không biết cô gái xa lạ đó nói gì với anh, nhưng giây tiếp theo, Phó Hạo Phong lại theo cô ấy rời khỏi bữa tiệc, đi ra vườn hoa nhỏ ở bên ngoài.

Đầu tiên, Nhan Trương Trương thấy bất an. Nhưng cô đã theo bản năng, bước theo hướng hai người đi ra khỏi cửa.

Cô ấy là ai? Người con gái xinh đẹp kia ánh mắt sáng rỡ. Toàn thân cô ấy tỏa mát ra về tự tin mãnh liệt. Mỗi cái gợn tay, nhắc chân đều tỏa ra vẻ thông dong, tao nhã, còn cả một loại lực hấp dẫn, mị hoặc người khác vô cùng.

Vậy cô ấy là ai chứ?

Nhan Trương Trương phát hiện trái tim mình đập thật nhanh. Bước chân cô bước từng bước nhẹ nhàng, rốt cuộc cũng lén lút rời khỏi bữa tiệc.

Phía sau cánh cửa, những âm thanh náo nhiệt bị ngăn cách. Bên ngoài vườn hoa rất yên tĩnh. Yên tĩnh đến mức chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể nghe thấy rất rõ.

Cô lẳng lặng đứng nghe, không nhúc nhích. Sau đó, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc của ông xã mình nặng nề vang lên. Trong giọng nói rõ ràng không mang theo kiên nhẫn, thấp giọng nói. “Có chuyện gì, nói mau đi!”

“Hừ, người ta thích nói chậm rãi đấy, không được sao?” Tiếng nói của cô gái mang theo tiếng cười, vẻ kiêu diễm đầy mị hoặc. “Phó Hạo Phong, anh đã biết em thích anh từ lâu, còn cố ý ra vẻ lạnh nhạt thế. Từ sau khi gặp anh năm ngoái, em vẫn nhớ đến anh, có chết cũng không quên nói. Lần này, em còn đặc biệt bay từ Mỹ qua đây để tìm anh. Chẳng lẽ anh không chịu cười với em một cái sao?”

Người con gái thấy Phó Hạo Phong thờ ơ, nhẹ thở dài. Cô ta vén bộ lễ phục dài trên thân hình yếu đuối, chủ động sát lại gần anh. Hai tay cô thân thiết ôm lấy cổ anh.

“Luận gia thế, ba em là trùm bất động sản ở Mỹ, đồng thời cũng là chủ một hãng vận tải hàng không lớn. Tài sản và thế lực tuyệt đối hơn tập đoàn Long Thịnh rất nhiều. Anh phải chịu khổ chịu sở đi cưới cô nàng kỳ đà cản mũi nhà họ Nhan kia làm bà xã. Không bằng anh ly dị cô ấy, đến bên em đi. Chỉ cần anh trở thành của em, tương lai anh nhất định sẽ phát triển hơn bây giờ một trăm lần, không, một ngàn lần mới đúng. Với lại... anh không thấy em xinh đẹp, ngon miệng hơn cô ta sao?”

Phó Hạo Phong hừ lạnh một tiếng. Khuôn mặt anh tuấn, như ma quỷ, cười cười như không. Đó là lời chấm dứt vô cùng rõ ràng nhưng lại khiến cho người con gái đang ôm cổ anh mê mẩn, lưu luyến bên anh không thôi.

“Hạo Phong, em muốn anh...” Cô ta chu môi, đột nhiên, không biết xấu hổ, đặt một nụ hôn lên đôi môi lạnh lùng, đẹp đẽ của anh.

Trước “công kích” của cô ta, Phó Hạo Phong không thèm đáp lại chút nào.

Vài giây sau, anh bỗng dùng sức kéo đôi tay cô gái ấy xuống, đẩy cô ta về phía sau, lạnh lùng nói. “Cô bày ra bộ dạng dâm đãng phát tởm đến mức tôi nuốt không trôi.”

Cô gái sùng sốt, bỗng lấy lại tinh thần, khuôn mặt hơi hơi vằn vẹo.

“Phó Hạo Phong... Anh... Tên khốn kiếp này! Anh...” Tiếng nói đột nhiên đứt đoạn. Đôi mắt bốc hỏa trừng trừng lườm vào bóng người gầy gò đang sau bóng cây.

Thấy rõ là ai, cô gái lập tức cười duyên, tràn đầy ác ý. “Hạo Phong, có người tìm anh này. Hừm, chẳng trách anh lại lo lắng đẩy tôi ra như vậy. Thì ra là anh sợ bà xã anh nhìn thấy chúng ta nóng bỏng bên nhau.”

Bây giờ, Phó Hạo Phong mới quay người lại. Ánh mắt lợi hại của anh đối mặt với ánh mắt lóng lánh nước của Nhan Trương Trương.

Đáng chết!

Anh thầm mắng một tiếng. Sắc mặt tối đen. Anh sai bước thật nhanh, đi về phía Nhan Tương Tương ở phía sau bóng cây.

“Hạo Phong...” Chuyện này là thế nào? Trong đầu Nhan Tương Tương cảm thấy thật hỗn loạn.

Phó Hạo Phong không nói hai lời, nghiêm mặt lạnh lùng. Một bàn tay to lớn đã vòng qua giữ lấy cái eo nhỏ của Nhan Tương Tương, mạnh mẽ đưa cô bước gần vào đại sảnh trước bữa tiệc.

Nhan Tương Tương cảm thấy mình giống như một con búp bê sứ, theo ý của người khác mà cử động. Người ta muốn cô đi, cô sẽ ngoan ngoãn đi. Đầu cô căng lên, giống như nhét rất nhiều thứ vào, khiến cô không có cách nào chỉ có thể tự hỏi bản thân mình.

Trong hỗn loạn, cô biết ông xã cô đưa cô đi, dùng giọng nói trầm ổn tạm biệt ông Ngô. Còn mượn cơ là thân thể cô thấy có chút khó chịu, muốn đưa cô về nghỉ ngơi một chút...

Thân thể cô không hề có chút khó chịu nào mà!

Cô chỉ là... Hốc mắt nóng lên. Rồi ánh mắt đau đớn. Lồng ngực cô bị thắt chặt lại, giống như trái tim cô đang bị một bàn tay khổng lồ nào đó bóp chặt. Mỗi lần cô hít thở đều cảm thấy đau đớn...

Bình tĩnh lại, Nhan Tương Tương phát hiện ra mình đang ở trong xe nhà mình, trong vòng tay ôm ấp cường tráng của người đàn ông quen thuộc. Mà chú Hưng, đang lái xe ở phía trước, không ngừng lo lắng, trộm nhìn cô từ trên kính chiếu hậu.

Hai tay cường tráng của ông xã cô không buông tha lấy lực kháng cự của cô. Anh ôm cô ngồi trên đùi anh. Ý tứ trên người mười phần nồng nhiệt, giống như cô không được trốn đi, muốn đi anh cũng không cho cô đi.

Cô cũng không muốn chạy trốn. Trong cái ôm của anh, cô cần lấy môi dưới đầy đặn, hồng hào, không chịu nói nửa lời.

Không khí ứ đọng bên trong xe khiến người ta thật khó chịu.

Nửa giờ sau, chú Hưng cũng chạy về cửa nhà họ Nhan.

Phó Hạo Phong bế cô gái đang giận dỗi ra, thẳng tắp bước vào trong phòng. Nữ quản gia phục vụ trong nhà họ Nhan đã nhiều năm thấy bộ dáng của hai người họ, cũng không khỏi lo lắng đứng dậy, chạy theo sau Phó Hạo Phong mà hỏi han. Đáng tiếc, đương sự không muốn nói, thì cái gì cũng không truy được.

Rốt cuộc, anh cũng buông tay, để cho Nhan Tương Tương nằm trên giường lớn. Anh còn cời giày cao gót cho cô.

Anh ngồi ở bên kia giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp tuyệt trần đang tái nhợt ra. Nhan Tương Tương có chút trốn tránh anh. Ánh mắt đầy sương mù, lạnh nhạt, cố tránh đi cái nhìn chăm chú của anh.

Bộ dáng né tránh của cô khiến trong lòng anh bức bối. Ngón tay thon dài, cứng rắn nắm lấy cằm cô, trầm giọng ra mệnh lệnh. “Nhìn anh, nói chuyện với anh.”

Trốn không được, luôn bị bắt phải đối mặt... Ý thức một lần nữa xuống dốc. Cô cần cần đôi môi như cánh hoa. Nhan Tương Tương dịu dàng, ngoan ngoãn chớp chớp lông mày xinh đẹp. Rốt cuộc, cô cũng nhìn vào cánh tay mạnh mẽ của ông xã mình mà không để ý tới ánh mắt thâm thúy của anh.

“Phải... nói cái gì cơ?”

“Nói gì cũng được.” Phó Hạo Phong nghiêng nửa người trên, lạnh lẽo ngửi lấy hương thơm từ mái tóc và da thịt cô tản ra. Đồng tử sâu sắc.

Nhan Tương Tương cứng người. Vài giây sau, mới dịu dàng mấp máy khóe môi, như anh mong muốn, thấp giọng hỏi. “Người con gái kia là ai? Anh... Anh thích cô ấy sao?” Cô đỏ mặt. Trong nháy mắt trái tim cấp tốc nhảy lên. Cô rất muốn hỏi cho ra rõ ràng, lại sợ phải nghe thấy đáp án khiến cô đau lòng.

Phó Hạo Phong nhìn cô thật sâu một lúc thật lâu. Anh khẽ nhếch đôi môi bạc, không hề trả lời mà còn hỏi ngược lại. “Em cảm thấy anh thích cô ta sao?”

“Cô ấy... Cô ấy thân mật với anh... Anh... Anh cũng không cự tuyệt.” Phải trở mắt nhìn đôi môi nam tính này bị người con gái khác chiếm lấy, Nhan Tương Tương thấy cực kỳ khổ sở. Đặc biệt là, chủ nhân của đôi môi đẹp đẽ này lại không hề bài xích sự thân cận của cô gái đó... Hức hức, trái tim lương thiện của cô thật đau, thật đau quá đi...

“Ghen tị ư?” Người đàn ông khẽ nhếch rậm. Trên vẻ mặt có một cảm xúc khó có thể nắm lấy, giống như là sung sướng.

Hai gò má Nhan Tương Tương thật sự rất nóng, không chịu trả lời vấn đề này. Khuôn mặt nhỏ nhắn lại muốn quay đi.

“Đồ ngốc.” Phó Hạo Phong lại nhếch môi lên.

“Anh mắng em? Sao... Sao anh lại có thể mắng em chứ?” Thẹn quá hóa giận, Nhan Tương Tương cảm thấy thật tủi thân. Bỗng nhiên, cô gãy dựa đứng

lên. Hai cánh tay muốn đẩy anh ra.

Đôi môi bạc, mắt lạnh ngay lập tức che lấy cái miệng hồng, nhỏ nhắn, đầy đặn của cô. Lòng ngực cường tráng, nam tính đè ép xuống dưới. Phó Hạo Phong mang cô vây quanh chặt chẽ dưới thân mình.

“Anh... Hạo Phong, không cần như vậy... Ừm ừm...”

Cái lưỡi nóng bỏng của người đàn ông nhào cơ hội tiến vào cái miệng thơm tho của cô, bừa bãi, triền miên, cuốn hút. Nhan Tương Tương choáng váng đầu óc, hai tai nóng bừng; rất cuộc, không chống cự được. Như vậy thật là quá bại hoại mà! Mỗi lần gặp anh, cô lập tức nhận thua ngay.

Rõ ràng, trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều việc muốn hỏi cho ra thật rõ ràng; nhưng cô lại không chống cự lại được dự hoặc. Anh đốt cháy cô bằng nụ hôn và âu yếm, đánh lui lại hết thấy lý trí và rụt rè của cô. Anh biến cô thành một cô gái phóng đảng hoàn toàn khác với chính cô, dự đồ cô mở rộng nơi ướt át vì anh.

Không bao lâu sau, bộ lễ phục tao nhã trên người cô bị cời bỏ. Hai miếng dán ngực dán chặt ở vú, lộ liễu bại lộ trước mặt người đàn ông, châm lên ngọn lửa dục vọng trong mắt anh. Bầu ngực tròn trịa, to lớn, trắng thắm, tràn ngập lực dục hoặc.

Phó Hạo Phong khẽ thở nhẹ, nhin không được, vui đầu giữa hai bầu vú cô. Anh hít ngửi lấy mùi da thịt ngọt ngào của cô, cũng lấy đầu lưỡi liếm láp, kích thích hai bầu ngực xinh.

Anh há mồm, giữ lấy bầu ngực xinh đẹp kia, thay phiên mút. Anh còn dùng cả đầu ngón tay thô ráp đùa bỡn qua lại tận đến khi người con gái xinh đẹp dưới thân thờ gấp không ngừng, run rẩy không thôi. Da thịt toàn thân cô mở ra màu hồng xinh đẹp.

Hai chân cô thoáng ẩm ướt, vừa ẩm vừa nóng, lại có cảm giác trống rỗng đáng sợ, khiến cho cô vận vẹo. Khuôn mặt ngập tràn màu đỏ hồng, khẽ nhàu nhĩ. Thoạt nhìn, cô thật đáng thương, giống như vừa bị anh bắt nạt.

“Cô bé ngốc nghếch...” Phó Hạo Phong thấp giọng mắng, lại hôn thật mạnh lên cái miệng đỏ au của cô.

Trong lúc đó, cánh tay cường tráng tham lam tiến vào giữa hai chân cô. Chỉ một cái roẹt, xé rách quần lót của cô. Ngón tay dài theo viền quần lót tiến vào, dính lấy một chút ẩm ướt khiến cho anh không khỏi cười thành tiếng.

“Tương Tương, Tương Tương của anh... Em vẫn luôn nhạy cảm, nhiệt tình như vậy...” Nói xong, ngón tay từ từ nhập sâu vào bên trong con đường u tối của cô, rất nhanh, càn quét lấy nơi ẩm ướt, nóng bỏng của cô.

“A a...”

“Là chỗ này sao? Tương Tương... Nơi mẫn cảm nhất cơ thể em là ở trong này sao?”

Ngón tay dài của người đàn ông đáng giận kia cong lên. Nháy mắt, Nhan Tương Tương dường như bị điện giật. Thân thể cô run rẩy. Bàn tay bé nhỏ nắm chặt cánh tay anh. Cô rên rỉ, giống như cầu xin người đàn ông kia hãy tiếp tục, lại sợ bản thân không có cách nào thừa nhận vui thích và kích thích quá nhiều kia.

Không biết qua bao lâu, cô cảm thấy như đã ngắt đi mấy lần.

Ngón tay giáo hoạt khiến cho hang động u tối của cô chảy ra từng đợt, từng đợt mật ngọt trong suốt, mùi thơm nồng nàn muốn quyến rũ đàn ông. Cô suy yếu rơi giọt ngắn giọt dài.

Nhưng khi nhìn thấy Phó Hạo Phong ngắm nhìn ngón tay thon dài mới rút ra giữa hai chân của cô, khẽ liếm; cảnh tượng này khiến cô xấu hổ đến mức toàn thân bạc cháy. Cả người đều nhanh chóng tự châm lửa cháy trụi.

“Tại sao vẫn thẹn thùng như vậy chứ?” Phó Hạo Phong cười nhẹ, cây đuốc cháy ngọn lửa dục vọng đã châm lên từ trong đáy mắt.

“Anh... Cái đó bẩn lắm, anh không cần như vậy... A!” Cô kinh hãi kêu lên, không kịp phản ứng. Quần lót ren bị rách nát và cả cô đều bị người đàn ông lôi kéo, ném lên giường.

Cô trắng trợn nằm ở trên giường lớn, không hề che đậy một chút nào.

Đột nhiên, cặp đùi ngọc ngà, xinh đẹp của cô bị người đàn ông mở rộng ra. Cánh hoa ướt sũng giữa hai chân cô hơi nghiêng ngả, mềm mại và đầy đặn; thật đúng là muốn dẫn dắt người khác phải phạm tội mà.

“Anh đừng như vậy. Chúng ta... Chúng ta...” Như thế này thật quá xấu hổ mà! Huống hồ... Huống hồ cô còn đang giận anh, không phải sao?

“Anh sẽ như vậy.” Giọng Phó Hạo Phong đầy quyết đoán.

Sau khi hoàn toàn thưởng thức hết chỗ ngọt ngào, riêng tư của bà xã yêu, anh cúi đầu xuống, dùng lưỡi thu lấy mật ngọt trong suốt đang chảy ra giữa hai chân cô, không ngừng mút lấy. Cô rên rỉ, động tình lại động dục. Nước mắt đáng thương chảy trên hai má.

“Hạo... Hạo Phong... Hức hức hức... Cầu xin anh...”

Đến tận cùng cô yêu cầu anh cái gì đây? Chính bản thân Nhan Tương Tương cũng không hiểu rõ. Cô chỉ cảm thấy một ngọn lửa thiêu đốt. Chỉ có cách ôm lấy người đàn ông này mới khiến cô bình ổn; cũng chỉ có anh mới có thể thỏa mãn cảm giác trống rỗng kì dị kia; khiến cô khát khao cầu mong mọi thứ sẽ thực hiện hết thảy.

“Hạo Phong...” Cô lại khẽ nấc một lần nữa, thấp giọng gọi. Cái đầu nhỏ bất lực lay động, khiến mái tóc mà nhà thiết kế làm cho cô, tỉ mỉ tạo ra trong buổi tối nay, rối loạn. Mái tóc đen bóng, nồng đậm, tản mát toàn bộ ra sau. Khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong càng nhỏ, càng lay động lòng người.

Phó Hạo Phong lại đốt cháy cái miệng hồng hồng, đầy đặn của cô. Cái lưỡi dừng mãnh tiến vào nơi mềm mại của cô, khiến cô phải tự thưởng thức hương vị yêu dịch của bản thân.

Sau đó, anh lưu loát cởi bỏ quần áo của mình, cởi bỏ cả thắt lưng và quần lót. Vừa đồng thời hôn cô, anh vừa dùng một tay giúp đỡ đầu dục vọng nam tính nóng bỏng, đặt lên thân dưới trơn bóng mượt ngọt của cô, để từ từ tiến vào trong thân thể cô. Thắt lưng anh từ từ thấp xuống, đem toàn bộ bản thân chôn vùi, xâm nhập.

“Ư ư...” Tiếng gào của Nhan Tương Tương bị nụ hôn nam tính mơ hồ đốt cháy, chỉ còn lại kích tình. Tầm lưng màu đồng của anh dán chặt vào cơ thể của cô.

Phó Hạo Phong cũng vậy, nhịn không được mà cúi đầu thở phì phì.

Trời ạ! Hang động u tối, ngọt ngào của bà xã anh như làn da thứ hai, chặt chẽ bọc lấy anh. Nơi sâu nhất trong cơ thể cô như mềm nhũn, trơn trượt, khiến anh kích thích, nhịn không được mà thoáng lui về phía sau, lại mạnh mẽ đẩy tiến lên, phóng túng bản thân chôn càng sâu vào trong xâm lược, mạnh mẽ giữ lấy.

“Tương Tương, anh thích em ghen.” Anh đột nhiên khàn khàn nói bên tai cô. Ánh mắt vô cùng thần bí.

“Anh... A a...” Nhan Tương Tương rơi vào mê hoặc lợi hại hơn, nói cũng không còn đúng nữa. Bởi vì, người đàn ông nằm trên người cô bắt đầu hoạt động, ra vào. Trước mặt cô chỉ còn một khoảng không đen tối.

Thân thể hai người phù hợp như thế, giống như, cô là vì anh mà sinh ra trên đời.

Trong lòng Nhan Tương Tương hiểu rõ, cả đời này, ngoại trừ Phó Hạo Phong, sẽ không bao giờ có ai có thể ảnh hưởng tới cô sâu sắc như vậy, khiến cho cô lo được lo mất như vậy.

Một câu nói ca ngợi hay thân mật tùy tiện của anh cũng có thể làm cô vui vẻ cả buổi. Nếu anh muốn làm tổn thương cô, bắt nạt cô, điều đó thật sự là dễ như trở bàn tay... Đáng buồn là, cho dù bị anh làm tổn thương, bị anh bắt nạt, cô vẫn ngây ngô, ngốc nghếch yêu người đàn ông này say đắm. Tình cảm đã trao đi thì không thể nào lấy lại được.

“Hạo Phong... Hức hức...”

“Cô bé ngốc...” Phó Hạo Phong vừa mắng, vừa hôn lên cơ thể trắng nõn nà của cô, để lại những dấu hôn hồng hồng. Bàn tay to lớn không ngừng dẹt dẹt vỗ về nơi hai người lưu luyến để kích thích cô, khiến cho cô vì anh mà nở rộ, không giữ lại chút gì.

Thật ra, câu nói “Cô bé ngốc” của người đàn ông kia mang theo hương vị chiều chuộng nồng đậm. Anh không hề phát giác rằng, ý thức của Nhan Tương Tương cơ hồ bị tan vỡ vì câu nói ấy.

Trên giường lớn, kích tình càng nồng nhiệt. Hai người chấm dứt, thay đổi lại tư thế giao thoa. Người đàn ông, khi thì mạnh mẽ chiếm đoạt lấy thân thể mềm mại của cô gái, khi thì dịu dàng yêu thương cô.

Anh hôn lên nước mắt vì quá sức kích động mà chảy xuống. Anh để lên da thịt đầy đặn những dấu hoa hồng. Mà anh càng gắng gượng gấp bội trong cơ thể cô. Anh hoàn toàn nhồi vào bên trong cơ thể nhỏ nhắn của cô, chống cự cực hạn. Sau đó, anh không hề giữ lấy, lặp lại lần nữa, rốt cuộc, cũng đẩy hai người đến đỉnh cao của dục vọng.

“Hạo Phong...” Nhan Tương Tương kêu khóc. Yêu dịch luôn lách chảy ra. Cô đạt tới cao trào. Thân thể không ngừng run run.

Phó Hạo Phong cũng vậy, bị ép buộc đi tới điểm cực hạn. Anh gầm nhẹ, dùng sức va chạm vài cái liên tục. Đột nhiên, anh rút ra khỏi giữa hai chân cô, giữ lấy cô. Anh nắm chặt dục vọng sung to, khiến cho dòng suối trắng muốt, đặc quánh bắn lên trên cái bụng bằng phẳng của cô...

Kích tình qua đi, trở lại sự thật, vấn đề vẫn đang tồn tại.

Trong lúc ý thức Nhan Tương Tương mơ màng, mờ mịt, cô cảm thấy ông xã cô đã mang giấy thấm và khăn mặt giúp cô lau sạch tinh dịch trắng trắng, dính dính trên bụng cô. Động tác của anh rất dịu dàng. Anh hạ mình vì cô lau rửa, giống như cô là một con búp bê bằng thủy tinh, cần phải che chở chu toàn.

Anh dịu dàng hôn lên khuôn mặt cô. Sau đó, anh nằm xuống bên cạnh cô, để cô gối lên tay anh.

Nước mắt không muốn rơi nhưng trong lòng cô ê ẩm, ánh mắt cũng ê ẩm. Cô khẽ cắn khóe môi. Một viên chân trâu theo gò má rơi xuống, chảy vào

giữ chân đệm.

“Vì sao lại khóc?” Bàn tay to lớn, ấm áp cầm lấy mặt cô, khiến cô không thể không đối mặt với anh.

“Là tại anh vừa dùng quá sức, khiến em bị đau sao?” Phó Hạo Phong thấp giọng hỏi. Khóe miệng lại thân nhiên rỉ ra ý cười.

Câu hỏi không đúng. Anh vừa hỏi, nước mắt Nhan Tương Tương không ngừng được, cứ chảy xuống.

Phó Hạo Phong bị dọa đến phát hoảng, vẻ mặt trở nên đầy lo lắng.

“Sao vậy? Thật là bị thương sao? Tương Tương, đừng khóc. Để anh xem xem. Đừng khóc mà!” Nói xong, anh đã đứng bật dậy, giúp cô kiểm tra.

“Không có đâu...” Nhan Tương Tương nhanh chóng phủ nhận, lấy tay lau đi dòng nước mắt. Động tác cô hơi có vẻ trẻ con.

Ngay cả cách bấu môi, đỏ mặt cũng rất đáng yêu. “Chỉ là em... muốn khóc mà thôi. Không có việc gì...”

Nghe vậy, tâm tình Phó Hạo Phong hơi ổn định lại. Anh nằm xuống, gối tay lên đầu. Sau vài giây chăm chú nhìn cô, anh rút cuộc hỏi. “Vì sao?”

“Cái gì... vì sao?”

“Vì sao muốn khóc?”

Anh ta... Anh ta còn dám hỏi vì sao? Nói đi không bằng nói lại, chẳng phải đều vì anh ta sao?

Nhan Tương Tương khịt khịt mũi, chớp chớp mi mắt sưng nước, quyết định lên tiếng rõ ràng. “Anh... Anh còn không nói cho em biết, cô gái kia là ai? Hai người có quen nhau sao? Có... Có phải anh thích kiểu con gái bề ngoài yếu đuối, khôn khéo như vậy không...”

Ánh mắt Phó Hạo Phong thâm thúy. Bị chất vấn như vậy nhưng về mặt anh, thoát nhìn, lại lộ vẻ sung sướng.

Anh lấy ngón tay âu yếm cái má non mịn, hồng hồng. Một lúc lâu sau, anh mới thân nhiên nói ra tiếng. “Cô gái kia tên là Hiệp Lâm Đạt. Năm ngoái, khi anh đi New York công tác, đã gặp ở một bữa tiệc xã giao của giới kinh doanh. Ba cô ta và công ty chúng ta có hợp tác làm ăn.”

“Cô ấy thích anh.” Nhan Tương Tương nói, có chút chua xót. “Cô ấy đặc biệt đến Đài Loan để theo đuổi anh, đúng không?”

“Vậy mặc kệ cô ta theo đuổi. Mặc kệ cô ta vui vẻ đi. Dù sao, kết quả vẫn chỉ là công dã tràng mà thôi.” Ngón tay thô ráp vỗ về đôi môi như đóa hoa hồng của cô. Ánh mắt anh trở nên càng sâu.

Nhan Tương Tương có chút vô tội, chớp chớp mắt. Dường như, cô không quá hiểu được ý tứ của anh.

Anh thấp giọng cười. “Bé con ngốc nghếch, khó hiểu như vậy sao? Anh là hoa đã có chủ, đã bị em đánh dấu chủ quyền từ lâu. Người con gái khác có ý tứ với anh, đó là chuyện của các cô ấy. Dù sao, anh đã có người nâng khăn sửa túi từ lâu. Cô gái Hiệp Lâm Đạt kia còn có gì để mà theo đuổi?”

Nghe vậy, khuôn mặt cô lại đỏ hồng trở lại, lộ hết ra ngoài. Nhan Tương Tương than thở. “Em mới không theo đuổi anh. Em... Em... Không có!”

Hai người họ, không ai theo đuổi ai. Dường như, hai người cứ tự nhiên ở bên nhau. Cô đã thích anh từ lâu. Ba cô lại vì cô mà an bài chuyện hôn nhân. Cô thật sự cam tâm tình nguyện gả cho anh. Chỉ là, cái cảm giác “theo đuổi” này,... cô thật sự chưa có hưởng qua...

Nghĩ tới việc đó, Nhan Tương Tương đột nhiên nghĩ đến lý do cô và anh kết hôn. Nghĩ tới nghĩ lui, anh cũng vì báo đáp ba cô đã có công bồi dưỡng anh.

Trái tim cô lại thấy đau đớn.

Cô khẽ nhủ mày, âm thầm thờ dài. Thử vài lần, cô mới cố lấy dũng khí hỏi. “Hạo Phong... vì sao chúng ta... Anh... anh... Chuyện đó...”

“Rốt cuộc, em muốn nói cái gì?” Phó Hạo Phong lại cười nhẹ, hôn lên trán cô.

“Ai...” Vẫn là, muốn nói lại thôi.

“Khó nói như vậy sao?”

“Vi... Vì sao anh lại không bắn ở bên trong em?” Rốt cuộc, Nhan Tương Tương nhắm chặt mắt, nói ra.

Trong phòng im lặng vài giây, người đàn ông hiểu ra, cười vui vẻ.

Thế này, Phó Hạo Phong mới hiểu rõ, rốt cuộc, có chuyện gì khiến cho bà xã anh phiền não không thôi, còn phiền não đến độ nước mắt ngấn, nước mắt dài. Thì ra là vì việc này...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Editor : Kul Béu

Beta : Lam Lam

Trong lòng đầy chờ mong, Nhan Tương Tương chờ rất lâu, cố tình đợi nhưng không nghe ông xã trả lời.

Cô nhin không được, đôi mắt đang nhắm chặt không khỏi lặng lẽ hé nhìn, thậm muốn trộm dò xét biểu tình lúc này của người đàn ông kia. Không ngờ rằng, Phó Hạo Phong vốn là đang ôm cây đợi thỏ, chờ cô chui đầu vào rọ, chờ ánh mắt cô nửa chột dạ, nửa thẹn thùng tự động nhìn anh.

“Sao... Sao anh lại không nói lời nào?” Trái tim Nhan Tương Tương đập thật nhanh. Cô đặc biệt cảm thấy bàn tay anh chậm rãi, âu yếm sau lưng cô theo đường cong trên thân thể cô. Bàn tay tục tăng, to lớn, thoải mái đặt trên bầu vú đẹp đẽ của cô, khiến cho hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

“Nói cái gì?” Anh biết rõ mà vẫn cố tình hỏi. Khóe miệng nhẹ nhếch lên, vừa gợi cảm, vừa đáng giận.

“Đương nhiên là nói... nói chuyện mà em vừa hỏi anh đó!”

Da mặt cô mông như vậy mà lại muốn anh thành thật với cô; nhưng đáng giận là, cho dù, cô cố tình muốn biết thế nào cũng không được, chỉ biết bị anh cười nhạo thôi.

“Anh quên em vừa hỏi cái gì rồi. Em hỏi lại lần nữa được không?”

“Cái gì? Anh... Anh...” Gã đàn ông này lại trêu cô rồi! Nhan Tương Tương xấu hổ, ảo não không thôi. Trong lòng cô lại trỗi lên cảm giác tủi thân. Lần này, cô ảo não khê cắn viền môi, không chịu nói gì. Hốc mắt cũng hơi hồng lên. Bộ dáng quật cường khiến ai trông thấy cũng phải đau lòng.

Hai mắt Phó Hạo Phong trùng xuống. Trong lòng anh cũng không khỏi thờ dài.

Anh nâng khuôn mặt hồng hồng của cô lên.

Đôi môi bạc dịu dàng lại tham lam hôn giữ hai cánh môi đầy đặn, nhắm nháp thêm một lần nữa. “Cô bé ngốc...”

Nhan Tương Tương, theo bản năng, dựa sát vào người anh. Cả người cô rơi vào trong cái ôm ấp rắn chắc của ông xã.

Nhưng, vừa nghe đến anh câu mắng mỏ người khác, cô khê giãy dụa, đứng lên, không phục đáp trả. “Em không phải là cô bé ngốc! Anh... Anh... Anh ghét nhất bị...”

Thấy trong mắt cô đã ầng àng một tầng nước, đã rất muốn chảy ra, trái tim Phó Hạo Phong muốn nổ tung. Cánh tay cường tráng ôm cô càng lâu, càng nhanh.

“Hừ... Ngoan nào, đừng khóc.” Anh hoảng hốt ôm lấy đáng người mềm mại của cô. Rồi anh lại đặt lên môi cô một nụ hôn nữa.

“Em... Em... Người ta không phải là cô bé!” Nước mắt cô đã muốn chảy xuống rồi. Nhưng cô rất thích cảm giác được anh ôm ấp. Nhan Tương Tương chôn mặt mình trong vòng tay anh, khịt khịt mũi, nói bằng giọng xấu hổ.

Hai người ôm nhau một lát, chia sẻ nhiệt độ cơ thể lẫn nhau. Giờ khắc này còn gây xúc động cho trái tim Nhan Tương Tương hơn cả giây phút kích tình. Sau đó, mãi cho đến khi Nhan Tương Tương thấy hơi buồn ngủ, người đàn ông đang ôm lấy cô mới đột nhiên, thản nhiên nói bên tai cô. “Tương Tương, em còn nhỏ, còn rất trẻ. Đợi vài năm nữa hãy làm mẹ nhé?”

Cái gì?

Mí mắt Nhan Tương Tương đang trĩu xuống, bỗng xóc lên. Con buồn ngủ lập tức biến mất.

Cô nhanh chóng nâng mặt lên, ánh mắt vội vàng, nhìn vào mắt anh. “Em đã hai mươi ba tuổi rồi. Em không còn nhỏ nữa. Em... Em tuy rằng còn trẻ tuổi, cũng không có kinh nghiệm, nhưng chỉ cần anh cho em cơ hội, em nhất định sẽ làm một người mẹ tốt.”

Phó Hạo Phong hơi mỉm cười. “Vài năm nữa rồi hãy nói. Bây giờ, em còn chưa tốt nghiệp đại học mà.”

Đương nhiên, anh tin rằng, nếu bà xã anh mang thai, chắc chắn sẽ làm một người mẹ tốt. Anh cũng rất chân thành chờ mong ngày đó đến. Nhưng dù sao, cô vẫn còn học ở trường. Anh không muốn cô phải vất vả. Chỉ là, dụng tâm với cô, anh không quen lấy ngôn ngữ để thể hiện. Anh chỉ dùng hành động, luôn luôn làm nhiều hơn nói.

“Hạo Phong, em muốn có con. Em muốn sinh con cho anh. Con của chúng ta nhất định sẽ rất đáng yêu, rất đáng yêu.” Cô ghé vào trong lồng ngực anh, chóp đôi mắt to nhìn anh, ý muốn thay đổi suy nghĩ của anh.

Đáng tiếc, tính tình Phó Hạo Phong kiên cường. Tác phong làm việc ngang ngược muốn chết. Một khi, anh đã quyết định chuyện gì, tuyệt đối không dễ dàng thay đổi.

Anh nhìn cô thật sâu. Khuôn mặt anh tuần lại sâu sắc khó lường, cũng không chấp thuận lời nói của cô.

Nhan Trương Trương quả thật không thể tin được. Thì ra, lý do chồng cô không chịu để cô có thai là vì cho rằng cô còn nhỏ, còn rất trẻ. Chuyện này không khỏi... coi thường người khác quá đi!

Trong lòng rầu rĩ, cô đột nhiên lớn mật, hôn anh, chủ động công kích.

Cô học từng chuyện anh đã làm với cô. Bàn tay mềm mại, nhỏ bé bắt đầu âu yếm thân hình rắn chắc, nam tính. Thậm chí, cô còn nhẹ phả phách nụ hoa có màu chocolate, kích thích anh.

“Trương Trương?” Phó Hạo Phong không khỏi phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn.

Anh, theo bản năng, hôn trả lại. Bốn cánh môi thấm ướt lẫn nhau. Đầu anh hơi ngẩng lên. Anh cảm thấy đôi môi đầy đặn lướt qua chiếc cằm cứng rắn, cổ họng đang rung động của anh, đi tới lồng ngực anh... Sau đó, nụ hoa mềm mại của anh rơi vào trong cái miệng nhỏ nhắn, ấm áp của cô; bị cô lấy môi, lấy lưỡi, lấy hàm răng trắng mịn bừa bãi mút lấy.

“Trương Trương...” Tiếng anh gọi càng khàn gấp bội, giống như vừa khổ sở, vừa ngọt ngào.

Toàn thân Nhan Trương Trương cũng nóng lên. Máu trong cơ thể đang sôi trào.

Cô ít khi chủ động. Nhưng bị người đàn ông này “day dỗ” suốt ba năm, nên đến khi phản kích, cô tin rằng bản thân cũng có thể làm tương đương vậy.

Bàn tay nhỏ bé, mềm nhũn, mon trón cái bụng gầy gò của anh; không hề chần chừ cầm lấy ngọn lửa dục vọng trong quần lót đã căng gượng từ lâu của người đàn ông kia.

Cái nắm lấy của cô khiến cả người Phó Hạo Phong run lên, phun ra tiếng rên rỉ khiến người ta đỏ mặt.

“Hạo Phong, em đã trưởng thành rồi. Đừng coi em là trẻ con nữa...”

Sự trêu chọc của cô làm cho người đàn ông kia như phát cuồng. Phó Hạo Phong mạnh mẽ xoay người, đem cô đặt dưới thân mình, bắt đầu tiếp nhận quyền chủ động.

Anh không lên tiếng, chỉ chuyển tâm hồn lên đôi môi như cánh hoa anh đào, mở hai chân cô ra, đưa dục hỏa cứng rắn nóng như lửa đốt vào trong cơ thể cô.

Anh tiến đánh vào nơi sâu kín trong cô, dùng sức giữ lấy cô.

“A a...” Trương Trương nhũn mảy, kinh hoàng kêu, giống như là bị điện giật trong nháy mắt.

Lúc này đây, sự cuồng bạo, mãnh liệt kết hợp với xâm nhập sâu thẳm. Trái tim Phó Hạo Phong đập mạnh. Hơi thở thô ráp. Cách anh giữ lấy cô, mười phần là dã man, chứng minh đầy đủ là anh hoàn toàn bị dụ hoặc, vốn chẳng có cách nào để níu giữ lý trí.

Nhan Trương Trương tuyệt không để ý cư xử thô bạo của anh. Cô muốn trêu đùa anh đến mất đi lý trí. Cô cố gắng đi theo tốc độ của anh. Hai chân mạnh mẽ giữ lấy thất lưng khỏe mạnh của anh, vuốt ve cái mông mềm yếu. Nơi đó cố gắng vận xoắn lấy vật thô to của anh, cảm thụ được nhiệt độ nóng bỏng của anh.

Không thể thua.

Cô thật sự rất muốn thắng.

Cô như muốn vận xoắn mạnh mẽ anh trong thân thể, muốn anh đạt tới cao trào, sau đó, không khác chế được mà tiết ra mầm mống trong vườn hoa ấm áp của cô... Cô muốn thắng... Cô yêu người đàn ông này. Cô muốn sinh con cho anh. Cho nên, cô nhất định phải thắng!

Kết quả... không nghĩ tới... lại là thua.

Thật quá thất vọng.

Nhan Trương Trương thật sự không hiểu, không rõ nổi tại sao người đàn ông, toàn diện không thể khổng chế kia, ở “khoảnh khắc cuối cùng” luôn có thể rút ra khỏi giữa hai chân cô, đẩy cô đến nơi cực lạc cao vút, cũng không muốn đổ vào người cô. Cứ tiếp tục như vậy, thì bao giờ cô mới có thể có thai đây?

Haiz, thật đau đầu...

“Người đẹp Tương Tương ơi, xin hỏi, đến tốt cùng, có chuyện gì phải mặt mày rầu rĩ như vậy hả?” Kiều Mạn Tuyền đột nhiên vươn tay, dịu dàng dàng vuốt trán bạn thân.

Bây giờ đang là giờ ăn trưa giữa giờ, trong canteen trường đại học, sinh viên ngồi chật cứng. Nhan Tương Tương và Kiều Mạn Tuyền cũng vừa ăn xong, nhưng vẫn ngồi trong góc phòng, chưa có rời đi.

Kiều Mạn Tuyền còn nói. “Hôm nay, sắc mặt cậu xấu cực kỳ. Com ăn không được mấy. Ngồi học thi tâm hồn treo ngược cành cây. Ngay cả nói chuyện với tớ cũng không yên lòng. Sau đó, không phải là sẽ ‘nói năng lung tung’ chứ?”

“Giải thích linh tinh. Tớ không có vậy.” Nhan Tương Tương bật cười.

“Vẫn là chuyện hôn nhân không đủ tốt đẹp viên mãn, không đủ giải tỏa cơn nghiện đại chiến trên giường?”

Tuy rằng đã quen việc Kiều Mạn Tuyền tính tình thẳng như ruột ngựa, hé miệng ra là lời nói không thể ngăn nổi, nhưng Nhan Tương Tương vẫn bị cô nói cho đỏ mặt, theo bản năng, tránh đi ánh mắt của bạn thân.

Kiều Mạn Tuyền lập tức nhìn ra manh mối. Đôi mắt xinh đẹp không khỏi mở to, sáng lên. “Oaa... Bị tớ nói trúng tim đen rồi chứ gì! Vị huynh đệ tàn ác nhà cậu trông thế kia mà lại không thỏa mãn được cậu. Kém cỏi vậy sao?”

“Cậu nói nhỏ chút đi. Hạo Phong, anh ấy... anh ấy... anh ấy không có kém cỏi. Anh ấy rất mạnh bạo, khỏe mạnh vô cùng. Một đêm vài lần cũng không thành vấn đề.” Trời ạ! Xem xem cô đã nói cái gì vậy? Lấy lại được tinh thần, khuôn mặt Nhan Tương Tương đã vừa đỏ vừa nóng, vừa bực mình trừng mắt Kiều Mạn Tuyền đang trợn mắt, cười to. “Đáng giận. Cậu chỉ giỏi bắt nạt tớ.”

Kiều Mạn Tuyền phải rất vất vả mới nhìn cười được, giả vờ ho khụ khụ, lấy lại tinh thần. “Bạn học à, đây là tớ phát huy tinh thần yêu thương đùm bọc. Tớ có ý giúp cậu giải quyết vấn đề thôi.”

Cô nhún nhún vai. “Được rồi. Nếu thân thể Phó Hạo Phong đã cường tráng, chứng minh cuộc sống hôn nhân của cậu và anh ta rất là mỹ mãn. Thế thì, rốt cuộc, còn vấn đề gì khiến cậu phiền lòng?”

Nhan Tương Tương khẽ cắn môi dưới, mặt đỏ hồng. Cô do dự vài giây, rốt cuộc, cất giọng. “Anh ấy nói tớ còn trẻ, không cho tớ mang thai...”

“A?” Kiều Mạn Tuyền chớp mắt mấy cái. Trong chốc lát, cô mới hiểu bạn nói cái gì. “Này, bạn học Nhan Tương Tương à, tớ nói cậu nghe, cậu còn chưa tốt có tốt nghiệp, chưa có gì làm bàn đạp cho tương lai. Sao cậu lại vội vàng muốn vừa học, vừa mang thai? Sẽ rất vất vả đấy!”

“Nếu bây giờ có thai, vừa vất vả sau tốt nghiệp mới sinh con, tớ có thể làm mẹ. Như vậy thì tuyệt lắm.”

Nhìn vẻ mặt cố chấp của Nhan Tương Tương, Kiều Mạn Tuyền buông tiếng thở dài. “Cậu cảm thấy là nếu phát hiện cậu mang thai thì cậu có thể tiếp tục học ở trường đại học sao? Ý muốn bảo vệ của anh ta rất lớn. Nhất định, anh ta sẽ trói cậu ở nhà. Làm sao anh ta có thể để cậu đi ra ngoài được?”

“Hạo Phong, anh ấy... anh ấy...” Nhan Tương Tương không có cách nào phản bác.

Bởi vì, Phó Hạo Phong chính là như vậy.

Anh vẫn có thói quen bảo vệ cô như vậy. Tất cả đều vì ý muốn của cô, khiến ba cô yêu cầu anh phải cưới cô làm vợ. Anh cũng không nói hai lời, nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Bên ngoài từng có lời đồn đại không hay về anh, nói anh tham tài phú nhà họ Nhan, muốn chiếm lấy tập đoàn Long Thịnh, cưới cô cũng chỉ là một thủ đoạn, giúp anh tiến hành kế hoạch lâu dài... Nhưng cô hiểu anh.

Cho dù, anh không có cách nào để yêu cô giống như cô thương anh nhiều như vậy, sâu đậm như vậy. Nhưng anh đối xử với cô cũng rất chân tình, không mang ý niệm giả dối. Hướng chỉ, thành lập tập đoàn là sự nghiệp một tay ba cô tạo nên.

Nếu không có anh tiếp nhận, nói không chừng, tập đoàn đã bị hàng trăm xí nghiệp trên đất Đài Loan bài trừ từ lâu. Làm sao có thể có ngày hôm nay?

Anh vẫn cường tráng như vậy, vẫn bảo vệ cô.

“Mạn Tuyền, tớ muốn đem đến cho anh ấy một gia đình hoàn mỹ. Tớ thương anh ấy.” Cảm động và ngượng ngùng, Nhan Tương Tương lén lút nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Kiều Mạn Tuyền không biết nói sao. Ngón tay xoa cằm. Tròng mắt truyền động. Một bộ dạng vô cùng tinh quái. “Tương Tương, cậu là bạn thân nhất của tớ. Cậu có chuyện buồn phiền nhất, tớ nhất định phải ra tay giúp đỡ rồi...”

“Mạn Tuyền, cảm ơn cậu.” Nhan Tương Tương cười vui.

“Ừm... Chẳng qua, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn. Cậu muốn có con, còn cần Phó Hạo Phong phối hợp mà. Nhưng mà vị huynh đệ này lại là bè lũ ngoan cố. Trừ phi...”

“Trừ phi thế nào?”

Kiều Mạn Tuyền cười cười thần bí. “Trừ phi nghĩ ra cách khiến anh ta đánh mất ý chí, ý thức không rõ ràng, tự chủ biến mất, hỗn loạn, tùy ý để cậu xâm lược.”

“Hả?” Đôi mắt đẹp của Nhan Tương Tương mở trừng trừng. Trái tim lập tức đập thật nhanh, hơi hơi hiểu.

Xem ra, cô phải áp dụng một chút “thủ đoạn phi thường không nên” rồi.

Chính là quán rượu.

Rượu có thể khiến người ta mất lý trí.

Nếu có thể khiến Phó Hạo Phong quá chén, ừm..., đương nhiên không thể hoàn toàn say ngất đi. Chỉ cần say vừa phải, sau đó, dụ dỗ anh trên giường, dùng mọi chiêu thức dụ hoặc. Như vậy chắc hẳn có thể thuận lợi để anh ở lại trong cơ thể mình, buộc anh phóng thích ở sâu trong cơ thể cô, phải không?

Nhan Tương Tương không nắm chắc mười phần nhưng vẫn liều mạng làm. Mạn Tuyền nói, chuốc rượu người khác cần có kỹ xảo cao minh. Cô sẽ cố gắng làm được. Hy vọng, kế hoạch đêm nay sẽ thành công.

Mười giờ tối. Cửa phòng làm việc khép hờ.

Nhan Tương Tương mặc váy ngủ mỏng manh, mang màu trắng thuần khiết. Cô nhẹ chân bước tới phòng làm việc, lẳng lặng đẩy cánh cửa ra. Cô lặng lẽ bước vào trong phòng, đi về phía người người đàn ông đang quay lưng với cô, chăm chú xử lý những thao tác máy tính. Thăm lốt nuốt lấy tiếng chân cô [Ý chỉ: Đi trên thảm thì không có tiếng chân.] Cô đi về phía sau lưng anh. Đột nhiên, một đôi tay non mềm che lấy mắt anh từ đằng sau.

Cô cười ngọt ngào, kiều diễm. Còn chưa kịp nói gì, bàn tay to lớn, ôn hòa, hiền hậu của người đàn ông kia đã nắm lấy cổ tay thanh tú của cô, kéo về trước.

“Ái!” Nhan Tương Tương hoảng sợ kêu lên. Hai chân nhấc lên không. Cái mông nhỏ lập tức ngã ngồi trên đùi của ông xã.

Cô bị anh đẩy vào trong lòng. “Xấu tính! Hạo Phong hư đồn!” Ngược lại, cô mới là người bị hoảng sợ. Nắm lấy nắm đấm, cô làm nũng, đấm nhẹ vào trong lồng ngực người đàn ông.

“Là em làm mấy chuyện xấu trước.” Giọng nói Phó Hạo Phong nhất quán lạnh nhạt. Khóe miệng cũng lạnh lùng. Nhưng thật ra, anh đã hơi cắn câu, biểu lộ trong lòng cũng có chút khoái trá.

Cười nhẹ, khẽ hừ một tiếng, Nhan Tương Tương hào phóng ngồi trong lòng ông xã. Cô liếc mắt nhìn màn hình máy tính một cái, nhẹ giọng hỏi. “Đã muộn vậy rồi, còn nhiều việc phải làm sao?”

Nhìn thấy bộ dáng phiền não của cô vợ nhỏ bé, Phó Hạo Phong cũng biết cô muốn tìm anh để bầu bạn, nhưng lại lo lắng công việc của anh bận rộn, không có thời gian cho cô. Lồng ngực nóng lên, khóe môi anh ngán nga cười, không khỏi sâu sắc. Năm ngón tay trên bàn phím duỗi ra, gõ vài lệnh lên, nhanh chóng tắt máy.

“Không sao. Những việc quan trọng cũng đã xử lý xong rồi. Không có chuyện gì quan trọng nữa đâu.” Bàn tay to lớn của anh, một lần nữa, đặt lên bên hông mềm mại của cô, khiến cho thắt lưng cô có vẻ bị nắm giữ chặt chẽ.

Hơi thở Nhan Tương Tương dần dần trở nên khó khăn.

Không còn cách nào cả! Chỉ cần hai người “tình chàng ý thiếp” thân thiết, dựa vào gần nhau như vậy, hoặc chỉ cần một cái ngóng nhìn tràn đầy lửa nóng của anh cũng đủ khiến cô hai chân mềm nhũn. Đối mặt với anh, cô luôn mất đồ tìm đập thôi!

“Nếu không có chuyện gì quan trọng, vậy thì...” Chần chờ cắn cắn cái môi đầy đặn, cô cố lấy dũng khí nói. “Em và anh cùng uống rượu, cùng tán gẫu, được không?”

Uống rượu? Tán gẫu?

Nghe vậy, Phó Hạo Phong bất động, không nói gì, nhú nhú đôi mày rậm. Ánh mắt lợi hại lóe lên.

Thấy chồng không chút động tĩnh, bên trong lòng Nhan Tương Tương xóc lại lòng dạ bản thân, phóng đại lá gan. Cô, đột nhiên, nhảy xuống đùi anh, kéo anh đứng dậy khỏi ghế.

“Đi thôi. Trong phòng, em đã chuẩn bị mọi việc đầy đủ, chỉ còn chờ anh thôi.”

Phó Hạo Phong từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười mặc cô bài bố, để cô lôi kéo đi.

“Của anh nè.” Cô đưa ly rượu đầy cho chồng.

Phó Hạo Phong nhìn cô thật sâu một cái. Biểu tình có chút bí hiểm. Anh bình tĩnh tiếp nhận ly rượu, chỉ nói chuyện phiếm. “Vì sao đột nhiên lại muốn

uống rượu?”

“Á... Không có gì đâu. Chỉ là, nghe một số người nói, uống rượu một chút có thể thả lỏng tâm tình. Công việc của anh bận rộn như vậy, khiến anh mệt mỏi nhiều. Trước khi ngủ, uống một chút rượu hẳn là tốt hơn nhiều.”

“Thật không?” Anh thường thức ly rượu.

“Thật mà, thật mà.” Nhan Tương Tương vội vàng gật đầu, khuyến khích, dụ dỗ. “Anh nhanh uống một ít đi.”

“Em rót rượu cho anh thì nhất định phải uống rồi.” Anh thần bí nhếch môi, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô rồi mới chậm rãi nâng ly rượu lên uống một hớp.

Thấy anh rót cuộc cũng uống, Nhan Tương Tương nhanh chóng thở phào, giống như an tâm rất nhiều.

“Ngồi vào đây.” Phó Hạo Phong ngừng uống. Một tay dịu dàng nắm lấy cô, ý bảo cô, một lần nữa, ngồi lên đùi anh.

“Ừm...” Cô ngượng ngùng, nhỏ giọng nói, bước tới gần anh. Thân hình mềm mại rơi vào trong lòng anh.

“Hạo Phong, em nhớ rõ... tư lượng của anh không được tốt, có đúng không?” Cô cẩn thận chứng thực.

“Đúng vậy. Chỉ cần một hai ly rượu anh sẽ gục, say đến bất tỉnh nhân sự.” Phó Hạo Phong đáp lại, hôn lên cái trán thơm hương của cô, ánh mắt mang theo ý cười như có như không.

“Vậy anh uống một ly là được rồi, không cần uống nhiều lắm. Bất tỉnh nhân sự sẽ rất là phiền.” Cô vội vàng nói.

“Được. Uống một ly là được rồi. Em có thể uống giúp anh một chút.” Nói xong, ly rượu Whisky vẫn nằm trong tay anh kia, để sát vào đôi môi đỏ mọng của cô, ý đồ uy hiếp, bắt ép cô phải uống.

“Em... Cái kia...” Nhan Tương Tương, quả thật, tiến thoái lưỡng nan. Ngay từ đầu, là cô muốn cùng anh uống rượu, tán gẫu. Nếu cô không uống, chẳng phải rất kỳ quái sao?

Kiên trì, cô miễn cưỡng há cái miệng nhỏ ra.

Oaaa... Thật cay quá đi!

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ... Khụ...” ‘Đạo hạnh’ của cô thật sự quá thấp. Loại rượu nặng như vậy, cô vốn không có cách nào tiêu thụ được. Nước rượu mới chảy vào trong họng, cô đã bị nghẹn, ho không ngừng. Yết hầu và dạ dày đều dường như muốn nhanh chóng bốc cháy. Nháy mắt, mặt cô đỏ bừng như bị bỏng.

Phó Hạo Phong cầm hai ly rượu trong tay, đặt lên bàn nước. Bàn tay to lớn, dịu dàng giúp cô vỗ lưng. Giọng nói anh nghe ra ý cười rất thân thiện, tựa hồ trên người rất vui vẻ. “Haiz, em vội uống thế? Uống sạch bách luôn. Muốn uống rượu vậy sao?”

Cô nào có thật vội uống đâu? Cô... vốn không muốn uống rượu.

Trong miệng Nhan Tương Tương khó trả lời, hai khóe mắt muốn nhỏ lệ. Hai tay chỉ có thể nắm chặt áo anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn, đỏ bừng chôn trong lòng anh.

“Muốn uống rượu, anh có thể dạy em.”

“Cái gì... Cái gì cơ?”

Cô nhẹ nhàng thở gấp, hơi hơi nâng ánh mắt đầy sương mù lên, chỉ kịp thấy người đàn ông kia cầm lấy ly rượu đưa lên mồm, đổ vào trong đôi môi bạc, rồi hướng về phía cô mà rót.

“Hạo Phong, em... ừm ừm...” Không kịp nói thêm cái gì, cái miệng nhỏ nhắn của cô đã kịp lấp đầy. Chất lỏng cay cay từ từ tiến vào trong đôi môi anh đào của cô.

Một chút rượu còn tràn ra giữa hai đôi môi đang kề sát của hai người, thấm ướt cái cằm và cái gáy ngọc ngà của cô; thậm chí, còn nhanh chóng chui vào trong cổ áo vấy ngời.

Cả người cô run lẩy bẩy, theo bản năng, nuốt hết chỗ rượu Whisky mà anh mớm sang.

Thật vất vả, đôi môi nóng bỏng của người đàn ông kia mới buông tha cô. Nhưng nào biết đâu, giây tiếp theo lại một lần thứ hai, lần thứ ba... Cô bị anh ồm ồm dùng miệng mớm rượu, ngoác uống vào từng hớp, từng hớp. Cuối cùng, cô không rõ là bị uống phải mấy mồm rượu. Có lẽ, cả hai ly rượu kia đều do cô uống. Bởi vì, đầu của cô bây giờ cảm thấy trở nên hoa mắt chóng mặt. Vạt áo ướt đầm một mảng lớn.

“Hạo Phong... từ từ... em... em không được uống. Rượu anh đưa em, em không thể uống... Em muốn chuốc say anh, sau đó sẽ... dụ dỗ anh... ôm anh...” Cố nhắc mi mắt, cô không ngừng lấy cái trán trắng nõn, mềm mại cọ vào lồng ngực anh; nhỏ giọng nói lung tung.

Phó Hạo Phong thần bí xoay chuyển ánh mắt yêu thương, nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Bị cô cọ vào trong ngực ngựa ngáy, ánh mắt cô lại lóng lánh nước, dưới bụng anh nhanh chóng ngưng tụ khí nóng. Dục vọng đàn ông trong quần cứng rắn từ lâu.

“Cô bé ngốc nghếch, muốn dụ dỗ anh uống say để làm gì?”

“Em muốn anh... ép anh ở bên trong em... đừng... đừng ra ngoài... ở bên trong em... cho em...” Cô cười với anh, ngốc nghếch cười, cực kỳ đáng yêu lại vô tội. Nhan Tương Tương tuyệt đối không thể tưởng tượng rằng, người bị chuốc say trước lại chính là bản thân mình.

“Em khát vọng anh sao?”

“Khát vọng anh... chỉ có anh thôi. Em muốn anh...” Cái miệng anh đào, nhỏ nhắn phun ra mùi rượu nồng đậm.

Phó Hạo Phong hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, nói đi nói lại cũng vẫn là vì chuyện muốn cho cô thụ thai hay không. Cô vợ ngốc nghếch, ngoan ngoãn của anh lại muốn dùng cách này để buộc anh “đi vào khuôn khổ”. Thật sự rất xằng bậy!

“Tốt, em muốn anh, anh sẽ cho em.” Anh cười nhẹ, há mồm khế cắn vành tai hồng hồng, đáng yêu của cô.

Một bàn tay đàn ông to lớn sờ soạng vào bên trong váy ngủ của cô, cởi quần lót của cô vứt xuống dưới.

“Hạo Phong... đó là của em mà...” Nhan Tương Tương có chút mơ hồ. Trong nháy mắt, quần lót đã bị anh vứt lên trên thảm.

“Bây giờ, em không cần đến nó.” Anh chém đinh chặt sắt nói [Ý chỉ: Cực kỳ kiên định]. Khuôn mặt anh tuấn như ác ma lộ ra một nụ cười yếu ớt. Mỗi thân khí phát ra đều cực đoan dụ dỗ người khác. Bàn tay to lớn của anh vận dụng cặp đùi ngọc ngà của cô ra, khiến cho cô khóa ngồi trên đùi mình.

Nửa người trên của cô bắt lực, nhẹ quơ quơ. Hai tay cô, vì muốn cân bằng, phải giữ chặt lấy bả vai dày rộng của anh.

“Hạo... Hạo Phong... uống rượu xong rồi sao?” Cô lại ngời ngời ngốc nghếch như trước. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm đầy mùi rượu, bị say rượu đỏ mặt, mềm mềm. Thoạt nhìn cô, người ta lại muốn làm chút chuyện “phạm tội”.

“Uống rượu xong rồi.” Một tay Phó Hạo Phong đỡ đằng sau thắt lưng cô; một tay lại cởi quần lót ra. Vật sưng tấy lại nóng bỏng trong quần nhanh chóng đạt được an ủi.

“Kìa... Anh say sao? Có phải em... em đã chuốc rượu anh được rồi không?... Ha ha... a... Em đã chuốc rượu anh rồi, hic...”

Nhan Tương Tương vội vàng đưa đầu tới gần, hôn lên môi anh một cái. “Em muốn anh... Em yêu anh, hic...”

Đột nhiên nghe thấy thổ lộ của cô, trái tim Phó Hạo Phong xóc lên. Vẻ mặt anh trở nên mềm mại hơn.

“Tương Tương, em đã chuốc say anh.” Anh mạnh mẽ hôn lên đôi môi xinh đẹp của cô. Ngọn lửa dục vọng giữa hai chân kiên định, mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể cô.

“A a...” Nhan Tương Tương bị thỉnh linh tấn công, kích động, hoảng loạn kêu lên.

Cái eo nhỏ của cô bị một lực vững chắc kéo xuống dưới. Ngọn lửa nóng bỏng kia mạnh mẽ xò xuyên qua người cô. Cô bị anh “đóng” chặt chề lên người anh, bị anh đâm vào thật sâu; có chút đau đớn, nhưng lại đau đớn đến thỏa mãn.

“Hạo Phong... Hạo Phong... không cần bỏ ra khỏi em...” Cô líu ríu nói. Dựa vào bản năng phụ nữ, cô nhẹ nhàng xoay cái eo nhỏ, khiến nơi hai người đang kết hợp càng trở nên ướt át và mềm mại.

“Tương Tương, tin anh đi. Cả đời này, anh cũng sẽ không buông tay em ra.”

Người đàn ông vô cùng giữ chữ tín kia, đem một lời hứa đó khắc lên trên đôi môi hồng, đầy đặn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Editor : Lam

Phía trong nơi ẩm ướt đó đang cháy, ngọn lửa hừng hực kia như thiêu rụi tất cả toàn bộ lý trí, không có lý trí, không có xiềng xích đạo đức, chỉ nguyên trung thành với dục vọng sâu lắng.

Thân thể đầy sức quyến rũ của người con gái đang tuổi thanh xuân bị người đàn ông đè ở phía dưới, nửa tiếng sau, bọn họ mới yêu một lần nhiệt liệt trên ghế salon đỏ, dục vọng của người đàn ông còn chưa được giải phóng, kiêu ngạo cứng rắn như cũ, giống như đã quyết định chủ ý, tối nay phải sáng khoái chơi đùa, suốt cả đêm.

Nhan Tương Tương đã sớm ngủ xiêu, thần trí mơ hồ, nhưng cô biết lúc này mình đang cùng với ai, biết hai cánh tay mạnh mẽ có lực này, cùng với thân thể rắn chắc thuộc về người nào.

"Hạo Phong." Cô yếu ớt lâm bầm, khi anh dừng mãnh chạm vào nơi rộng mở kia, không giữ lại gì, cũng không có cách nào cất giữ. "Hạo Phong, a a ——"

"Anh ở đây."

Lòng bàn tay thô dày vuốt ve cơ thể trắng mịn của cô, ánh mắt Phó Hạo Phong như dã thú, sắc bén nhưng cũng đầy dịu dàng, chuyên chú yêu người con gái bé nhỏ phía dưới, đồng thời quan sát vẻ mặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Cô bắt lực nhú mào.

Khi anh đắm quá sâu, sức lực quá nặng thì ấn đường của cô cũng điềm điềm đáng yêu nhẹ đứng lên, lông mi xinh đẹp rung rung. Sau đó, cô cất giọng rên rỉ, giống như chịu đựng, lại bị anh trêu chọc, không làm gì cả, mà tiếng rên của cô mang rất nhiều sự sung sướng, hoàn toàn thỏa mãn sự trống rỗng của anh.

Anh thích nghe tiếng rên rỉ kích tình của cô, cho nên có lúc anh rất xấu bụng, đặc biệt thích dùng phương thức "hạ lưu" để "khi dễ" cô.

Lúc này, cơ thể xinh đẹp của Nhan Tương Tương ửng đỏ nằm ở trên giường lớn, tóc tai rối bù, cả người tràn đầy hương thơm mê người của phụ nữ.

"Ừm. Hạo Phong." Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng thờ dốc chỉ có thể gọi tên người cô yêu, mộng đẹp bị tách ra lần nữa, nhiệt độ nóng rực lại áp sát, cô kêu rên một tiếng, bị người kia mạnh mẽ xuyên qua từ phía sau, xâm nhập vào linh hồn của cô.

Mà người đàn ông giữ lấy cô cũng không để cho cô dễ chịu hơn, hai bàn tay to lớn kéo chặt hông của cô, để cho mộng của cô nghiêng hợp với sự xuyên qua của anh.

Cô phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng, rượu hoàn toàn làm cô phản ứng nhiệt tình, cô chỉ muốn hưởng thụ, đi theo tốc độ của anh lên đỉnh, vui sướng đến mức khóc lóc gọi.

"Hạo Phong, cho em. Xin anh. Em yêu anh. A a ——"

Cô còn có thể trả giá cho anh điều gì nữa?

Cô quá yêu anh, hơn cả yêu bản thân mình.

Cô giao hết cả người từ đầu tới chân, từ trong ra ngoài, toàn bộ giao trong tay anh, để anh không chế hỉ nộ, ái ố của cô. Người đàn ông này có thể dễ dàng tổn thương cô, cũng có thể dễ dàng mang đến cho cô sự vui sướng không cách nào có thể nói bằng lời!

Rất cuộc 'chiến tranh' trên giường lớn đã đi đến bước cuối cùng, kích động nổ tung ầm ầm, hai thân thể quấn quít nhau, ở chỗ sâu kín nhất của bọn họ run rẩy, bọn họ đồng thời phát ra tiếng gào thét, đồng thời đạt đến cao trào, bản chất của dục vọng tuyệt vời như vậy, giống như thiên đường.

Nhan Tương Tương thêm thiệp xụi lơ, gương mặt đỏ bừng khóc đến ướt đầm, quá mức thỏa mãn, tất cả xinh đẹp khó có thể tả, trái tim của cô co rút lại, đau đớn, vui sướng mà khóc, khóc nước nỡ.

Cả người buông lỏng, ý thức rơi vào một màn tối đen, cô cảm giác người đàn ông đang hôn gò má cô, lông mi của cô, dùng đầu lưỡi liếm sạch những giọt nước mắt ẩm áp rơi xuống, cuối cùng, anh hôn lên cánh môi mềm mại của cô.

Cô cảm thấy, môi mỏng của anh giống như đang tươi cười, nụ cười thỏa mãn cũng giống cô.

Say rượu lại thêm buông thả dục vọng, hôm sau khi tỉnh lại cô đau đầu muốn chết, xương cốt cả người vừa đau vừa nhức.

Đặc biệt là cảm giác nhức mỏi giữa hai chân vẫn còn, chứng minh tối hôm qua 'chơi đùa' nhiều lần, bị ông xã của cô trêu đùa 'thê thảm'.

"Ừm." Sao cô lại đáng thương như vậy. Ô ô ô.

Đáng thương hơn là tối hôm qua người bị chuốc say cũng chỉ có mình cô, kế hoạch thất bại hoàn toàn, tóm lại là một bước sai, từng bước sai, cô bị "ăn" đến nỗi ngay cả vụn vặt cũng không còn, nhưng vẫn không được kết quả mà cô muốn.

"Ngủ thêm một lát nữa đi, tiết học chiều nay mới bắt đầu, không phải sao?" Giọng nam trầm thấp vang lên, ngay sau đó bàn tay ấm áp lau gương mặt của cô.

Nhan Tương Tương vội mở mắt ra, nhìn thấy Phó Hạo Phong mặc âu phục phẳng phiu, tinh thần sáng khoái ngồi ở mép giường, ánh mắt sâu xa chạm

mắt của cô khiến người ta khó có thể đoán được điều gì.

Ngực cô rung động, trong nháy mắt thần trí tỉnh táo lại mấy phần, không khỏi lúng ta lúng túng lên tiếng: "Em tưởng anh đi làm rồi."

"Sắc mặt em không tốt lắm, ngủ thêm đi." Giọng Phó Hạo Phong bình ổn. "Từ lượng em không tốt. Lần sau đừng uống nhiều rượu như vậy."

Nói cho cùng, không có quan hệ với việc bị anh chúc rượu! Bây giờ là "Làm kẻ gian bắt tặc", bị anh chúc say, anh còn chỉ trích cô thích uống rượu sao? Oh. Không đúng, đúng là cô ngốc nghếch, nếu không phải cô đề nghị muốn uống rượu trước, cũng sẽ không như bây giờ.

Trong lòng Nhan Tương Tương vừa buồn bực vừa không biết làm thế nào, ông xã đụng chạm một lần lại một lần kích thích ký ức nóng bỏng đêm qua, khiến cho cơ thể trần truồng dưới mền nhẹ run rẩy, da thịt cô vô cùng nhạy cảm, tất cả nữ tính tự giác thức dậy do một sự kích thích.

Nhan Tương Tương, mày là sắc nữ lòng tham không đáy!

"Anh. Anh đến công ty nhanh đi, em không sao. Anh đừng sờ em nữa."

Nghe vậy, Phó Hạo Phong nhủ mày, bàn tay đặt trên gáy cô không thu lại, ngón tay thô ráp đi chậm chậm trên da thịt nhẵn nhụi của cô như cũ.

"Tại sao?" Anh cố tình hỏi.

"Bởi vì. Bởi vì." Nhan Tương Tương bị hỏi đến đỏ bừng cả khuôn mặt, không khỏi thẹn quá thành giận. "Bởi vì em mệt quá, buồn ngủ, anh tránh ra, em. Em thật sự muốn ngủ." Nói xong, cô nhắm mắt lại, hai má phình ra, bộ dạng vừa xấu hổ vừa cáu kỉnh bây giờ thật đáng yêu.

Phó Hạo Phong không nhịn được mà bật cười.

Anh không trêu đùa cô nữa, cũng không nói thêm gì, chỉ cúi đầu, khẽ hôn mấy cái lên gò má thơm và trên vai, mang theo ý dịu dàng trấn an, sau đó đứng dậy rời đi.

Anh vừa đi, người nằm trên giường mở mắt ra.

Nhan Tương Tương chậm rãi cảm nhận ngồi dậy, mặt vẫn đỏ, mà nơi bị anh hôn vẫn còn nóng rực.

Lưng ngọc khẽ tựa vào đầu giường, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông rời khỏi cửa, tất cả suy nghĩ đều đặt trên người anh, đầu còn tâm tình muốn ngủ nữa?

Ai, có phải cô không nên cưỡng cầu nữa, cứ để chuyện mang thai thuận theo tự nhiên. Dù sao. Đợi đến khi cô tốt nghiệp đại học, thời cơ chín muồi, anh sẽ đồng ý "Phối hợp", để cho cô thụ thai chứ?

Theo bản năng xoa hai thái dương đau nhức, cô không khỏi nở nụ cười khổ, cảm thấy lần này mình đã bị chinh thật thê thảm, ừm. Thảm hại ê chề, thật khó chịu, cô không bao giờ uống rượu nữa.

Buổi trưa, Phó Hạo Phong đặc biệt gọi điện thoại về, xác nhận tình trạng cơ thể cô đã tốt hơn, cũng rời giường ăn trưa rồi, lúc này mới thật sự bỏ qua cho cô.

Chỉ là ở đầu điện thoại bên kia, giọng nói khàn khàn của anh như nam châm hút lấy, như cười như không, một lần nữa thành công khiến lòng của cô trở nên rối loạn, thật vất vả để xuống thẹn thùng lần nữa, khiến trái tim cô đập loạn 'thình thịch', cứ nghĩ mình đã bị bệnh tim.

Thật là vô dụng.

"Cậu còn cười? Không thèm để ý đến bạn học chút nào."

Buổi trưa kết thúc giờ học, Nhan Tương Tương đeo túi lên đi cùng với Kiều Mạn Tuyền ra khỏi trường.

Sau khi Kiều Mạn Tuyền hỏi lại lần nữa, cô đỏ mặt kể sơ lược về 'thảm án' đã diễn ra tối hôm qua, tất nhiên những tình hình ướm át kích thích lớn mật cô đã bỏ bớt hơn phân nửa, chỉ nói qua loa, dù vậy, từ vẻ mặt xấu hổ và đỏ ửng của cô, Kiều Mạn Tuyền cũng đoán ra được 'thảm thiết' tới mức nào.

"Tiểu thư à, không phải tớ đã nói rất rõ ràng sao? Phải chúc say anh ta, ai ngờ cậu lại say trước anh ta? Ai ai ai – Kiều Mạn Tuyền lắc đầu than thở.

"Không còn cách nào nữa, công phụ cậu quá tệ, mà ông xã cậu lại là lão hồ ly, xem ra rất khó đấu thắng anh ta. Bạn thân yêu à, không bằng từ bỏ đi." Nói xong cô còn vỗ về bả vai bạn tốt an ủi.

"Tớ không muốn tiếp tục âm ỉ với Hạo Phong." Nhan Tương Tương nhỏ giọng nói.

"Không là tốt, đến đây, đừng có nhăn mặt buồn bực, để an ủi cậu bị 'ăn sạch' cả linh hồn và thể xác, bốn tiểu thư mời cậu ăn kem Haagen – Dazs, thế nào?"

"Này! Cái gì mà bị 'ăn sạch'? Làm gì nghiêm trọng như vậy?"

Kiều Mạn Tuyền cười, kéo tay của cô. "Đúng là nghiêm trọng như vậy, cho nên tớ muốn an ủi cậu, đi thôi, chúng ta tấn công quán kem nào... Đi thôi".

Nhan Trương Trương buồn cười, không biết nói sao với bạn tốt của mình đành để bị kéo đi.

Hai người dừng lại ở mấy trạm, tán gẫu trên đường. Các cô vừa ra khỏi tàu điện ngầm thì đến một chỗ cách không xa tập đoàn Long Thịnh, tuy nhiên mục tiêu của hai cô chính là một quán kem mới mở.

Biết quán kem này mới mở, Nhan Trương Trương và Kiều Mạn Tuyền vẫn muốn ăn, hôm nay mới có dịp.

Lúc này chỗ ngồi trong quán đã đầy người, sau khi hai cô chọn kem, dứt khoát chọn chỗ ngồi bên ngoài quán, hôm nay thời tiết khá thoải mái, không quá nóng nực, ngồi ở ngoài tiệm cũng không tệ.

Phục vụ đưa kem đưa tới, màu sắc đẹp để khiến cho người ta cũng thích thú, dùng muỗng nhỏ múc một lớp kem rồi đưa vào trong miệng, vừa lạnh lạnh vừa ngọt ngào khiến cho người ta thỏa mãn không nhận được buồn cười.

"Kem là bạn tốt của con gái." Trong miệng Kiều Mạn Tuyền chứa một lớp kem lạnh ngọt, cười híp mắt lại thành một đường chỉ mỏng. "Đặc biệt là thêm nho."

Nhan Trương Trương thấy bộ dạng cô khen ngợi cũng bật cười, múc một muỗng kem vị mâm xôi đưa vào trong miệng, vị chua ngọt khiến cô càng thích thú cười vui vẻ.

Hai cô gái chia sẻ kem với nhau, cũng trò chuyện với nhau, hàn huyên hơn nửa tiếng thì cũng đã ăn hết kem, đang đứng dậy muốn rời đi thì bỗng một bóng dáng cao to đến gần, che lại ánh mặt trời, Nhan Trương Trương và Kiều Mạn Tuyền không khỏi ngẩn đầu.

"Trương Trương, quả nhiên là em." Diện mạo người đàn ông trước mặt anh tuần, hòa nhã và vẻ khí phách ẩn giữa hàng lông mày, mới nhìn có vẻ rất dễ đối phó nhưng thật ra không phải như thế.

"Anh Ký Đường?" Trong nháy mắt vẻ mặt Nhan Trương Trương kinh ngạc nhìn. "Sao anh lại ở đây?"

"Xe anh đi qua đây vừa lúc thấy em nên xuống xe chào hỏi." Ngô Ký Đường, cháu trai đích tôn của Ngô Hỏa Thụ, tổng giám đốc tập đoàn Ngô thị, là người nổi nghiệp đời thứ ba của tập đoàn Ngô thị.

Ba năm trước đây, Ngô Hỏa Thụ muốn kết thông gia với nhà họ Nhan, thật ra là muốn cháu đích tôn nhà họ Ngô cưới Nhan Trương Trương.

Mặc dù cuối cùng Nhan Trương Trương không gả vào nhà họ Ngô nhưng từ lần đầu tiên Ngô Ký Đường nhìn thấy cô đến bây giờ vẫn còn nguyên cảm giác thiện cảm chưa từng mất đi.

"Trương Trương, vị này là bạn học của em hả?" Vì che giấu ánh mắt nóng như lửa của mình nên Ngô Ký Đường khẽ hít sâu, chuyển lực chú ý sang Kiều Mạn Tuyền.

"Mạn Tuyền là bạn học đại học của em." Nhan Trương Trương giới thiệu hai người với nhau.

Ngô Ký Đường còn muốn tiếp tục nói chuyện, lúc này trợ lý chờ ở ven đường nhìn đồng hồ đeo tay, rốt cuộc không nhận được đi tới nhắc nhở.

"Tổng giám đốc, chúng ta còn hẹn với ông Phó tập đoàn Long Thịnh, mau lên kéo trẻ."

Nhan Trương Trương ngẩn người, ngay sau đó nhanh chóng phản ứng.

"Anh Ký Đường có hẹn với Hạo Phong sao?"

Ngô Ký Đường mỉm cười gật đầu.

"Ừ, có một dự án về sản phẩm mới chuẩn bị đưa vào thị trường Hàn – Nhật nên muốn thương lượng với anh ấy, gặp mặt bàn sẽ rõ ràng hơn cho nên anh mới tới đây một chuyến. Em cũng muốn tìm anh ấy sao? Vậy đi cùng xe với anh đến đó đi."

"Em..." Nhan Trương Trương hơi do dự, mỉm cười.

"Em còn muốn đi dạo với bạn một chút."

"Tớ thấy cậu nên đi tìm ông xã của cậu đi." Kiều Mạn Tuyền nhìn ra tâm tư của cô, vỗ vỗ bả vai cô.

"Bỏn cô nương cũng phải về nhà ăn cơm tối với ba mẹ nữa, bây giờ giải tán, chúc cậu hoạt động thành công rực rỡ."

Nói xong, cô còn nháy mắt với Trương Trương rồi gật đầu với Ngô Ký Đường, phát tay một cái đi về hướng tàu điện ngầm.

Mỗi lần bị bạn tốt trêu ghẹo, Nhan Trương Trương chỉ biết đỏ mặt, lần này cũng vậy, không khỏi lắc đầu cười.

"Đi thôi, lên xe của anh." Ngô Ký Đường khó kìm lòng đưa tay đỡ ngang lưng cô, còn chủ động xách túi giúp cô.

"Ách. Cám ơn." Đầu tiên Nhan Tương Tương giật mình, ngoài Hạo Phong ra cô không có thói quen dựa vào gần người đàn ông khác như thế, ngay sau đó, cô thấy mình nghĩ quá nhiều, dù sao cô cũng đã lập gia đình, anh Ký Đường thế nào cũng không thể có ý nghĩ khác thường với cô. Hơn nữa, động tác của anh rất tự nhiên, tất cả đều là phép lịch sự thôi, cô cũng thoải mái tiếp nhận ý tốt của anh mới phải.

Thuyết phục mình xong, cô nhìn anh nở nụ cười, ngồi vào trong xe anh.

Phó Hạo Phong vừa mới nuốt vào hai viên thuốc dạ dày, lâu ngày không ăn uống điều độ thỉnh thoảng sẽ làm anh khó chịu, khiến anh không thể không nuốt phải dùng tới thuốc.

Rót nửa ly nước ấm uống xong, thư ký riêng của anh gõ cửa đi vào, báo cáo đại biểu tập đoàn Ngô thị đã đến.

Sau vài giây, tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên, cửa gỗ đỏ bị đẩy ra, thư ký dẫn người vào.

Phó Hạo Phong nhướn mày thoáng nhìn liếc về gương mặt bên trái không khỏi ngăn người – anh không nghĩ tới bà xã của anh sẽ xuất hiện vào lúc này, hơn nữa. . . người đàn ông kia lại tùy tiện ôm lấy cô?

Chuyện gì đang xảy ra?

Cô gái này là bà xã của anh! Đã sớm là người của anh!

Cô là của anh, không ai có thể giành!

Vị thái tử đời thứ ba của nhà họ Ngô vẫn còn chưa từ bỏ ý định với cô sao?

Đáng ghét!

Nhất thời, trong đầu Phó Hạo Phong xuất hiện nhiều suy nghĩ, rất lung tung, một cảm giác trước giờ chưa từng có xuất hiện, khiến cho lồng ngực anh đau đốn, vẻ mặt cũng trở nên lạnh lùng thật sự hù dọa người ta.

"Hạo Phong ——" Nhan Tương Tương vừa vào cửa đã nhìn thấy người đàn ông mình yêu, sau đó gương mặt xinh đẹp nhanh chóng nở nụ cười vui vẻ.

Bước chân cô nhẹ nhàng chạy về phía ông xã, không chú ý tới gương mặt Ngô Ký Đường tối sầm lại, bàn tay nhỏ bé thân mật đặt ở thắt lưng của Phó Hạo Phong, thân thể mềm mại dựa vào, nhờ việc này mà khiến cho giông bão trong lòng Phó Hạo Phong trở nên bình thường lại.

"Sao lại tới đây?" Phó Hạo Phong thuận thế ôm cô, dùng sức hơn bình thường, tư thái chiếm hữu tuyệt đối.

"Sau khi kết thúc giờ học, Mạn Tuyền mời em ăn kem, trên đường vừa lúc gặp anh Ký Đường nên cùng nhau tới. . . Em ở đây có phải quấy rầy mọi người không?" Nhan Tương Tương lo lắng hỏi, cắn bờ môi mềm mọng, cảm nhận được sự căng thẳng cơ thể của anh.

"Đừng suy nghĩ lung tung." Phó Hạo Phong vẫn lạnh lùng như cũ, nghe giọng cô gọi ‘anh Ký Đường’, giống như anh bị đâm một cái vào bụng, cổ họng tràn đầy vị chua xót.

Anh cúi đầu, hơi cố ý hôn mạnh lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, sau đó thấp giọng nói với cô: "Tới phòng nghỉ ngơi riêng chờ anh, một lát chúng ta cùng về nhà."

"A. Được thôi." Nhịp tim cô đập rất nhanh, thân thể nóng lên, ánh mắt trong trẻo đầy vẻ xấu hổ nhìn trộm những người trong phòng làm việc chứng kiến màn ngọt ngào lãng mạn.

"Vậy anh và anh Ký Đường bàn chuyện đi, em chờ anh." Cong môi cười, nhìn qua Ngô Ký Đường gật đầu một cái, ngay sau đó đi về phía sau phòng làm việc của tổng giám đốc có một phòng riêng nghỉ ngơi.

Phòng nghỉ ngơi ước chừng rộng 40 mét vuông, được trang bị tương đối đầy đủ thiết bị, hiệu quả cách âm rất tốt, còn có một phòng bếp và quầy bar. Dĩ nhiên, chăn màn gối đệm cũng không thể thiếu được, có thể ngủ một giấc thư thái nhất.

Nhan Tương Tương bước vào không gian hoàn toàn thuộc về Phó Hạo Phong, cảm thấy trong không khí cũng có mùi vị dễ chịu của anh.

Cô đi chân không giẫm lên thảm mềm mại, tâm tình rất tốt, đi vòng vòng mấy vòng rồi thả người lên giường lớn thật thoải mái kia.

Ừm. Thật sự rất thoải mái, cái mềm, gối đầu đều có mùi của anh, khiến cho cô cảm thấy an tâm.

Cô nằm trên giường, thỏa mãn vui gương mặt hồng hào, mềm mại vào gối to.

Ngửi mùi của anh, trong đầu nhớ lại hình ảnh nụ hôn đầy đam mê lúc nãy, vừa bá đạo vừa cưng chiều. Giống như ba cưng chiều con gái, oh, nói đến đây, nếu như bây giờ anh đồng ý cho cô một đứa con gái, không biết sẽ tốt đẹp thế nào đây?

Con của cô và anh nhất định rất đáng yêu, mà anh nhất định sẽ là một người cha tốt.

Khóe miệng cong lên, cô suy nghĩ, cười cười, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Khoảng chừng hơn một tiếng, cửa phòng nghỉ ngơi bị người từ bên ngoài mở ra, Phó Hạo Phong vừa kết thúc công việc đi vào, ánh mắt dừng lại trên dáng người mảnh mai hấp dẫn nằm trên giường.

Anh lẳng lặng đến gần, cảm giác dục vọng thiêu đốt bụng dưới, mặc dù chỉ nhìn sắc mặt cô ngủ say cũng đủ để hành hạ anh.

Cô là của anh.

Cả đời này không thể nào buông tay cô.

Anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ người đàn ông nào có ý nghĩ không an phận với cô.

Trời mới biết, mới vừa rồi anh đã phải mất bao nhiêu sức lực mới miễn cưỡng đè xuống xúc động muốn đánh Ngô Ký Đường, từng có người nói “Xông quan giận dữ chỉ vì hồng nhan”[*], bây giờ anh đã có thể lĩnh hội. Nếu như vị tổng giám đốc Ngô thị kia còn nhớ mãi không quên bà xã của anh như vậy, cho dù hợp tác giữa tập đoàn Long Thịnh và nhà họ Ngô có thành công đi nữa, có bao nhiêu tiền anh cũng không cần.

([*] : Trong một bữa tiệc tại phủ, quốc trưởng Chu Khuê cho Viên Viên ra múa hát, và nhan sắc cùng tài năng của nàng đã lọt vào mắt xanh của Ngô Tam Quế. Và khi viên võ quan này được cử ra trấn thủ Sơn Hải quan, để ngăn chặn quân Mãn Châu, thì Sùng Trinh đã ban Viên Viên cho ông. Sau đó, Viên Viên cũng được họ Ngô sủng ái, tuy nhiên, nàng không theo ra trận, mà vẫn ở lại Bắc Kinh.

Ngày 26, tháng 5 năm 1644, lực lượng của Lý Tự Thành (tự xưng là Sấm vương) vào chiếm lấy Bắc Kinh, lên ngôi Hoàng đế, hiệu là Đại Thuận. Sùng Trinh bỏ chạy rồi tự vẫn ở Môi Sơn. Nàng bị Lý Tự Thành chiếm đoạt và cướp vào trong cung hậu hạ..

Khi nghe tin quân nổi dậy uy hiếp kinh đô, Ngô Tam Quế liền dẫn binh về cứu. Dọc đường, biết Bắc Kinh đã thất thủ, vua Minh đã chết, lại nghe Lý Tự Thành dụ dỗ nên họ Ngô đã định hàng. Nhưng khi hay ái thiếp của mình là Trần Viên Viên bị Tự Thành chiếm đoạt, Ngô Tam Quế nổi giận, đến xin hợp với quân Đa Nhĩ Cổn đem quân quay về đánh kinh thành.)

Cái gì anh cũng không quan tâm, chỉ có mình cô, anh muốn giữ lấy cô cả đời.

Ngồi ở mép giường, ánh mắt của anh sâu xa.

Nhan Trương Trương đang ngủ say dường như cũng cảm giác được ánh mắt nhìn chăm chú của người đàn ông mà thức dậy, lông mi khẽ rung động, cô lười biếng mở mắt ra, ánh mắt dịu dàng, dưới ánh đèn ấm áp nhìn Phó Hạo Phong.

Cuối cùng nở một nụ cười xinh đẹp.

"Đã xử lý xong công việc?"

Phó Hạo Phong bình tĩnh nhìn cô, lông mày vô thức nhíu lại, giống như đang phải chịu đựng điều gì.

Nhan Trương Trương lập tức hiểu ra, vội vàng ngồi dậy, nhẹ đỡ bả vai của anh.

"Hạo Phong, có phải đau dạ dày không? Anh..anh chịu đựng một chút, em sẽ gọi chú Hưng chuẩn bị xe, lập tức đến bệnh viện." Vừa nói, cô vừa vội vàng lấy điện thoại di động ra liên lạc chú Hưng.

Bàn tay nhỏ bé của cô bị anh chặn lại, Nhan Trương Trương không hiểu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, há miệng muốn nói, trước mắt lại thấy bóng đen đổ xuống phía cô, một giây kế tiếp, miệng của cô bị đè xuống hôn, điện thoại di động rơi xuống, cơ thể bị sức nặng của người đàn ông mạnh mẽ đè trên giường lớn.

"Ưm ưm. Đợi chút, Hạo Phong anh. Ưm ừ."

Người đàn ông không cho cô nói chuyện, liều mạng hôn cô.

Đầu lưỡi nóng chui vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, dây dưa với chiếc lưỡi thơm tho mềm của cô, liếm sạch mỗi một tắc trong miệng cô giống như cô là một món ăn ngon miệng, mà anh thì lại như bị bỏ đói ba ngày ba đêm, muốn nuốt cô vào bụng, ăn sạch không còn một mảnh vụn.

Chuyện gì đã xảy ra?

Cô. Đầu cô thật choáng váng, trước nay chưa từng hoa mắt như vậy, chưa kịp hít thở không khí. Anh lại tiếp tục tấn công cô, khiến cô muốn ngất xỉu.

"Dạ dày. Anh không thoải mái. Hạo Phong. Anh a ——"

Cô cố gắng giãy dụa, lúc này lại khiến mọi chuyện rối loạn hơn.

Cô chỉ lo lắng tình trạng sức khỏe của anh, muốn xác định tình trạng đau bụng của anh có nghiêm trọng không, cần đến bệnh viện không, cho nên mới khẽ đẩy anh xuống, chống đỡ anh đang không ngừng ép lên lồng ngực mà thôi.

Không ngờ, động tác nhỏ của cô lại càng kích thích anh, ngũ quan anh tuần trở nên bí hiểm, trong nháy mắt ánh mắt phát ra tia sắc bén.

Sức lực anh giữ cổ tay cô tăng lên, nhưng lại cời cà vạt xuống trói chặt hai cổ tay cô lại.

"Hạo Phong?" Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao anh lại trở nên như vậy, khiến cho cô. Khiến cho cô có chút sợ hãi.

"Em đang nói chuyện với anh, Hạo Phong, buông em ra, anh, anh làm sao vậy? Có phải lúc này bàn chuyện với anh Ký Đường không thuận lợi không?" Cô lại tiếp tục nói, không biết câu nói kia lại kích thích thú tính của ông xã, anh dùng sức xé rách áo.

Nhan Trương Trương không ngừng thở gấp, muốn trốn cũng không thể trốn, lại càng không biết làm sao có thể trấn an người đang đè trên người cô, ép cô tới mức không thể cử động.

Nói anh nổi giận, hình như không giống, ngược lại trở nên cực kỳ điên cuồng.

Giống như anh đang nổi điên lên, trong ánh mắt toát ra ngọn lửa, sau đó ngọn lửa nhỏ bùng cháy thành ngọn lửa to, uy hiếp muốn thiêu đốt cô thành tro bụi.

"Ừm. Hạo. Hạo Phong. Không cần."

Thật ra Nhan Trương Trương không hiểu tại sao.

Cổ muốn mở miệng nói, trong ngực chấn động kịch liệt, khi nụ hôn nóng rực của anh phốt qua bầu ngực, ngậm lấy nụ hoa đứng thẳng mềm mại, thân thể cô lại thành thật phản ứng với anh. Mặc dù có chút e ngại sự khác thường của anh nhưng vẫn vì anh mà trở nên vô cùng ướt át, huyết dịch toàn thân bởi vì sự đụng chạm của anh mà xao động.

Rốt cuộc cô đã làm chuyện gì khiến anh bị kích động?

Tại sao. Anh đột nhiên lại khác thường, không nói năng, nghiêm túc, nhưng cũng. . .háo sắc....trời ạ...

Áo ngực bị anh cời ra, anh mặc sức bừa bãi đùa bỡn, bàn tay thô ráp lướt qua nụ hoa cực kỳ nhạy cảm của cô, liên tục khiến cô thở gấp. Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đỏ bừng, bắt lực đỏ mồm hỏi.

"Hạo Phong. Anh dọa em sợ. Nói chuyện với em có được không? Rốt cuộc anh làm sao vậy?"

Mặc dù phương pháp của anh không dịu dàng, Nhan Trương Trương vẫn một lòng cảm thấy rung động, khẽ hỏi anh, cố gắng nhịn xuống nước mắt, trong lúc nhất thời cũng không hiểu vì sao lại muốn khóc.

"Ô ô." Rốt cuộc, cô không nhịn được khẽ khóc, bỗng dưng miệng anh chặn lại, che tiếng khóc nức nở từ trong miệng cô.

"Em là của anh." Thật vất vả, Phó Hạo Phong mới mở miệng, cứng rắn nói ra.

"Ô. " Tiếp tục khóc.

"Em là của anh." Anh nhắc lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Thấy bộ dạng cô khóc đáng thương như con mèo nhỏ khiến ngực anh quặn đau, Phó Hạo Phong hít thở nặng nề, cố gắng đè xuống sự đau đớn trong lòng, ngay sau đó, anh hóa thân thành một "ác lang", lần nữa lấy nụ hôn nóng bỏng che lại cánh môi mềm mại như cánh hoa, hôn cô đến choáng váng đầu óc, không biết đây là buổi chiều hay buổi tối, sau đó cùng anh rơi vào thiên đường hưởng lạc, chìm đắm trong sự quyến rũ của anh, không cách nào có thể thoát khỏi anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor : Lam Lam

Lúc này, hai cổ tay Nhan Trương Trương bị trói lại không có cách nào để ôm lấy người đàn ông đang điên cuồng yêu cô.

Trong lòng cô quả thật có hơi sợ hãi, nhưng do lừa dối bị phơi bày nhiều hơn đã che lấp phần sợ hãi, nơi mềm mại của cô dần dần rộng mở cho anh,

khát vọng sự vuốt ve và nụ hôn nóng bỏng của anh.

Quần áo đều bị xé ra, treo lung tung trên người cô, kể cả quần nhỏ bảo thủ cũng bị kéo xuống, vắt ở cổ chân cô.

Bàn tay thô ráp của người đàn ông phủ lên chơi đùa bên trong đùi cô, tìm được chính xác viên ngọc châu nhạy cảm nhất của cô, anh xâm phạm, xoa nắn liên tục, đôi mắt nhuốm màu tình dục sắc bén nhìn chăm chăm không chớp mắt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng muốn chảy máu.

"Hạo, Hạo Phong. Em thật khó chịu. Ô."

Nhan Tương Tương khó chịu vặn cái eo, không biết nên làm sao mới phải, cảm giác khó chịu lan truyền từ bụng dưới đến từng đầu dây thần kinh, ngay cả dao động nhỏ nhất cũng có thể hoàn toàn cảm nhận được.

Cô giống như đang lăn lộn vất vả trong ngọn lửa, cảm giác trống rỗng đáng sợ đang cắn xé cô, tất cả tế bào đang dần dần co rút lại, vừa bất lực vừa không thể thỏa mãn khao khát của cô.

Cách thức tiến đánh cũng rất hạ lưu, nhưng lực đạo áp sát cô cũng rất dịu dàng, vững chắc đẩy tới đẩy lui phía trong cô, cô đã trở nên cực kỳ ướt và nhạy cảm.

Sự thân mật của Phó Hạo Phong cũng rất lỗ mãng, lúc cô chưa hoàn toàn thích ứng với việc anh tiến vào lần trước thì một ngón tay thon dài lại từ từ chui vào, còn cổ tình cong ngón tay lại, rút ra chen vào, khiến cho tiểu huyết trắng mịn xiết chặt không thông, khơi ra từng tia mật dịch trong suốt.

Nhan Tương Tương hoàn toàn bại trận rồi. Thảm bại!

Khi ông xã bắt đầu lấy ngón tay dài ra vào trong cơ thể cô, người đàn ông này dùng phương thức đó ra vào để đoạt lấy cô, sức nóng cũng tăng lên, huyết dịch nóng hổi, cô kêu gào lên. Mồ hôi rịn đầy thân thể ửng hồng, hai má như hoa hồng đua nhau nở, xinh đẹp khiến người ta khó rời mắt.

Phó Hạo Phong như con báo đen đang dán mắt vào con mồi, nhìn chăm chú cô gái dưới thân.

Huyết dịch của anh cũng sôi trào tới cực điểm, hô hấp trở nên gấp gáp, lồng ngực kịch liệt đập thành thịch, mà nơi giữa hai chân nóng đến bị bóng găng gượng dâng trào, không thể tiếp tục chờ đợi nữa.

Không cách nào có thể chờ đợi thêm nữa!

Rút ra đầu ngón tay ướt đẫm, anh đẩy chân cô ra, nâng cao mông ngọc xinh đẹp của cô, kéo cô về phía mình.

Anh đưa vật nam tính rắn chắc cọ cọ ngay trước cái miệng nhỏ ẩm ướt run rẩy, dính lấy chất lỏng dày đặc ẩm ẩm của cô, xác định đã đủ tròn rồi, anh nặng nề giữ lấy eo, đưa nơi cứng rắn nóng bỏng kia cố gắng tiến sâu vào nơi nóng bỏng kia.

"A a ——"

"Ừm."

Hai người cũng không nhịn được hét to lên, người đàn ông lỗ mãng gầm nhẹ cùng tiếng rên yếu ớt vui sướng của người phụ nữ hòa vào nhau, hai cổ thân thể xao động cũng hòa hợp vào nhau, anh xuyên qua cô, anh dán chặt vào, nơi đó của bọn họ chôn sâu vào nhau, không phân rõ ai là ai.

Phó Hạo Phong bắt đầu chuyển động, không cho người phía dưới có cơ hội nghỉ ngơi.

Anh áp chế cô, không ngừng đút vào, rồi ra vào cực nhanh trong cơ thể cô, tiếng da thịt hai người vỗ vào càng ngày càng nhanh, yêu càng ngày càng kịch liệt, giống như bất chấp tất cả chỉ muốn hưng ác yêu cô như vậy.

Yêu cô, yêu cô, yêu cô.

Yêu cô, yêu cô, yêu cô.

Đầu Nhan Tương Tương choáng váng rồi, ý thức không rõ nữa, cố gắng muốn đuổi theo tốc độ của anh, thế nào cũng làm không được, nhịp điệu nhanh chóng khiến cô chệnh vênh, mỗi một lần như vậy đều đánh mạnh vào linh hồn của cô.

Thật là mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cô không thể nào cất giữ lại thứ gì của mình mà giao hết cả linh hồn ra, cô khóc đến nước mắt rơi lã chã, từng giọt nước mắt chảy xuống khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như vừa bị nhấn vào trong nước.

Cô gào thét, thân thể không cách nào kiềm chế được mà hướng về anh, nghênh hợp với lửa dục của anh.

Không rõ tất cả đã kéo dài bao lâu, đột nhiên năm màu sắc rực rỡ xẹt qua trước mắt, mãnh liệt bắn ra, nổ tung thành nhiều tia lửa xinh đẹp, cô hoa mắt, nghe tiếng người đàn ông phát ra tiếng gầm như dã thú, sức lực nặng nề liên tục đi sâu vào bên trong cô.

Hai chân cô không khỏi kẹp chặt lấy thất lưng rắn chắc của anh, đồng thời trong cơ thể cũng co rút lại.

Cô cảm thấy anh run rẩy, trong nháy mắt cảm thấy bắp thịt của anh và lưng eo trở nên căng thẳng, cũng cảm thấy nhiệt độ và sức lực của anh khác hẳn,

nhờ vào lần tiến vào mạnh mẽ cuối cùng, có cái gì đổ trút hết vào trong cơ thể cô, dốc lòng, toàn bộ bắn vào trong tiểu huyết âm áp của cô.

Cô mê man, theo bản năng cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp cong lên một nụ cười mỉm.

Thân thể nóng quá, vô cùng thỏa mãn, bị lấp đầy hoàn toàn.

Cô biết anh cho cô cái gì, đó là mầm mống của anh, cô vẫn khao khát chiêm ngời, rốt cuộc, anh đã đem tất cả của anh để lại phía trong cô.

Tại sao?

Tại sao anh lại đột nhiên mất không chế?

Nhan Trương Trương ở cực điểm đã hôn mê, mấy phút sau mới chậm rãi tỉnh lại.

Sức lực toàn thân cô giống như bị rút hết sạch, lười biếng, chỉ cảm thấy một cỗ kỳ quái không thực, nếu không nhờ lồng ngực ấm áp vững chắc của ông xã gần ngay trước mắt, hai cánh tay ôm chặt lấy cô thì cô sẽ thật sự nghĩ rằng mình đang lang lang ở trên mây.

Cô chậm rãi, ngẩng mặt lên, phát hiện ánh mắt anh đang nhìn cô.

"A!" Có hơi giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhanh chóng nhuộm đỏ, nhưng lại không có cách nào mở mắt, chỉ có thể nằm ở trong ngực anh, ngây ngốc ngắm nhìn anh.

"Lần đầu." Đột nhiên Phó Hạo Phong nói.

"Hả?" Cái gì đó? Nhan Trương Trương không hiểu, bộ dạng khề nhếch môi anh đào rất đáng yêu.

"Cổ tay của em, có lần đầu." Anh lạnh nhạt nói, ánh mắt lại sâu xa, bàn tay nhẹ nắm tay mềm mại của cô, chậm rãi vuốt ve.

Lúc này, Nhan Trương Trương mới phát hiện cả vật trói hai tay cô đã được gỡ ra từ lúc nào, trên da thịt mịn màng của cô hằn lên những vết màu đỏ, không đau, nhưng nhìn thấy có hơi đáng sợ.

Cô cắn môi, đỏ mặt lẩm bẩm: "Đều tại anh. Anh không giải thích vì sao trói chặt tay của người ta, đột nhiên sau đó đối với em. Đối với em như vậy, anh còn có lời muốn nói sao?"

Phó Hạo Phong không nói bất cứ điều gì, lại kéo tay của cô, duỗi lười ra liếm rồi hôn lên những vết đỏ kia.

Động tác nho nhỏ cũng khiến cơ thể Nhượng Nhan Trương Trương nóng lên lần nữa, bắt đầu rối loạn.

Hô hấp cô trở nên dồn dập, bầu ngực chống đỡ trong lồng ngực anh cũng nhấp nhô cao thấp, khiến cô cảm thấy mình quả thật là một đại sắc nữ, chỉ được ông xã chạm nhẹ một chút, mà toàn thân cũng đã khát vọng đến phát đau.

"Hạo Phong, rốt cuộc anh thế nào? Sao lại đột nhiên trở nên. Rất khác như vậy?" Cô hỏi, giọng nói có mấy phần lo lắng, "Lúc này không phải nói chuyện làm ăn với anh Ký Đường sao? Có phải thảo luận không tốt? Vậy.Anh Ký Đường tính khí luôn rất nhã nhặn, người cũng rất tốt, cũng sẽ không tự nhiên xung đột với anh, có chuyện gì từ từ nói, anh Ký Đường là người rõ ràng, cuối cùng các anh ——"

Đột nhiên cô nói gì cũng không được vì đôi mắt kia trùng thật to.

Sợ dĩ chưa kịp nói xong, bởi vì người đàn ông đang ôm cô không hề báo động trước mà ‘tấn công’ cô, vật cứng rắn trong cơ thể cô thức tỉnh lần nữa, thô bạo đâm sâu vào.

Trời ạ! Trời ạ.

“Anh...Anh. Hạo Phong chờ một chút, đợi chút. A a ——"

Trong nháy mắt người đàn ông này lại biến thành ác lang, nắm chặt thân thể mềm mại của cô, hung ác đoạt lấy cô.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Anh. Anh chưa từng hung ác như vậy!

Cả người Nhan Trương Trương bị làm đến không ngừng gào thét, thân thể bị khống chế, nhiệt độ và sự kích thích cùng nhau tăng vọt lên khiến cô phải giao ra từng bộ phận trên cơ thể mặc cho ông xã cắn nuốt.

Lần này còn kịch liệt, dã man hơn lần trước.

Cô nằm ở phía dưới anh khóc nức nở, không thể kiềm chế mà run rẩy, giống như trước đây chưa từng được thỏa mãn, giao ra tất cả cũng nhận được sự hồi đáp của anh.

Cuộc chiến của hai người kéo dài đến hồi cuối, lần nữa anh lại bùng nổ, không cất giữ lại dịch trắng tràn đầy sinh mệnh, vào trong cơ thể ảm áp của cô.

Có mùi thơm thức ăn thổi nhẹ nhàng ở chung quanh bay vào trong mũi của Nhan Tương Tương.

Ừng ực ừng ực. Ừng ực ừng ực. Cô đói bụng rồi.

Sau đó, là tiếng cười quyến rũ của anh, âm thanh kia vừa quen thuộc lại vừa hấp dẫn, nghe rất thích, cô rất thích nghe anh cười, làm cho cả người cô không ngừng run rẩy như sắp hòa tan.

"Ừ. Ừm." Từ từ mở mắt ra, Nhan Tương Tương bị dọa khi thấy gương mặt tuấn tú của ông xã kẻ sát, trong đôi mắt sưng mù bỗng dưng trở nên trong trẻo.

"Hạo Phong." Tiếng gọi ngừng lại, cô phát hiện Phó Hạo Phong đang cầm một cái khăn lông giúp cô lau người, lúc này bàn tay anh cầm khăn đặt giữa hai chân cô, dấn lên nơi vô cùng hấp dẫn của phái nữ, nhẹ nhàng lau.

"Anh...Anh." A a a, bàn tay to của anh lại tăng lực giữa hai chân cô.

Lo lắng lại bị anh quyến rũ, Nhan Tương Tương vội vàng khép chân lại, kéo cánh tay của anh.

"Anh thế nào?" Mây rậm hơi cau lại.

"Tại sao anh. Cái đó. Cái đó." Khuôn mặt cô đỏ bừng, giống như trái cà chua chín mọng.

"Anh tại sao gì?"

Hừ! Anh cố ý! Nhan Tương Tương nhìn anh chằm chằm.

Cô sắp bị bộ dạng kỳ lạ của anh làm rối tung rối mù rồi, nhanh chóng suy nghĩ ra nguyên do hỏi anh.

Rốt cuộc, cô không chịu nổi nhìn anh, hét lên loạn xạ: "Còn không phải là anh. . . Tại sao đột nhiên anh bắn trong em? Không phải là anh không muốn sao? Anh không muốn em mang thai, không phải sao?"

Hai mắt Phó Hạo Phong híp lại, nhàn nhạt phản bác: "Em nói sai rồi, không phải anh không muốn, càng không phải không muốn để cho em mang thai, chẳng qua vì bây giờ em vẫn còn đi học. Mới có-- hơi dừng một chút, gò má anh đột nhiên nghiêng vào cô, hơi thở ảm áp phun lên cơ thể lỏa lồ của cô, "Em còn nói sai một chuyện, không phải anh 'đột nhiên bắn bên trong em', anh đã gắng gượng rất lâu, để cho em thỏa mãn rồi mới cho phép mình bắn ra."

"A?" Gương mặt Nhan Tương Tương từ đỏ bừng biến thành đỏ mẩn liệt, hơi nóng cũng bốc hơi trên da thịt.

"Em có ý kiến gì không?" Anh rất xấu, cô muốn chen vào nói cái gì cũng không được.

"Anh...anh...anh..." Người này thật sự rất xấu xa.

Thấy bộ dạng bà xã mắc cỡ đỏ mặt, trừng to mắt lại muốn tránh cái nhìn chăm chú nóng như lửa của anh, nhất thời khoe miệng Phó Hạo Phong cong lên.

Anh khẽ hôn cô, thấp giọng nói: "Nếu không có ý kiến vậy đứng lên ăn chút gì đi, anh đã hâm nóng một vài món trong lò vi sóng, ăn một ít để lót bụng chờ chút trên đường về nhà muốn ăn gì nữa sẽ đi mua." Bọn họ ở trong phòng riêng của anh 'quần lấy nhau' miệt mài đến nửa đêm, bữa tối cũng chưa ăn lại cố gắng 'vận động', đương nhiên tiêu hao thể lực rất nhiều, không đói bụng mới là lạ.

Đột nhiên nhớ ra, Nhan Tương Tương nâng mi lên, lần nữa nhìn anh từ trên xuống dưới rồi suy nghĩ, vội vàng hỏi: "Đúng rồi, dạ dày của anh có phải không thoải mái? Bây giờ thế nào rồi? Có còn cảm thấy khó chịu không? Có uống thuốc chưa?"

Cô ngồi xổm, tay nhỏ bé để bên hông anh, vẻ mặt rõ ràng rất lo lắng.

"Như vậy không được đâu, thế nào sắp tới anh cũng sẽ đi công tác, nên chọn một ngày rảnh chúng ta đến bệnh viện kiểm tra thật tốt, um um um--" Cái miệng nhỏ nhắn được đôi môi nam tính, kiên cường hôn lên khiến lòng cô cũng dịu đi.

"Hạo Phong."

"Đừng lo lắng, thân thể anh rất tốt, cứ nửa năm anh đều đi kiểm tra sức khỏe." Vừa nói lại vừa hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô. "Anh đã hứa với ba em sẽ chăm sóc em thật tốt, Tương Tương, anh sẽ săn sóc em cả đời, anh sẽ không cho phép bản thân mình ngã xuống."

Nghe vậy, trong lòng Nhan Tương Tương rung động, bởi vì anh mà sẵn sàng xông vào bão táp.

Anh luôn là người bảo vệ cô, vì cô mà gánh bao nhiêu trách nhiệm và áp lực, để cho cô không buồn không lo thoải mái sống bên anh, người đàn ông này sao cô có thể không yêu? Có thể không thương chứ?

"Hạo Phong, cảm ơn anh."

Trên mặt anh ngơ ngác, dường như không ngờ tới cô sẽ nói cảm ơn anh.

"Có gì mà cảm ơn chứ?"

"Ừm, chính là cảm ơn anh chứ sao!" Nhan Tương Tương cũng không biết nữa.

Cô gục đầu xuống, lắc đầu nhỏ, trong lúc bất chợt lại thở nhẹ một tiếng, chậm chạp ý thức được mình đang lơ lửng, vì thế nhanh chóng kéo chân muốn che cơ thể.

Phó Hạo Phong nhếch mày rậm, buồn cười chớp lấy tay cô trong cái mền.

"Cần gì phải làm vậy? Có cái gì để che chứ? Từ trên xuống dưới có chỗ nào anh chưa từng thấy, chưa từng sờ chứ?"

"Anh...anh...anh...Đáng ghét! Người ta xấu hổ chứ sao!" Cô gào lên, bọc mền lại trốn vào phòng tắm, khi cả người đã nhanh chóng đi vào bên trong, một bàn tay trắng mịn ném cái mền ra ngoài.

Bên ngoài anh cười to.

Anh hiếm khi cười vui vẻ, tất cả đều vì hành động thẹn thùng đáng yêu của cô chọc cho anh không nhịn được đánh bật cười, tiếng cười dễ nghe truyền vào trong phòng tắm.

Nhìn gương lớn trong phòng tắm, Nhan Tương Tương nhìn cánh môi anh đào của mình không tự chủ được cũng cong lên theo tiếng cười của ông xã.

Nhìn bóng mình phản chiếu trong gương, cô nhẹ nhàng thở dài, cảm giác ông xã của mình càng lúc càng khó hiểu, càng ngày càng không thể thuyết phục mà bây giờ anh đối với cô như vậy...Xem như là 'Lau súng cướp cò' sao?

Ai, thật không hiểu rõ cuộc anh đang suy nghĩ cái gì?

Kết quả, tất cả chỉ chứng minh thật sự chỉ là "Lau súng cướp cò", một đêm kia người đàn ông điên cuồng không thể kiềm chế, mặc cho mình bùng nổ trong nơi đó của cô.

Mặc dù trong lòng Nhan Tương Tương hơi nghi ngờ, nhưng cũng không muốn truy hỏi nữa, dù sao có hỏi thế nào cũng không tìm được lý do, ngược lại còn bị khi dễ, bị chinh đến cực kỳ thâm, ai ai, trình độ làm ông xã thế này thật khiến cho cô vừa yêu vừa hận.

Gần đây thời tiết càng ngày càng lạnh, Đài Bắc đầu mùa đông, lại còn có mưa phùn.

Phó Hạo Phong phải bay đến Mỹ xử lý công việc.

Mấy ngày nay, buổi tối Nhan Tương Tương ngủ không ngon giấc.

Không có cách nào, sau khi thời tiết chuyển lạnh, bên cạnh không có đôi vai rắn chắc ôm lấy cô, không có thân thể mạnh mẽ áp sát để dựa vào, ôi, một mình nằm trên giường lớn, dù có chăn bông mềm và dày nhưng cô cũng cảm thấy rất lạnh lẽo.

"Hạo Phong, mau trở lại." Nhan Tương Tương ôm gối vùi gương mặt nhỏ nhắn quyến luyến cọ cọ vào gối, ngửi mùi hương quen thuộc.

Mỗi lần Phó Hạo Phong không ở bên cạnh, cô luôn luôn ôm gối ngủ của anh, hoặc dứt khoát thay áo sơ mi của anh hoặc đồ ngủ, có mùi của anh bên cạnh, cô mới có thể nhắm mắt ngủ ngon.

Không biết vì sao, lần này lại rất rất nhớ anh, có lẽ đa phần liên quan đến thời tiết, càng lạnh càng muốn có anh bên cạnh làm bạn, ôm ấp lẫn nhau.

Trong lúc bất chợt, điện thoại di động cô đặt ở đầu giường phát ra tiếng nhạc.

Là Hạo Phong! Đây là nhạc chuông cô cài đặt riêng cho anh!

Nhan Tương Tương ba chân bốn cẳng bò dậy, vội vàng cầm lấy điện thoại ấn nút 'gọi.'

"Hạo Phong!"

Đầu dây bên kia giống như nghe thấy tiếng gọi to của cô mà ngẩn người, ngay sau đó nghe thấy tiếng cười nhàn nhạt, trong đêm khuya vô cùng dễ nghe. "Anh đây."

"Hạo Phong." Nhan Tương Tương không nhịn được lại gọi, lần này đôi môi mềm mại còn cười, cười đến ngớ ngẩn.

"Anh đây." Giọng nói của anh hết sức kiềm chế nhưng nghe thấy sự vui vẻ.

"Anh...anh đang làm việc sao?" Cô suy nghĩ mui giờ chênh lệch, đoán chừng tình trạng hiện giờ của anh.

Phó Hạo Phong nhàn nhạt đáp lại, không nhắc đến công việc, chỉ nói: "Mùa này, chắc chắn ở Đài Bắc vừa lạnh vừa ẩm ướt, em gội đầu xong nhất định phải dùng máy sấy sấy khô tóc, không được lười biếng, nếu để tóc ướt gió thổi vào rất dễ bị cảm, em phải ngoan, có nghe không?".

Nghe vậy, Nhan Tương Tương không khỏi thở dài.

Tóc của cô mềm mại, lại dày hơn những người khác, mỗi lần gội đầu xong cũng chỉ có thể khô phân nửa, bởi vì cầm máy sấy lâu rất mỏi tay.

Mùa đông năm trước, cô từng để tóc ướt đi ngủ, kết quả là bị đau nửa đầu, đau đến mức không thể đi học, cuối cùng còn bị cảm nặng.

"Thờ dài cái gì? Bây giờ không phải em để tóc ướt đi ngủ chứ?" Giọng nói anh trở nên hung dữ.

"Em không có mà." Cô vội vàng phủ nhận. Cô nhấp môi, chuyển chủ đề. "Anh chỉ biết để ý em, cũng không thêm quan tâm bản thân, anh... anh còn không chịu chăm sóc bản thân mình hơn em đó."

"Cơ thể anh khỏe mạnh, đáng về em lại gầy yếu, gió thổi còn bay." Bỗng nhiên Phó Hạo Phong ngừng lại, ý thức trong lời nói hơi sai, nên lại nói: "Ừ... chẳng qua em gầy nhưng đáng đáp rất tốt, rất thích hợp với anh."

Nhan Tương Tương cầm điện thoại di động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

"Anh... Anh... Em không thêm nghe anh nói nữa!"

Nào biết, đầu dây bên kia anh thấp giọng cười, nói: "Không nói cũng tốt, làm tốt hơn. Tương Tương... Anh muốn làm với em."

Anh muốn cùng cô làm gì, Nhan Tương Tương quá rõ, sớm đã bị hơi nóng xâm nhập, lúc này gương mặt lại càng nóng bừng không chịu nổi, lỗ chân lông rịn ra mồ hôi, xôn xao ở bụng dưới.

Ai, chỉ nhớ anh mà đã như vậy!

Mới mấy ngày ngắn ngủi trôi qua không gặp mà lòng của cô trở nên trống rỗng, cả người cũng vậy, dù cô trải qua sinh hoạt hằng ngày cũng cảm thấy không có tư vị.

Cô trúng độc, trúng một loại virus tên là 'Cuồng yêu Phó Hạo Phong', yêu đến sâu đậm như vậy, vĩnh viễn không thể tìm được thuốc giải.

Nắm điện thoại di động, cô áp ứng, ngưng ngưng thấp giọng nói: "Anh muốn làm, vậy đợi anh trở về chúng ta có thể làm. Hạo Phong... em muốn anh, rất nhớ anh, cũng như anh, em... em yêu anh..."

Lấy dũng khí biểu đạt tâm lòng, cô yêu anh, anh cũng đã sớm biết.

Cô muốn nói rõ ràng cho anh biết, để cho anh hiểu, nhưng cũng không muốn buộc anh phải đáp lại cái gì.

Có lẽ lúc bắt đầu thật sự anh vì báo ân mới đồng ý cưới cô làm vợ, nghe theo di chúc của ba cô, thay cô quản lý tập đoàn Long Thịnh nhà họ Nhan. Dĩ nhiên cô cũng hi vọng anh có thể yêu cô, chẳng qua chuyện tình yêu là như vậy, không người nào có thể miễn cưỡng người nào, nhưng cô vẫn sẽ đợi, đợi anh hiểu được, đáp lại tình yêu của cô.

"Hạo Phong, em yêu anh." Cô hít sâu một cái lại nói một lần, phát hiện hốc mắt nóng lên, cổ họng bắt đầu nghẹn nghẹn, yêu anh ảm áp nhưng lại đau lòng.

"Khuya lắm rồi, Hạo Phong, em... Em muốn ngủ, ngủ ngon."

Không cho ông xã có cơ hội trả lời, Nhan Tương Tương nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, cuộn người lại, chui vào trong chăn.

Nóng quá, nóng quá, nóng quá... Sau khi nghiêm túc thổ lộ, tất cả hơi lạnh cũng biến mất, cô ôm gối đầu của anh vào trong ngực lần nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong gối cười khúc khích.

Nửa vòng trái đất ——

Hai tay Phó Hạo Phong đút vào túi quần âu phục, nghiêm túc đứng trước cửa sổ nhìn cảnh vật phía dưới.

Bên tai phải anh vẫn còn đeo tai nghe, lúc này môi mông lạnh lùng cong lên lộ ra ý cười, trong nháy mắt khiến cho khuôn mặt nghiêm túc mềm mại, trở nên vừa anh tuấn lại hấp dẫn vô cùng.

Không ai lại không thích được nghe 'thổ lộ tình cảm' hơn nữa lại xuất phát từ cái miệng nhỏ nhắn của người thương, nghe vào trong lỗ tai, ngực trái cũng tràn đầy ngọt ngào, thỏa mãn.

Trước kia Tương Tương cũng từng nói với anh, khi anh ôm cô, yêu cô, thân thể điên cuồng xúc động khiến cho cô dưới anh khẽ run rẩy, ôm anh nói ra những lời kia, nhưng thể nào cũng không thể so sánh với lần này.

Lần này, cô thổ lộ rất rõ ràng, rất rõ ràng, nói cho anh biết, cô yêu anh.

Cô yêu anh.

Anh yêu cô gái nhỏ của anh.

Chưa tới mười phút, tổng giám đốc Phó bắt đầu hội nghị vô cùng quan trọng, sau khi kết thúc hội nghị, có rất nhiều người đến gặp anh, rất nhiều giấy tờ chờ anh giải quyết, mọi chuyện liên tục quần lầy, không có thời gian yên tĩnh nhưng tâm trạng của anh lại vô cùng hưng phấn, giống như đang đi dạo trên mây....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Editor : Lam Lam

Buổi sáng thứ bảy, Nhan Tương Tương dậy rất sớm.

Thật ra tối hôm qua cô ngủ không nhiều lắm, hưng phấn nên ngủ không được, mặc dù như thế nhưng trên gương mặt kia vẫn hồng hào, tràn đầy sức sống bởi vì ngày hôm nay Phó Hạo Phong trở về.

Lần này anh đi công tác, đã hai tuần không gặp nhau, cô rất nhớ anh.

Cô tỉ mỉ ăn diện, chải lại mái tóc dài, còn cố ý trang điểm nhẹ, hối thúc người giúp việc chuẩn bị bữa sáng rồi ngồi lên xe của chú Hưng, đến sân bay Đào Viên.

Phó Hạo Phong không hề biết cô sẽ đi đón, cô chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy anh.

Hơn nữa, nếu như cô không nhanh đi thì theo lời của chú Hưng chắc chắn anh sẽ ‘cuồng công việc’ nói chú Hưng lái đến công ty mà không về thẳng nhà nghỉ ngơi.

“Đừng rồi tiểu thư, nên cười như vậy, cười lên mới đẹp.”

Chú Hưng nhìn Nhan Tương Tương ngồi ghế phía sau qua kính chiếu hậu, trên khuôn mặt hiện ra nụ cười, cười đến khóe mắt xuất hiện nếp nhăn rõ ràng.

“Ông chủ không ở nhà, tiểu thư cũng không vui, ăn không ngon, cả ngày như vô hồn, tôi thấy sau này nếu ông chủ đi đâu thì nên đưa tiểu thư đi theo, hai người gần gũi một chút có thể sớm có em bé.”

“Chú Hưng-“ Hai gò má Nhan Tương Tương đỏ lên, thẹn thùng nói.

“Tôi nói không sai đâu. Ông chủ cũng 30 mấy tuổi rồi nên làm cha, năm tôi 25 tuổi đã có hai đứa con, tiểu thư và ông chủ nên cố gắng thêm.” Càng nói càng nghiêm túc.

“Ai.....” Nhan Tương Tương bắt đầu chỉ có thể thờ dài. Chuyện gia tăng dân số như vậy không phải muốn nói là có thể làm được, nếu như anh vẫn kiên trì muốn để cô tránh thai làm sao cô có thể cố gắng chứ?

Nói đi nói lại, chính là ông xã của cô quá khó hiểu.

Hết lần này tới lần khác cô yêu anh, yêu đến mức chấp nhận để thỏa hiệp rất nhiều chuyện với anh.

Hơn nữa, nếu số lần ‘lau súng cướp cò’ giống lần trước xảy ra nhiều hơn nữa rất có thể cô sẽ mang thai khi còn đi học, chuyện ‘ngoại ý muốn’ này sẽ hoàn bị ngăn cản, không phải sao?

Ôm tâm trạng vui vẻ trong lòng, cô không kiềm chế được mà cong môi lên.

Cảnh vật ngoài cửa xe đi qua rất nhanh, cô mỉm cười nhìn, nghĩ đến một chút nữa có thể nhìn thấy anh, được ôm ấp trong lồng ngực rắn chắc của anh, khóe môi cô lại vênh cao hơn.

Dù cho Nhan Tương Tương nghĩ thế nào cũng tuyệt đối không nghĩ tới sẽ thấy cảnh tượng này.

Phó Hạo Phong nhập cảnh đi vào đại sảnh bằng xe điện, đặc biệt còn có thư ký riêng đi theo phía sau, ngoài ra, còn có một mỹ nữ xinh đẹp, thời thượng ở bên cạnh anh, tay còn thân mật ôm lấy khuỷu tay anh.

Nhan Trương Trương nhận ra người phụ nữ đó, trước đây ở bữa tiệc mừng thọ của tổng giám đốc tập đoàn Ngô thị Ngô Hòa Thụ, cô đã từng thấy cô ta, người kia theo đuổi Phó Hạo Phong. Diệp Lâm Đạt đi từ nước Mỹ về Đài Loan.

Lần này lại là chuyện gì?

Chẳng lẽ, những ngày qua anh ở Mỹ cùng Diệp Lâm Đạt sao?

Mỹ nữ người ta nhớ mãi không quên, anh cũng sẵn sàng đáp lại, không có ý từ chối sao?

Trong lòng vô cùng đau đớn, đau đến mức không nhìn nổi nữa, cô cảm thấy mình sắp không thể thở nữa.

Lúc này, Phó Hạo Phong thần nhiên nhướng mày, mặt không chút thay đổi, ánh mắt nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc trong dòng người, ngực trái đột nhiên chấn động, bước nhanh về phía cô.

“Hạo Phong, em đang nói với anh, nói đến khô cả miệng, rốt cuộc anh có nghe không? Anh càng không để ý tới em, em lại muốn quán lấy anh-này, anh muốn đi đâu? Em đi với anh a-“ Diệp Lâm Đạt đang vui vẻ với bản lĩnh dây dưa của mình, ôm lấy khuỷu tay anh quán lấy, nào biết mới nói đến một nửa đã bị hất ra, cô ta lại đi giày cao gót nên bị trượt chân, nếu không nhờ trợ lực của anh thuận tay giúp thì nhất định cô ta đã ngã rất thê thảm.

“Trương Trương.” Phó Hạo Phong thấp giọng gọi, sai bước đến trước mặt Nhan Trương Trương, “Em đến đón anh sao?” Giọng nói anh dường như rất vui vẻ, môi mông cong lên.

Nhan Trương Trương đang run rẩy, tay nhỏ bé theo bản năng đề lên ngực đau đớn, cho đến khi nghe anh gọi tên, cô mới lấy lại tinh thần.

Không tự chủ liếc người đang âm ỉ sau lưng anh, cô lại đảo mắt, ngập ngừng hỏi nhỏ, “Hạo Phong... em biết cô ấy, lần trước đã gặp ở bữa tiệc của nhà họ Ngô, tiểu thư Diệp... cô ấy cũng về cùng anh?”

Phó Hạo Phong không trả lời, mà chỉ dùng sức nắm lấy tay nhỏ bé của cô, sau đó quay đầu nhanh chóng dặn dò trợ lý mấy câu rồi kéo bà xã rời khỏi.

Nhan Trương Trương choáng váng, ngây ngốc bị ông xã kéo đi.

Cô nhìn không được liên tiếp ngoái đầu nhìn lại, giọng nói hơi gấp, “Hạo Phong, ừm, chờ chút. Có vẻ tiểu thư Diệp đang rất bức bối, cô ấy đi cùng anh lại bị ngã!” Đôi giày cao gót của Diệp Lâm Đạt rất cao, bị té nhất định rất đau.

Hai vai Nhan Trương Trương không khỏi co rúm lại, hết lòng thông cảm cho vị kia, bước chân cô hơi dừng lại, “Hạo Phong, như vậy không tốt lắm, anh để tiểu thư Diệp ở lại đó, cô ấy vì anh mới đến... Anh muốn ném cô ấy ở lại sao?”

Bỗng nhiên, eo nhỏ của cô căng thẳng, cánh tay mạnh mẽ của Phó Hạo Phong dùng sức ôm lấy cô.

Nhan Trương Trương phát hiện mình bị ôm lên khỏi mặt đất.

Dường như anh đang tức giận, cô lên nhìn anh, thấy đường cong gò má căng cứng, khóe miệng cong lên vui vẻ giờ đã mím lại, cũng trở nên cứng nhắc.

Cô làm sai chuyện gì?

Anh tức giận vì cái gì?

Người nên tức giận phải là cô mới đúng!

Bất chợt, một cổ uy khuất khó nói tràn đầy tim, cô không nói bởi vì cổ họng bị chặn lại, muốn nói cũng không thể nói.

Cô được anh ôm, lúc này chú Hưng xếp hành lý của Phó Hạo Phong vào cốp xe, lại mở cửa sau giúp hai người bọn họ.

Sau đó, chú Hưng trở lại ghế lái, lo lắng nhìn trong kính dò xét hai người bọn họ biết mình không nên nói gì, chỉ đành lắc đầu thờ dài chuyên tâm lái xe.

Ở trên xe, mặc dù Phó Hạo Phong không mở miệng nhưng bàn tay vẫn nắm chặt tay của Nhan Trương Trương không thả ra, có mấy lần cô cố gắng muốn rút ra, anh cũng không cho phép, chỉ cần cô muốn buông ra anh lại tăng thêm sức lực nắm chặt, ý vị chiếm đoạt tương đồng dày đặc.

Gần một giờ trôi qua, rốt cuộc chú Hưng cũng lái xe trở về nhà.

Sau khi đậu xe, Phó Hạo Phong không nói hai lời mà kéo bà xã im lặng đi thẳng tới phòng ngủ lầu hai của bọn họ.

Cửa phòng vừa đóng lại, Nhan Trương Trương khẽ run lên, khuôn mặt vẫn nghiêm túc cúi xuống không nói một câu.

Rốt cuộc Phó Hạo Phong buông tay cô ra, anh cởi áo khoác âu phục ra, kéo cà vạt, thân thể cao lớn đi tới, lần này, anh đưa tay nắm cái cằm bắt buộc cô ngừng đầu lên.

Khuôn mặt xinh đẹp bị anh giữ lấy, quay đi, một lực vô hình mạnh mẽ đánh mạnh vào ngực trái của anh, chấn động đến mức hai hàng xương sườn của anh cũng đau nhức.

Cô gái nhỏ của anh không tiếng động rơi nước mắt, khóc đến đáng thương, giống như bị ủy khuất rất lớn.

Lúc này, vẻ mặt cô như đứa nhỏ lạc đường không ai giúp vịn lấy lực phủ ngũ tạng của anh đau đến mức muốn nổ tung, đôi mắt kia ướt đẫm nước, đỏ hoe, khề cần môi, cho dù ai nhìn cũng đau lòng, cho dù bất mãn cái gì cũng không dám trách móc cô một câu.

“Sao lại khóc?” Anh thở dài.

Nhan Tương Tương hít hít lỗ mũi, gơ tay lên lau nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng dù cô lau thế nào cũng không thể không chế nước mắt, gương mặt vẫn ướt đẫm như cũ.

“Anh...Anh đang tức giận, em rất khó chịu trong lòng...Thật là khó chịu...”

Anh còn có thể thế nào? Phó Hạo Phong lại thở dài.

Mặc dù vừa rồi anh thực sự có hơi tức giận thấy đôi mắt ướt đẫm của cô, nghe giọng nói buồn bã của cô, có tức giận cách mấy cũng đều bị nước mắt của cô tưới cạn.

Anh kéo cô ngồi xuống giường, ôm cô trên đùi, giữ lấy cô.

“Vừa rồi ở sân bay anh có hơi tức giận, em có biết vì sao anh tức giận không?” Anh dứt khoát nói rõ.

Nhan Tương Tương lại hít hít mũi lần nữa. Ánh mắt như chú thỏ nhỏ buồn xuống, khàn giọng nói: “Bởi vì...em hỏi chuyện của vị tiểu thư Diệp kia sao? Anh không thích để em nhìn thấy anh và cô ấy, cho nên...tức giận?”

Trong lòng rất đau, cô chỉ có thể nhắm mắt nhắm nhìn, lông mi vẫn còn vương vẩn nước mắt trong suốt, mở mắt ra lần nữa, phát hiện ánh mắt sắc bén của anh gần trong gang tấc, chớp mắt nhìn cô, cô muốn cũng không có cách nào tránh né.

Cô khẽ run lên, phản xạ muốn nhắm mắt lại, nụ hôn của anh rơi trên hàng mi của cô, mút lấy những giọt nước mắt trong suốt.

“Tương Tương, nhìn anh.”

Giọng nói anh trầm thấp vĩnh viễn có một loại ma lực khiến người ta không thể kháng cự, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe anh, bị động nghe mệnh lệnh của anh, đôi mắt ngoan ngoãn mở ra nhìn anh.

Phó Hạo Phong vừa giận lại vừa đau lòng, ngũ quan có hơi nghiêm túc, nói: “Anh tức giận em bởi vì em cho rằng giữa anh và Diệp Lâm Đạt có chuyện gì. Cô ta là cô ta, anh là anh, anh và cô ta vĩnh viễn cũng không thể ở chung một chỗ, cho tới bây giờ anh chưa từng thích cô ta, anh chỉ muốn em tin anh.”

“Em...Em...Nhưng rõ ràng anh và cô ấy.....”

“Tương Tương, em có tin anh không?”

“Em...Nhưng mà cô ấy theo đuổi anh.”

Nhan Tương Tương cảm thấy rất ủy khuất, không biết nên làm thế nào mới tốt, rõ ràng cô thấy bọn họ đi cùng với nhau, hơn nữa...Điều kiện của Diệp Lâm Đạt quả thật tốt hơn cô rất nhiều.

Cô không đủ thời thượng, không tự tin là mình xinh đẹp, thật ra cô rất bình thường.

Chẳng qua cô may mắn mà thôi, nhờ kết hôn sớm mà giữ lấy người đàn ông ưu tú như anh.

“Họ Diệp kia theo đuổi anh là chuyện của cô ta!” Giọng nói Phó Hạo Phong có chút nóng nảy, cảm giác bị người ta hiểu lầm thật sự rất kém cỏi.

Anh tiếp tục nói: “Lần này bay trở về Đài Loan, anh vừa lên máy bay mới phát hiện Diệp Lâm Đạt cũng ngồi cùng khoang hạng nhất, hơn nữa còn cố ý ngồi bên cạnh anh, cô ta bắt chuyện với anh, anh không có để ý. Sau đó khi máy bay hạ cánh, cô ta nhất quyết đi theo anh, anh mặc kệ cô ta, mãi cho đến khi nhập cảnh, đột nhiên cô ta chủ động ôm lấy tay anh, anh đang muốn hất tay ra thì nhìn thấy em.” Giải thích đơn giản dừng lại, anh hít sâu, nặng nề hỏi: “Nói, em có tin anh không?”

“Em..... Ô ô.....” Không biết vì cái gì, sự ủy khuất tích lũy càng to ra, Nhan Tương Tương muốn trả lời anh nhưng đôi môi run rẩy, ngược lại càng muốn khóc to.

“Em không tin?” Phó Hạo Phong khó chịu nói, ngón tay cái lau nước mắt rơi trên gò má cô, tình cảm là chuyện mà người ta khó có thể nắm bắt.

“Không phải, em không --” Nắm chặt tay nhỏ bé, cô liều mạng lắc đầu.

“Đừng nói nữa.” Anh đánh gãy lời nói áp úng đáng thương của cô, tự mình đưa ra kết luận thay cô. “Thì ra, em vẫn không tin anh.”

“Hạo Phong.....” Lúc này bộ dạng của anh cực kỳ mệt mỏi, dường như rất thất vọng, thành công khiến cô rất đau khổ.

“Anh hãy nghe em nói, em--” nói cái gì cũng dư thừa, cái miệng nhỏ nhắn của cô được anh hôn, hơi thở nam tính chạy vào trong cái miệng thơm tho của cô.

Hôn đi, yêu đi, hãy nhiệt tình thiêu đốt lẫn nhau!

Dường như chỉ có sử dụng cách này mới có thể kéo gần khoảng cách.

Cô không nên có tư tưởng ngăn cách anh, bọn họ là vợ chồng, vĩnh viễn là như thế, cô muốn anh yêu cô.

“Hạo Phong.....” Rõ ràng chỉ là âu yếm gọi tên, mặc dù sức lực của anh có hơi thô bạo trên người cô nhưng cô vẫn bằng lòng chịu đựng như vậy.

Dục vọng như lửa cháy lan ra đồng, khí thế ào ạt, cắn nuốt hai người.

Nhan Trương Trương rên rỉ trong lòng ông xã, khi anh tham lam vuốt ve hôn cô đến mức choáng váng.

Cô bị anh đánh ngã trên giường lớn, bàn tay tục tĩu vờn vàng cời hết quần áo của cô ra, cũng nhanh như chớp cời quần áo của mình.

Phó Hạo Phong hé ra khuôn mặt tuần tú, biểu tình tối tăm, hai mắt lại bùng lên ngọn lửa.

Anh bị dục vọng khống chế, huyết dịch toàn thân đều gào thét muốn cô, muốn cô, muốn cô, anh muốn cô.

Tách hai chân ngọc xinh đẹp ra, anh mạnh mẽ tiến vào giữa hai chân của cô, phương thức muốn cô không dượng chút nào, lập tức đâm xuyên qua cô, đi vào nơi sâu thẳm.

“A a --” Trương Trương không khỏi gào khóc.

Nguyên nhân cô gào khóc vì kích tình, bởi vì nơi đó lấp đầy, hơn nữa bởi vì đau lòng.

Cô đau lòng vì anh cũng đau lòng vì mình.

Biết rõ anh hiểu lầm cô, không phải cô không tin tưởng anh...chẳng qua là nhìn anh cùng người con gái khác, lại thân mật như vậy, cô rất ghen.

Cô chẳng ngờ mình vẫn khóc, cô thật ngốc, nói không được lại khiến anh thương tâm.

Yêu cô đi!

Dùng sức yêu cô đi!

Cô muốn cảm nhận lửa giận nhiệt tình của anh, trút hết tâm tình trên người cô đi, cô bằng lòng để anh vỗ về tất cả những cảm xúc tiêu cực.

Tiến vào nơi sâu thẳm của cô, anh lắc lư thất lung, mỗi một lần đi vào đều nhanh và mạnh.

Khi cô khẽ rên, bàn tay anh bắt lấy vú đong đưa, áp chế cô, nhào nặn hai bầu ngực to.

Vì vậy, sức lực nhào nặn quá mạnh nên khó tránh để lại dấu vết đỏ hồng trên da thịt trắng mịn như tuyết của cô, giống như lạng lẽ tố cáo anh, trách móc anh không biết thương hoa tiếc ngọc.

Phó Hạo Phong không quản được nhiều như vậy.

Bà xã không tin tưởng anh khiến trái tim hùng hực dấy lên lửa giận, vào giờ phút này, ngọn lửa trong lòng đã hòa lẫn vào nơi nóng hừng hực ở bụng dưới kia, sâu trong thâm tâm hứng khởi phấn đấu quên mình đang bị kích động, chỉ muốn vững vàng giữ lấy thân thể mềm mại yếu điệu phía dưới, tấn công linh hồn của cô, để cô vì lưu luyến si mê anh mà không có sức lực phản kháng.

Nhiệt độ không ngừng tăng lên, mồ hôi trên người anh rơi xuống da thịt đỏ ửng của cô, chất lỏng của hai người hòa vào nhau.

Động tác càng lúc càng nhanh, khoảnh khắc kia rất nhanh đã tới, anh giống như xe lửa trật đường ray vội vã xông lên, động tác mạnh mẽ.

Cô không thể đè nén tiếng rên rỉ, lần nữa anh lại mất khống chế, gắng gượng, co quắp, gào thét, ngọn lửa thiêu đốt mạnh mẽ, trút ra trong cơ thể cô.

Nhan Trương Trương bị lắc lư đến không còn sức lực, lúc mơ màng mơ hồ cảm giác được anh rút ra giữa hai chân cô.

Mất đi nhiệt độ cơ thể của anh, cô cảm thấy hơi lạnh, thân thể khẽ co rúm lại, nhưng cảm giác này chỉ kéo dài ngắn ngủi mấy phút, anh nhanh chóng quay lại, cánh tay vươn ra ôm lấy cô vào trong lòng.

“Hạo Phong.....” Anh muốn ôm cô đi đâu?

Nhan Trương Trương chớp mắt, nhìn xuyên qua màn sương mù trước mắt, thấy ông xã đang ôm cô vào trong phòng tắm.

Trong bồn tắm nước nóng to lớn, hơi nóng bốc lên, Phó Hạo Phong không ôm cô vào trong bồn mà là mang cô vào làm ướt người trước.

Đặt người trong ngực xuống, anh kéo cửa kính có hoa văn lại, mở vòi nước.

Rào rào... Khi nhiệt độ nước ấm vừa phải không ngừng chảy xuống, Nhan Tương Tương khẽ thở dài, ngửa mặt để cho nước nóng làm ấm cơ thể.

Trải qua màn hoan ái kịch liệt vừa rồi, cô phải dựa vào vách tường mới có thể đứng.

Đột nhiên anh ra tay ‘tấn công’ cô!

“Hạo Phong? A!” Cô hét lên, trợn mắt, cả người không chút phòng bị, bị anh đè sát vô tường không thể cử động.

Qua hơi nước cô nhìn gương mặt của anh, trong lòng vội vã đập thình thịch, gương mặt anh buồn phiền khiến cô đau lòng, ngọn lửa trong đôi mắt không tan biến mà tràn đầy uy hiếp cùng với khát vọng.

Rốt cuộc người nào phải xin lỗi người nào?

Rõ ràng cô và anh đang tốt đẹp tại sao lại xảy ra chuyện hiểu lầm này?

Là cô quá mức hẹp hòi, suy nghĩ quá nhiều sao?

Cái đầu nhỏ của cô còn chưa suy nghĩ ra nguyên nhân thì vật nam tính giữa hai chân đã thức tỉnh đến gần, bàn tay nâng cao bấp đuôi của cô, hai đầu gối anh cong lên, đi lên, nơi đó mang đến cho cô vô số sung sướng và kích thích lập tức đi vào trong thân thể ướt át của cô.

“Ồ..... Hạo Phong.....” Nhan Tương Tương không rõ cảm xúc lúc này là vui sướng hay thống khổ.

Cô không ngăn cản, không muốn trốn tránh, mở rộng chính mình để anh bắt nạt.

Mặc dù cách anh đoạt lấy cô hơi thô bạo, nhưng cô lại cảm thấy anh làm vậy vì yêu cô, muốn cô nên trút ra, năng lực cân bằng lại trở về bên trong cơ thể của anh, cô chỉ cần cố gắng đuổi theo anh, chỉ cần theo anh... cô không sợ... cô yêu anh... yêu anh.

Đứng không yên, cô giao bản thân mình cho anh, vòng tay qua cổ anh, móng xinh đẹp bị anh nắm lấy, chịu đựng sự ra vào vừa mạnh mẽ vừa sâu của anh.

Vì thế, trong tình cảnh đỏ vang lên tiếng rên rỉ kích thích của nam nữ, yêu đến cuồng nhiệt, hơi nóng từ trên người bọn họ còn nóng hơn so với hơi nước từ vòi sen.

Màn dục vọng dây dưa này kéo dài khá lâu cho đến khi cô ngất xỉu, lúc cao triều căng thẳng nhất thét lên rồi ngất đi, mà anh nhanh chóng ôm lấy thân thể mềm mại của cô biết rõ nên ngừng phóng túng.

Trong phòng tắm, Phó Hạo Phong ôm cô vào trong ngực xoa bóp.

Lúc này, Nhan Tương Tương từ kịch liệt chuyển dần thành hô hấp chậm, trên mặt đỏ ửng cũng chưa tan biến, cả người không chút sức lực dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Anh hơi quá đáng sao?

Đề tay lên ngực tự hỏi, một cổ chưa xót, đau lòng đột nhiên tràn ngập trong lòng anh.

Anh cũng không biết cảm giác bị cô hiểu lầm lại khó chịu như vậy.

Anh hy vọng lấy được sự tin tưởng của cô, hi vọng cô dựa vào anh, phụ thuộc vào anh, cả đời không rời khỏi anh.

Đối với tình cảm nồng nhiệt của cô mới không nén được sóng nước dâng trào trong lòng, nên mới làm ra chuyện quá đáng với cô.

“Thật xin lỗi...” Cúi đầu, anh nói nhỏ bên tai đỏ hồng của cô rồi khẽ hôn xuống.

Bàn tay tục tĩu của anh vuốt ve cơ thể cô, tắm rửa thay cô, mỗi một động tác đều dịu dàng, khác hẳn sự mạnh bạo lúc nãy, cơ thể Nhan Tương Tương giống như được gió xuân nhẹ nhàng thổi qua.

“Ừm.... Ừ hừ.....” Rốt cuộc khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đã có động tĩnh, nhẹ nhíu mày, chớp chớp mắt, tỉnh lại.

Nhan Tương Tương tỉnh lại rất nhanh vì cô phát hiện trong nước, tay của ông xã đặt giữa hai chân cô.

Cô hoảng sợ. Trong đôi mắt mơ hồ lo sợ, phản xạ muốn co hai chân lên.

“Hạo Phong..... Anh, anh còn muốn làm sao?” Núp trong lòng của ông xã, cô lén lút dò xét biểu tình trên gương mặt tuấn tú của anh, cắn cắn môi đã bị

sung lên, nhỏ giọng ngập ngừng:”Đừng nhanh như vậy được không? Em theo không nổi... Tâm trạng anh đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Phó Hạo Phong phát hiện cổ mình như có vật gì nghẹn lại, không nói nên lời, chỉ có thể dùng đôi mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm, dùng ánh mắt cắn nuốt từng mảnh của cô.

Chợt anh cúi đầu, ngậm lấy đôi môi anh đào nhỏ nhắn của cô, vốn muốn dịu dàng hôn cô, che chở cho cô nhưng mùi vị của cô thật đẹp, quá ngọt, khiến anh lại mất khống chế lần nữa.

Nhan Trương Trương để anh mút, dây dưa cùng lưỡi của anh, có thể do tiêu hao thể lực quá nhiều, lập tức không có cách nào hít thở thuận lợi, không ngờ nhanh chóng choáng váng, yếu ớt ngã vào trong ngực anh.

Lần này, Phó Hạo Phong tốt bụng phát hiện, không tiếp tục bức bách cô, dịu dàng cô.

“Hạo Phong.....” Cô rên nhẹ.

“Không nên cử động, em nghỉ ngơi là tốt rồi.” Anh ừ đột nói, một nửa mang ý ra lệnh.

Nói xong, Phó Hạo Phong ôm cô gái bé nhỏ ra khỏi bồn tắm, lấy một cái khăn lớn sạch sẽ lau khô cả hai người, anh ôm cô lần nữa trở về trên giường, hoàn toàn không để cho cô phải tiêu tốn thêm sức lực.

Nhan Trương Trương nằm trên gối, một môi như thể vừa bị quét sạch tất cả, mí mắt rất nặng, lại vẫn cảm nhận được bàn tay của anh đang chuẩn bị, sau đó lại nghe thấy tiếng máy sấy bên tai cô-anh đang sấy tóc giúp cô.

Khóe môi thân nhiên cong lên, nghĩ thầm, anh không có tức giận nữa? Ừm... Ít nhất không còn tức giận như vậy nữa.

Thật ra, cô rất muốn nói chuyện lúc này với anh, giải thích rõ ràng hiểu lầm của hai người, đương nhiên cô rất tin tưởng anh, anh là người thân nhất của cô, mà cô chỉ còn lại có mình anh.

Hạo Phong..... Hạo Phong.....

Trong lòng khẽ lẩm bầm tên của anh, ý thức cô không rõ ràng, không chống đỡ được sức hút mạnh mẽ kia, lập tức rơi vào trong giấc mộng...

Hình ảnh cuối cùng cô còn nhớ là anh tắt máy sấy, đôi môi mỏng dịu dàng hôn lên gương mặt cô, dường như anh nói với cô điều gì đó nhưng cô không nghe rõ lắm...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Nhan Trương Trương tỉnh lại do cảm thấy nóng.

Cả người cô nằm trong lòng của người đàn ông quen thuộc.

Lúc ngủ, Phó Hạo Phong ôm lấy cô giống như trẻ con, hai cánh tay anh giữ chặt lấy cô, một tay vòng qua người, một tay ôm thắt lưng cô. Hai chân của anh khóa cô lại, tư thế ôm cô giống như trẻ con ôm khư khư món đồ chơi yêu thích, sợ bị giành mất nên phải ôm thật chặt món đồ chơi trước ngực.

Đã qua buổi trưa rồi nhỉ?

Nhan Trương Trương suy nghĩ không biết hai người đã dây dưa trong phòng ngủ bao lâu rồi.

Cô từ từ xoay người lại trong lòng anh, nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn mã mị kia, cảm nhận hơi thở của hai người hòa vào nhau, anh hít thở, cô cũng vậy, tần số giống nhau, phù hợp.

Tay nhỏ bé lặng lẽ di động, lặng lẽ chạm lên mặt anh, cô nhìn kỹ ngũ quan của anh, cảm giác đau đớn lại trôi dạt lần nữa.

Anh chìm vào giấc ngủ ngon, trên trán xuất hiện nếp nhăn nhàn nhạt, hai bên khóe mắt cũng có nếp nhăn.

Có thể thấy được lần này đi công tác ở Mỹ, nhất định anh không chỉ liên tục làm việc 24 giờ một ngày mà là 48 giờ, công việc như ngựa không dừng vó mới mệt mỏi như vậy.

Anh cần nghỉ ngơi thật tốt, ngủ một giấc thật ngon mới phải, kết quả cô thấy một màn ngoài sân bay giật dỗi anh, ầm ỉ về nhà, sau đó hai người lại ‘quấn lầy nhau không ngừng nghỉ’ như vậy.

Nghĩ đến hình ảnh ‘quần lấy nhau’ lúc này, từ trên giường đến tiếp tục trong phòng tắm, Nhan Trương càng nghĩ càng thẹn thùng, hơi nóng khắp người lại bốc lên, trong lỗ chân lông cũng rỉ ra tầng mồ hôi mỏng, toàn thân cô đỏ như tôm luộc.

Anh chưa bao giờ kịch liệt như vậy, giống như muốn cắn nuốt cả người cô, không chỉ muốn chiếm đoạt cơ thể của cô mà ngay cả linh hồn của cô nữa. Mặc dù giờ phút này kích tình cuồng dã đã không còn nhưng trong cơ thể cô vẫn còn lưu lại sức lực của anh, giữa hai chân càng nhớ mỗi lần anh dùng sức đi vào, như muốn dùng hết sức lực đi vào lòng cô, sâu hơn nữa.

Ài, đã nói rồi, anh đã sớm để lại dấu vết khó phai trong lòng cô, hòa vào trong linh hồn của cô, cả đời này cô không cách nào có thể dứt bỏ anh, yêu là yêu, chưa từng ủy khuất mới đúng. . .

“Em yêu anh. . .” Cô thấp giọng nói, đầu ngón tay lướt nhẹ qua trán, lòng bàn tay nhẹ nhàng dán trên gò má anh tuấn của anh.

Anh thật là nóng, nhiệt độ còn nóng hơn cô rất nhiều, ngay cả cô nằm vùi trong khuỷu tay của anh cũng thấy nóng hừng hực.

“Ồ?” Càng nghĩ càng thấy không ổn.

“Hạo Phong,..... Hạo Phong?” Cô gọi, gọi ông xã đang bất tỉnh, bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ mặt của anh.

Ôi trời! Anh đang phát sốt!

Hiểu ra mọi chuyện, Nhan Trương vội vàng ngồi dậy từ trong ngực của anh, động tác giãy dụa rút cuộc đánh thức người đang mờ mịt vì phát sốt.

Hai mắt Phó Hạo Phong mở ra, cánh tay theo phản xạ muốn thu lại, không chịu bỏ ra.

Trả lời anh là đôi mắt đỏ hoe, Nhan Trương đau lòng, tự trách tại sao mình lại vô ý như vậy, ngay cả lúc anh ngã bệnh, cô cũng chậm chạp mới nhận ra.

Thật ngốc! Nhan Trương, mày thật là ngốc chết đi được!

“Anh đang phát sốt, thân thể rất nóng.” Nghẹn ngào, cô dịu dàng mỉm cười, giống như hai người vẫn tốt đẹp như cũ, chưa xảy ra bất kỳ chuyện gì không vui.

Ánh mắt Phó Hạo Phong trầm lắng, trong chớp mắt chăm chú nhìn cô.

Nhan Trương khề thờ dài trong lòng, tay nhỏ bé trấn an anh, dịu dàng nói: “Trước em lấy nhiệt kế đo nhiệt độ giúp anh nha, rồi gọi điện thoại nói bác sĩ Triệu đến đây một chuyến. . .Anh có khát không? Em rót nước cho anh uống, được không?” Hơi dừng một chút, thấy ông xã không có động tĩnh gì, cô không khỏi hôn nhẹ lên khoe miệng của anh, giọng nói có chút cầu xin.

“Hạo Phong, anh không buông tay, làm sao em có thể đi đây?”

Phó Hạo Phong nhắm mắt lại, cánh tay giữ lấy cô cũng buông ra.

Quả thật anh rất mệt mỏi, vì có thể trở về Đài Loan sớm nên anh đã tập trung mấy ngày ngắn ngủi giải quyết thỏa đáng hết tất cả công việc, mấy người chủ quản cao cấp cũng bị anh làm liên lụy.

Lao động quá sức, quá độ nên kết quả khiến cho cơ thể luôn luôn khỏe mạnh cũng báo động.

Thật ra lúc anh ở trên máy bay đã biết mình hơi sốt rồi, nhưng bởi vì cảm thấy tình hình không nghiêm trọng mấy, chỉ tùy tiện nuốt vài viên thuốc. Không nghĩ tới Diệp Lâm Đạt lại dây dưa, sau đó lại bị cô gái nhỏ của mình hiểu lầm, bệnh trạng đột nhiên nặng hơn.

Cổ họng đau buốt, cả người vừa nóng vừa lạnh, hơn nữa đầu óc giống như bị ngấm nước nặng nề khiến cả việc di chuyển của anh cũng cảm thấy khó khăn.

Cô gái mềm mại trong lòng chạm nhẹ lên gương mặt anh rồi rời khỏi, anh ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào tự nhiên tỏa ra từ người cô, vì cả người khó chịu nên chuyển động cũng chậm chạp.

Bên này, Nhan Trương gọi điện thoại đến bác sĩ gia đình, nói sơ tình trạng bệnh của ông xã cho bác sĩ Triệu, cũng thúc giục đối phương mau tới.

Cô rót một ly nước ấm rồi trở lại đầu giường, khẽ vuốt gò má của ông xã, cố hết sức nâng đầu anh lên, thấp giọng dỗ: “Hạo Phong, tới uống chút nước.”

Phó Hạo Phong tương đối nghe lời, hé môi, để cô nghiêng ly nước từ từ vào cổ họng khô rát của anh.

“Bác sĩ Triệu đã dặn dò, nên cho anh uống nhiều nước một chút, từ từ, coi chừng bị sặc.”

Động tác cô làm vô cùng tỉ mỉ, liên tục để cho anh uống xong hai ly nước to rồi mới dừng lại.

Lau miệng anh xong lại để cho anh nằm trên gối.

“Mệt mỏi thì nhắm mắt lại ngủ một chút đi, chờ chút bác sĩ Triệu sẽ đến.” Đầu ngón tay mềm vuốt nhẹ mắt của anh, ý muốn anh chợp mắt nghỉ ngơi.

Thấy dường như anh lại ngủ thiếp đi, Nhan Trương Trương nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng tắm dọn dẹp, thay quần áo, rồi dọn dẹp lại vệ xốc xếch trong phòng.

Cô trở lại bên giường muốn xem tình hình của anh. Lại phát hiện người vốn đang nhắm mắt ngủ chẳng biết từ lúc nào lại mở mắt ra, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô.

“Anh...Ừ...có phải muốn uống nước không?” Cô hỏi, không đợi trả lời, đã bận rộn xoay người đi rót nước giúp anh.

Bỗng nhiên gian, bàn tay nóng hổi lộ ra từ trong chăn, nắm lấy cổ tay xinh đẹp của cô.

Nhan Trương Trương giương mắt, bước chân muốn rời đi dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu nhìn anh.

“Thật xin lỗi.” Môi mỏng trắng bệch của anh thấp giọng nói ra.

“Cái, cái gì?” Mắt hạnh mở to.

“Thật xin lỗi..... Trương Trương, thật xin lỗi.....”

“A?” Lần này, cô thật sự bị hù dọa, trong ngực cô như bị cái gì bóp lấy, khiến cô vừa đau vừa âm ập.

Anh..... Anh xin lỗi cô! Anh lại nói xin lỗi cô!

Đột nhiên đến bây giờ lần hiểu lầm này không rõ là người nào có lỗi với người nào!

Vừa mới bắt đầu là cô cảm thấy ủy khuất, một lòng bị ngấm đấm chua, quyết tâm phải làm rõ ràng.

Sau khi nghe anh giải thích mặc dù câu kinh nhưng cô vẫn tiếp thu, biết thái độ cô chất vấn lại tổn thương tới anh, để anh cảm thấy không được tin tưởng.

Bọn họ đều có lỗi..... Sai ở chỗ là quá quan tâm đối phương sao?

Lặng lẽ rơi nước mắt, nghĩ tới anh đang sinh bệnh, trong lòng Nhan Trương Trương càng khó chịu, máu mếu, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Sức lực giữ lấy tay cô hơi chặt, cô không giãy dụa nhiều, theo lực kéo của anh rơi xuống người anh, mặc cho hai cánh tay anh vòng quanh mình.

“Thật xin lỗi..... Đừng, đừng khóc” Giọng Phó Hạo Phong khàn khàn áy náy.

Kéo người mình yêu nhất vào trong ngực, anh trầm tĩnh nói.

Lập tức, cảm giác mệt mỏi lại ập tới, anh thở dài lần nữa, nhẹ hôn lên tóc của cô, cả người đột nhiên buông lỏng, rốt cuộc lại ngủ.

Phó Hạo Phong hiếm khi ngã bệnh, nhưng lần này bệnh cũng khiến anh phải ở nhà suốt ba ngày.

Mấy ngày liên tục edit + đọc truyện sắc, máu dự trữ sắp hết :))

Trừ ngày đầu tiên phát sốt, tình hình tương đối nghiêm trọng, phải truyền nước biển và uống thuốc, sau đó nhiệt độ của anh cũng từ từ hạ xuống, không còn nguy hiểm nữa.

Đến ngày hôm sau, anh đã hết sốt, chẳng qua vẫn còn choáng váng và hơi lạnh người.

Đến ngày thứ ba, bản tính cuồng công việc của anh lại trở lên. Mặc dù bị bác sĩ bắt buộc phải ở nhà nghỉ ngơi nhưng anh cũng có thể lén lút dùng máy tính ở nhà xem tin tức kết hợp xử lý công việc.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền vào phía trong phòng, có thể tưởng tượng được bộ dạng đi lại ưu nhả của người đó.

Phó Hạo Phong đang dựa lưng vào đầu giường kiểm tra một phần văn kiện kê nhủ mảy, động tác nhanh chóng vút văn kiện xuống ghế salon còn mình trượt vào, nằm trong chăn.

Khi cửa phòng bị đẩy ra, lúc bước chân nhẹ nhàng kia bước vào trong phòng, anh còn đứng lúc ho khan mấy tiếng, còn cố ý nhấn mạnh mình vẫn còn bệnh, cần sự quan tâm dịu dàng của cô.

Được rồi, anh thừa nhận, thật ra hôm nay anh có thể đến văn phòng làm việc nhưng vẫn lười biếng làm bệnh nhân trong chăn, nói đi nói lại, hoàn toàn là vì muốn hưởng thụ sự chăm sóc ân cần và dịu dàng của bà xã.

Mặc dù có hơi xấu hổ nhưng vì cô, chuyện khác anh không thêm đề ý, dù sao anh đã cố gắng làm việc nhiều năm như vậy, bây giờ cho phép mình được quyền luyến sự dịu dàng của cô cũng không có gì quá đáng.

Nghe thấy tiếng anh ho, Nhan Trương Trương vừa bước vào phòng đã bắt đầu lo lắng.

Cô đặt mâm cháo cá lên bàn trà trước, ngồi xuống đầu giường, tay nhỏ bé kéo chăn bông ra dường như muốn xem anh thế nào, đỏ mặt nghiêng người nhìn gương mặt tuấn tú của ông xã.

“Hạo Phong, có phải còn khó chịu lắm không? Cổ họng và ngực có còn đau không?”

Vì lo lắng nên cô nhủ mày, nhẹ nhàng lau mặt cho anh, sau đó xác định nhiệt độ bình thường rồi dùng tay vuốt ngực anh lên xuống, cho là như vậy sẽ giảm bớt cơn ho của anh.

Thiếu chút nữa Phó Hạo Phong đã mở miệng thở dài, đôi mắt xinh đẹp đen nhánh nhìn chăm chăm, thấy gương mặt cô đỏ ửng lên.

Nhan Trương Trương bị đôi mắt thâm thúy kia nhìn chăm chú, hô hấp hơi bất ổn, cắn môi nói: “Sáng nay anh chưa ăn gì, nhất định rất đói bụng. . . Buổi trưa em theo vú Ngõ vào phòng bếp nấu một ít cháo cá cho anh, vú Ngõ nói cháo này có thể bồi bổ cơ thể, anh ăn nhiều một chút. . .” “Ai, sao anh còn nhìn cô chăm chăm? Trên mặt cô có gì sao?”

Theo bản năng cô muốn chạm mặt mình, một bàn tay đột nhiên giữ lấy tay của cô.

Trong nháy mắt, trong lòng Nhan Trương Trương đập rộn lên, vẻ mặt ngạc nhiên, bộ dạng có chút không hiểu.

“Mấy ngày nay em chăm sóc anh, em ngủ không ngon.” Đột nhiên Phó Hạo Phong lên tiếng, ánh mắt sâu xa.

“Em chăm sóc anh là việc nên làm, chúng ta là. . . vợ chồng mà, vợ chồng vốn nên quan tâm lẫn nhau. . .” Cô nhỏ giọng ngập ngừng, gò má như hoa hồng nở rộ, khe rứt cổ lại khiến người ta có cảm giác loạn nhịp, thương xót vẻ đẹp yếu ớt.

Phó Hạo Phong cảm giác bụng dưới căng thẳng, sự khát vọng với bà xã lại hăng hái nổi lên.

Khẽ hắng cổ họng, anh trầm giọng nói: “Ngày đó, anh. . . biểu hiện không tốt. Có làm em bị thương không?”

Đầu tiên Nhan Trương Trương không rõ, ngay sau đó hiểu rõ ý của anh, vội vàng lắc đầu.

“Không có chuyện gì, em không sao.”

“Anh nói hôm đó anh quá thô bạo, mắt không chế, làm những chuyện kia với em!” hơi dừng lại. “Cơ thể em có cảm thấy khó chịu không? Anh có làm em đau không?”

“Hả?” Không nghĩ anh lại hỏi chuyện này! Nhan Trương Trương nhanh chóng nâng mi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng như phát sốt.

“Còn rất đau sao?” Anh cố chấp hỏi, không lấy được câu trả lời không chịu dừng.

“Thật ra thì. . . ách. . . rất tốt. . .” Cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn nói, cô nhìn anh, tạm nghỉ rồi nói tiếp: “Không có đau, nhưng động tác anh quá nhanh, em, em theo không kịp, rất mệt, thở rất nhanh, sau đó hoa mắt choáng váng, toàn thân tê tê giống như bị giật điện, không rõ ràng lắm. . . còn nữa, lúc anh dùng sức quá nhiều, sẽ hơi đau nhưng đau đơn thuần, giống như có vật gì trong thân thể em nổ tung. . .” “Ồi! Mẹ ời!

Rốt cuộc cô đang nói gì vậy?

Thật là xấu hổ!

Cô đột nhiên cắn cắn cánh môi như hoa không chịu nói tiếp, ánh mắt như thỏ con không dám nhìn anh.

Phó Hạo Phong không cho phép cô né tránh, dùng sức kéo người cô, trong chớp mắt đã thành công kéo cô lên giường, đè dưới thân thể cường tráng của mình.

Hô hấp Nhan Trương Trương hơi loạn, gương mặt xinh đẹp đỏ ửng ngậy thơ, đôi mắt trong veo.

Cô thở dài trong lòng, lòng bàn tay mềm mại dán lên gò má của anh, nói: “Hạo Phong, em muốn nói cho anh biết, em. . . Em không phải không tin anh.”

Nghe vậy, đột nhiên hai mắt Phó Hạo Phong tỏa sáng, không ngờ cô lại nói tới chuyện này.

Ngọn lửa lại vọt lên thiêu đốt anh, sức lực ôm cô lại tăng thêm, giống như vẫn chưa ôm chặt sẽ khiến người trong lòng bỗng nhiên bốc hơi biến mất.

Anh không nói lời nào, lặng im chờ đợi, nơi ngực trái lại lặng lẽ đập nhanh.

Rốt cục, Nhan Trương Trương hít một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí tiếp tục nói: “Em chỉ thấy vị tiểu thư họ Diệp kia đáng đáp xinh đẹp như vậy, lại tự tin như vậy, hơn nữa cô ấy rất thích anh, thích vô cùng. . . Thấy anh và cô ấy cùng một chỗ, em rất đau lòng. Trong lòng tràn đầy ghen tuông, vừa đau vừa chua xót. . . Là em suy nghĩ lung tung, em không có không tin tưởng anh.”

“Em ghen tị?” Nghe xong, lòng anh nhẹ đi.

“Ừ.” Đã đến nước này, cô còn có thể che giấu gì nữa?

Cô đã thổ lộ rõ tâm ý của mình. Cô yêu anh. Nếu cô yêu anh nhiều thấy có người phụ nữ khác xuất hiện bên anh, dĩ nhiên cô rất khó chịu.

Cười khỏ, cô thờ dài. “Không ngờ tư vị ghen tuông khó chịu như vậy, bị ghen đến không thể ngừng khóc.”

Phó Hạo Phong dùng mũi cọ nhẹ lên mũi cô, thấp giọng hỏi: “Em nói em tin anh. Mặc dù em ghen nhưng vẫn tin anh?”

“Đúng.” Nhan Tương Tương không chán chờ trả lời. “Hạo Phong, em tin anh. Mỗi một câu anh nói, làm bất cứ chuyện gì, em đều tin anh.”

“Cho dù anh nói dối, em cũng tin anh sao?” Ông xã quả quyết như thế, đối mặt với người trong lòng, đáy lòng vẫn cất giấu cảm giác bất an kỳ lạ, nhưng vẫn cứng rắn muốn tìm hiểu rõ.

Nhan Tương Tương khẽ chớp mắt, lại thờ dài.

“Ai, em biết rõ ý của em mà, còn muốn em bảo đảm thế nào chứ? Cuối cùng thì... tóm lại là em tin anh, biết anh rất tốt với em, vĩnh viễn sẽ như vậy, anh là người duy nhất trên đời này không có khả năng tổn thương em.” Về mặt ngưng ngưng đáng yêu như thế, hai gò má mịn màng hồng hồng, đôi môi đỏ, ánh mắt như nước. “Mà em vĩnh viễn sẽ đối tốt với anh, cố gắng có thể đối tốt với anh.”

Tình cảm điên cuồng đang cuộn cuộn trong lồng ngực Phó Hạo Phong

Huyết dịch toàn thân anh như sôi trào, đến mức anh không tự chủ được mà rung động, sợ phụ lòng cô, cũng quá đổi vui mừng vì mình có được cô.

Nhìn chăm chú vào dung nhan xinh đẹp như hoa, anh mở miệng nhiều lần, rốt cuộc cũng nói: “Em từng nói, em yêu anh.”

“A?” Sao lại đột nhiên nói chuyện này? Nhan Tương Tương hơi giật mình, trong mắt đầy xấu hổ như bị phát hiện.

“Anh nghe rất rõ ràng, em muốn phủ nhận?” Giọng nói sa sầm

“Không, không có..... Em không có phủ nhận.” Nhưng mà cũng không tự nhiên khi vấn đề này bị đưa ra bàn luận. Nhan Tương Tương lại lặng lẽ thờ dài trong lòng.

Nghe vậy, Phó Hạo Phong vừa lòng, khóe môi cong lên, ánh mắt lại sâu xa, hơi dô dành cô nói: “Tương Tương, nhìn anh, nói cho anh nghe một lần nữa. Nói đi, anh muốn nghe.”

“Em... em yêu anh.” Hơi thở cô trở nên rối loạn. Bởi vì bàn tay xấu xa của anh đã lên lút đốt lửa trên thân thể yếu đuối, mềm mại của cô.

“Nói đi, anh muốn nghe.”

“Em yêu... Em yêu anh..... Hạo Phong, em yêu anh.....”

“Nói đi.”

“Em yêu anh, em yêu anh..... Hạo Phong..... Ừ hử..... A --” Bàn tay dài trượt vào váy của cô, tiếp tục trượt xuống phía trong bắp đùi, vuốt ve nơi nhạy cảm, ngưng ngưng kia, mà thủy triều của cô cũng lặng lẽ tràn ra, trong nháy mắt mùi động tình nồng đậm, vô cùng mê người dẫn dụ người ta.

Phó Hạo Phong sẵn lòng tiếp tục xâm nhập.

Anh tiến lại gần môi, lấy phương thức vô cùng thân mật, nóng bỏng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói những lời yêu.

Ngón tay của anh hết sức thành thực kéo quần lót của cô ra, để cho quần lót dính ái dịch treo bên mắt cá chân của cô.

Anh hôn môi cô, đồng thời cũng âu yếm cô.

Khi đầu lưỡi của anh đoạt lấy cái miệng nhỏ thom tho, tiến vào bên trong mềm mại ngọt ngào, ngón tay thô ráp cũng đồng thời dò vào giữa hai chân cô, xuyên qua, chạm rai đẩy vào, cảm giác đầu ngón tay mình hoàn toàn bị hút lấy thật chặt, thật ám áp.

Cảm giác kia thật sự quá tốt đẹp, có thể quyến rũ bất kỳ tâm tư vô hạn!

“A a..... Hạo, Hạo Phong.....” Nhan Tương Tương chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, lảm bảm giống như con mèo con bị thương, dù sao miệng của cô cũng bị chặn lại, chiếc lưỡi thom tho nhiệt tình day dưa, khiến tất cả âm thanh cũng trở nên mơ hồ khe khẽ.

Rốt cuộc, Phó Hạo Phong cũng rời khỏi đôi môi sưng đỏ của cô, dọc theo chiếc cảm tình thế đi xuống cái cổ trắng.

Anh khẽ cắn đầu vai ả của cô, một tay đẩy áo lót cô lên thật cao, động tác thuần thục cởi áo lót ra, ngay sau đó, đầu của anh chuyển sang nụ hoa non nót, hít lấy mùi thơm mê người của cô, giống như trẻ con há mồm mút lấy nụ hoa đứng thẳng của cô.

“Hạo Phong..... Ừm, cháo, cháo của anh, sẽ lạnh mất...” Nhan Tương Tương nhẹ lắc thân thể mềm mại, còn muốn cố gắng kéo lấy tia lý trí cuối cùng.

Phó Hạo Phong làm sao còn có thể chờ đợi?

Anh ước gì có thể nuốt cô vào trong bụng để ‘đỡ thêm’!

“Lạnh thì cứ để lạnh.” Anh hơi ngồi dậy, đưa tay cởi áo ngủ của mình ra, ánh mắt phát sáng vẫn tập trung nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn mê loạn của cô.

“Nhưng mà...nhưng mà bây giờ mới là buổi trưa...” Đến lượt cô, quần áo còn lại của cô cũng bị anh nhanh chóng cởi hết sạch, hai người trở nên trần trụi.

Khóe miệng Phó Hạo Phong nhếch lên. Lồng ngực cường tráng lại đặt lên người cô.

“Anh muốn em.” Hơi nóng của anh phả vào trong miệng cô, giữ lấy vật nam tính đang gác giữa hai chân cô. “Tương Tương, anh chỉ muốn có mình em thôi.”

“A a --” Cô ngửa đầu, kim lòng không nổi muốn ngồi dậy, lửa nóng hừng hực đốt vào, anh đoạt lấy cô trong nháy mắt cảm nhận được cơ thể của cô vui sướng.

Cô cố gắng hôn đáp lại, cố gắng đuổi theo tốc độ của anh, tay nhỏ bé học theo phương thức của anh, vuốt ve làn da nóng như lửa, hai chân kẹp chặt anh.

Nhiệt độ của Phó Hạo Phong lại tăng lên, nóng rần rần, nhưng lần ‘phát bệnh’ này tuyệt đối là vì lửa dục vọng. Cơ thể anh giống như bị biến thành một ngọn lửa, điên cuồng muốn đốt cháy tất cả.

Anh châm lửa cô, đồng thời cũng bị cô thiêu đốt.

Lúc này, trên giường lớn thẳng thẩn dây dưa, chăn và gối đều bị roi trên thảm, chỉ còn lại hai thân thể trần trụi đầy mồ hôi, một nam một nữ triền miên, rên rỉ trầm bổng trong phòng, ngay cả không khí cũng muốn nổ tung.

Anh nói, anh muốn cô, chỉ cần cô mà thôi.

Tuy rằng không nhắc tới chữ ‘yêu’, nhưng đối với Nhan Tương Tương mà nói, như vậy đã đủ rồi.

Cô không thể yêu cầu đột nhiên anh yêu cô, nhưng cô tin anh, biết anh đối với mình thế nào, trong lòng có cô, quan tâm cô, trước mắt có thể cùng anh đi đến bước này đã rất thỏa mãn rồi.

Rất thỏa mãn... Thỏa mãn đến mức khiến cho trong lòng cô tràn đầy cảm động, đôi mắt không nhìn được mà ẩm ướt...

“Hạo Phong..... Hạo Phong.....” Đáp lại đòi hỏi của anh, thủy triều ầm ập trong cơ thể không ngừng chảy ra, thấm ướt lấy vật mạnh mẽ của anh.

“Tương Tương, còn nữa..... Anh muốn em vui vẻ.” Phó Hạo Phong nói nhỏ bên tai cô, ngữ quan cực kỳ anh tuấn.

Anh thay đổi tư thế muốn cô, để cho cô nằm sấp, bản thân mình lại đè lên lưng trắng mịn của cô.

Vịn hông cô, nơi cứng rắn kia chậm chạp chen vào, khi đã hoàn toàn đi vào, chiếm đoạt cô lần nữa khiến cô rên rỉ.

“Thật sự muốn có con sao?” Anh chống đỡ hông, không để cho thân thể nặng nề đè lên cô, để eo cô hạ thấp xuống rồi bắt đầu chuyển động.

Đột nhiên ông xã thấp giọng hỏi khiến Nhan Tương Tương khẽ xúc động.

Cô nghiêng khuôn mặt đỏ hồng, ngập ngừng muốn mở miệng trả lời.

Nhưng mà, anh thật đáng giận, đột nhiên tay nắm chặt hông của cô, mãnh liệt rút ra rồi đâm vào khiến những lời cô nói tan thành mảnh vụn.

“Hạo, Hạo Phong..... Con...Em muốn có con...A a --” Cả người vui mừng khôn xiết, cô bị anh liên tục chạm vào nơi sâu nhất, ái dịch phun ra, cô thỏa thích gào thét, nơi nữ tính kia không ngừng co rút, càng mút chặt hơn, gấp rút khiến anh muốn phóng thích.

Anh phát ra tiếng gầm hung tợn, bắp thịt căng cứng, đồng thời phía dưới cũng xiết chặt.

Anh tiến vào nơi sâu thẳm của cô, cho phép mình phóng ra, nhanh chóng bắn ra trong cô, nhiệt độ nóng hổi không ngừng trong thân thể cô.

Hoan ái dày đặc cũng chậm rãi buông xuống, bao vây lấy hai người.

Anh liên tục hôn vào gò má cô, mang theo vẻ nhẹ nhàng mà quý trọng, anh cúi đầu nói một câu với cô: “Vậy sinh con đi.”

Nhan Tương Tương vui trong lòng ông xã, tinh thần và đôi mắt mệt mỏi, nhưng khóe môi khó có thể giấu sự vui vẻ mà cong lên, cười vô cùng thỏa

mẫn...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Editor : Lam Lam

Thái độ mạnh mẽ của ông xã trong việc ‘Trong thời gian đi học tạm thời không cho mang thai’ rốt cuộc đã dịu đi, những ngày qua Nhan Tương Tương rất vui vẻ, cảm thấy ‘chuyện khó tin’ nhất cũng đã vượt qua, chỉ cần cô tiếp tục cố gắng, dù cho ông xã khó khăn cách mấy cũng không thể nào không gật đầu đồng ý.

Mấy ngày nay bởi vì ‘tiểu biệt thắng tân hôn’, hơn nữa đã giải thích hiểu lầm rõ ràng, còn có người đàn ông cô yêu thổ lộ tình cảm, cuộc sống của hai vợ chồng tuy đơn giản nhưng tràn đầy ngọt ngào như mật.

Tuy rằng thoát nhìn bề ngoài Phó Hạo Phong vẫn tàn khốc như cũ không thể hiện sắc mặt, nhưng các nhân viên trong công ty và chú Hưng tài xế, đám người quản gia nhà họ Nhan đều có chung cảm giác tâm trạng anh rất tốt, tuy không mở miệng nói gì nhưng trên ngũ quan dịu dàng đi rất nhiều.

Sắp sang năm mới, Phó Hạo Phong nhanh chóng hoàn thành công việc, trong lúc nghỉ lễ mừng năm mới có thể được nghỉ 5 ngày. Bình thường, anh quá bận rộn, mỗi ngày vẫn kiện, hồ sơ đều chồng chất, vừa đúng lúc có thể lợi dụng mấy ngày để nghỉ để đưa Nhan Tương Tương ra ngoài đi du lịch.

Thật ra thì cũng không hẳn là du lịch xa xôi ở đâu, hai vợ chồng chọn một nơi du lịch tư nhân trên đảo, ở nơi yên tĩnh có thể hoàn toàn hưởng thụ những ngày nghỉ hiếm có.

Lúc này, Nhan Tương Tương giống như mèo con cuộn tròn nằm trên ghế, đầu nhỏ gối lên đùi ông xã, cô không ngủ nhưng lười biếng không muốn động, nơi này khiến cả người cô mềm yếu đi.

Ánh mắt Phó Hạo Phong đặt ở tạp chí kinh tế, bàn tay theo bản năng vuốt tóc và bả vai của cô, giống như xem cô là sủng vật, cứ vuốt ve.

Thật hạnh phúc.....

Nhan Tương Tương thỏa mãn chớp chớp mắt, không nhịn được thở dài.

Cô lén lút nhìn ông xã, phát hiện anh thật sự tập trung tinh thần đọc tạp chí kia, giống như trong đó có thứ gì quý báu, đáng giá khiến anh phải nghiên cứu kỹ lưỡng như vậy.

Cô cười khẽ hừ một tiếng, muốn đùa với anh, vì mặc bikini mà lộ ra bả vai trắng mịn, đột nhiên thăm dò thắt lưng anh, vờn vờn vây lấy anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ đề lên bụng dưới của anh.

Rốt cuộc Phó Hạo Phong có động tĩnh.

Đặt tạp chí trong tay xuống, mày rậm anh khẽ nhíu lại, ánh mắt dừng lại ở cô gái nhỏ đang ra vẻ vô tội chạm anh.

“Tương Tương?” Giọng anh căng thẳng, bị cô trêu đùa như vậy, bụng dưới đã sớm bị thiêu đốt.

“Em không có làm gì nha.” Nhan Tương Tương giả vờ vô tội, cười khúc khích, rồi nhăn mặt nhìn anh.

Ánh mắt Phó Hạo Phong thoáng qua tia sắc bén, lại nhíu mày.

Nhan Tương Tương cười thờ dài.

“Hiếm khi được nghỉ phép đi chơi, em mới có cơ hội giữ lấy anh hoàn toàn, muốn anh bỏ xa hết những thứ công việc chán ghét kia, kết quả anh lại dính lấy tạp chí kia, cũng không để ý em đáng thương bị bỏ một bên, cũng không nhìn em.”

Phó Hạo Phong bật cười, gò má anh tuấn cong lên lại hấp dẫn vô cùng.

Đột nhiên, anh cúi đầu hôn đôi môi non nớt trước mặt, cướp lấy hơi thở thơm tho trong miệng, hôn cô đến mức thở dốc.

“Hạo Phong.....”

“Em muốn chiếm giữ anh hoàn toàn sao?” Khẽ mút lấy môi dưới của cô, Phó Hạo Phong nói nhỏ. “Tốt... Tương Tương, anh để cho em tùy tiện chiếm

đạt, em có thể dùng bất kỳ phương pháp nào, anh cũng sẵn sàng phụng bồi...”

Anh kéo tay cô, đặt bàn tay mềm mại trực tiếp đè lên chỗ kín đang sưng lên kia, không tiếng động lại mãnh liệt cổ vũ cô, ý nói thích phương thức cô ‘đưa bờn’ với thân thể của anh.

Nhan Trương Trương đỏ mặt, nơi này là vườn hoa và hồ bơi tư nhân, diện tích rất rộng, được xây dựng khá bí ẩn, nếu có đùa giỡn ở nơi này, xuất hiện hình ảnh hạn chế cũng không lo sẽ bị người khác rình.

Dưới sự khích lệ của anh, Nhan Trương Trương kéo thắt lưng áo của anh ra, anh không có mặc quần lót bên trong, vật nam tính kia đứng thẳng trước mặt cô.

Cứ ngỡ có quần lót che, đến khi cởi ra thì đúng là toàn thân Phó Hạo Phong trần trụi.

Anh nghiêng người dựa vào ghế, tư thế rất ung dung tự tại, môi mông kêu gọi còn có ý cười, ánh mắt như muốn nói, dù bạn vẫn ung dung chờ cô gái nhỏ ra tay.

“Em thích không?” Cúi đầu hỏi, ngón cái anh lướt qua đôi môi hé mở của cô.

Nhan Trương Trương khẽ rên, theo bản năng mở miệng ngậm ngón cái của anh, thẩm ướt đầu ngón tay thô ráp.

Cô chỉ làm một hành động đơn giản là ngậm ngón tay của anh thôi đã khiến bụng dưới lại xôn xao, cổ họng không nhịn được căng cứng, môi mông tức thì tràn ra tiếng rên rỉ khàn khàn.

“Trương Trương, ưm..... Tiểu yêu tinh này.....”

Dường như cảm nhận được mình có sự ảnh hưởng với anh, khiến Nhan Trương Trương càng tự tin hơn.

Cô nâng mắt lên thân nhiên cười, theo nội tâm khát vọng, để cho dục vọng dẫn dắt, cô nhẹ nhàng cầm lấy vật nam tính kia, hôn lên nơi đó.

“Ừm..... Hô.....” Phó Hạo Phong cảm giác được một trận run rẩy, thân thể như bị dòng điện truyền qua, anh ngẩng đầu lên, cảm giác hưng phấn gấp rút tăng vọt.

Cái miệng nhỏ kia hôn anh xong liền há ra, anh cảm giác được đầu lưỡi mềm ướt của cô.

Cô liếm anh, lặp đi lặp lại, hơn nữa còn dùng tay không ngừng chơi đùa, ngay cả hai hòn bi của anh cũng được bàn tay và miệng của cô vỗ về.

Anh thật lớn khiến cho cô ngậm có chút vất vả, thỉnh thoảng cô sẽ nâng mắt lên dò xét vẻ mặt thay đổi của anh.

Ánh mắt của cô có một loại phong tình quyến rũ, vừa lớn mật lại vừa ngây thơ, vô cùng hấp dẫn, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ bị câu mắt hồn phách.

Bao gồm anh. Anh cũng bị cô dụ dỗ thật sâu.

“Trương Trương, ngồi lên đây.....”

Rốt cuộc nhịn không được, Phó Hạo Phong nhẹ kéo tóc của cô, một tay kéo cô.

Dáng vẻ ông xã động tình khiến cả người Nhan Trương Trương cũng nhanh chóng hòa tan theo, cô cảm thấy rất đặc ý, có cảm giác thành tựu, cảm thấy mình cũng có biện pháp khống chế anh.

Hai người khao khát lẫn nhau, cô đứng dậy cởi bikini ra, nhảy qua ngồi trên người anh, mở cặp đùi trắng mịn ra.

“Hạo Phong, em thích anh ở bên trong em, rất thích...” Nở nụ cười xinh đẹp nhìn anh, bàn tay nhỏ rút cuộc nắm lấy vật nóng như lửa kia, nhắm ngay hoa huyết mật dịch của mình, cọ qua lại, sau đó cô chậm rãi ngồi xuống, ngậm toàn bộ nơi mạnh mẽ của anh vào trong cơ thể.

Nơi nữ tính kia từ từ ngậm nuốt lấy vật cứng rắn nóng bỏng của anh, trong cơ thể cô ngọn lửa đó càng mạnh mẽ, cuồng nhiệt thiêu đốt, giống như có thể xuyên qua cơ thể của cô.

“A --” Nhan Trương Trương hơi nhíu mày, bởi vì anh thật lớn, mỗi lần như vậy phải mất một lúc cô mới có thể thích ứng, mới có thể ngậm hết hoàn toàn.

“Trương Trương --” Phó Hạo Phong đỡ lấy eo nhỏ của cô, trợ giúp cô chuyển động.

Vách tường bên trong cô không ngừng mút lấy vật nóng bỏng kia, mỗi một lần đều mang đến khoái cảm.

Ngôn ngữ là dư thừa, hai người dùng thân thể thân mật “Nói chuyện với nhau”, khiến không khí cũng nhuộm màu tình dục nồng đậm, yêu đến sâu đậm như vậy.

Màn ‘chơi đùa’ này kéo dài hồi lâu, từ kịch liệt điên cuồng đến nhu tình lưu luyến, cuối cùng hạ xuống trong lòng.

Bọn họ giống như hai con mèo chơi đùa với nhau, liếm láp lẫn nhau, cũng giống như đôi chim uyên ương quấn quýt nhau, giữa nơi này chỉ còn lưu luyến mùi và thân thể của đối phương, mà hai trái tim của hai thân thể đã sớm lồng vào một chỗ...

Đêm nay là đêm cuối cùng được nghỉ ở đảo Bali, đúng lúc là 'Happy Sunday night' của khu du lịch này.

Nơi đây theo lệ thường sẽ tổ chức vũ hội Cocktail, để cho những lữ khách đến nơi đây sẽ có một không khí vô cùng vui vẻ.

Vũ hội tổ chức ở hồ bơi ngoài trời.

Chỗ hồ bơi ngoài trời này có thể thông đến bờ cát ở bãi biển, dọc đường mòn hai bên có nhiều bóng đèn rực rỡ sắc màu, lúc phát sáng còn có thể thấy nhiều hoa văn và chữ, một mặt để chiếu sáng trong bóng tối, một mặt để tăng thêm sự hứng thú.

Nhan Trương Trương thật sự kéo ông xã tham gia vũ hội Cocktail của nơi đây. Phó Hạo Phong không có cách nào từ chối cô, hơn nữa ánh mắt cô còn to tròn lóe lên tia sáng cầu xin, giọng nói dịu dàng đáng thương, khiến anh không nỡ cự tuyệt, đành phải thuận theo ý của cô, phải chen lẫn vào ăn uống trong một đám người không quen biết, đã vậy gã DJ da đen kia lại mở âm nhạc quá to khiến lỗ tai anh đau nhức.

Lúc này, bọn họ tránh những người ngoại quốc lác lác theo tiếng nhạc để tìm một vị trí tốt, ngồi trên ghế uống cocktail quan sát vũ hội.

"Em ở đây đi, anh đi lấy đồ uống." Phó Hạo Phong thân nhiên nói.

Đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại dặn dò một câu: "Ngoan ngoan đừng có chạy lung tung."

Cô gái nhỏ của anh có lúc dịu dàng, cũng có lúc sẽ rất tinh quái, chỉ sợ lòng cô hiếu kỳ, ham vui mà bị hấp dẫn để anh không tìm được.

"Dạ." Nhan Trương Trương liên tục gật đầu, còn khoa trương giơ ba đầu ngón tay lên giống như thề với trời.

Khỏe miệng Phó Hạo Phong cong lên, đang muốn bước đi, lại nghe cô khẽ nói: "Hạo Phong, em muốn uống loại cocktail đặc biệt của họ, nghe nói ngon lắm, anh lấy giúp em loại thức uống đó được không?"

"Không được, em sẽ bị say." Thẳng thắn bác bỏ. Trong đôi mắt anh còn có tia ám muội, xấu xa nói: "Em sẽ không quên chuyện lần trước bị say chứ?"

Ừ?

Nhan Trương Trương cực kỳ xấu hổ.

Ai ai, làm sao cô dám quên chứ?

Lần đó vốn để dụ dỗ anh, chuốc anh say, sau đó thừa dịp anh say sẽ làm chuyện ân ái kia, ý đồ muốn anh để lại mầm mống ảm áp trong bụng mình... Không ngờ, cô là người tính kế lại thua kém hơn, say đến mức không còn biết gì nữa, còn bị hung hăng 'chăm sóc' từ đầu đến chân, loại chuyện thẹn thùng này... Làm sao cô có thể quên?

Nhan Trương Trương đỏ mặt. Nũng nịu: "Còn đứng ở đó làm gì? Anh, anh mau lấy thức uống giúp em đi, người ta khát muốn chết."

Phó Hạo Phong ném cho cô một nụ cười quyến rũ, xoay người đi vào trong đám đông, đến chỗ quầy bar.

Tuy là mùa đông, nhưng nhiệt độ ở đảo lại rất sáng khoái, càng về đêm lại càng mát mẻ hơn.

Sau khi Phó Hạo Phong rời đi, Nhan Trương Trương tò mò nhìn mọi người đang lác lác theo nhạc, trong tay cầm thức ăn hoặc rượu, đứng ở bên hồ bơi nói chuyện với bạn bè, hay lại lác lác cơ thể, có chút nhiệt tình nhảy múa, rồi uống rượu cocktail hoặc bia.

Thật thoải mái... Cô suy nghĩ, cả người cũng buông lỏng về phía sau, lười biếng dựa vào ghế, Hi hi, tới chỗ này nghỉ ngơi, phát hiện bản thân càng ngày càng giống con mèo, luôn luôn lười biếng không muốn động.

"Trương Trương?" Đột nhiên, một bóng đen bao lấy cô, giọng nói lộ ra sự vui mừng: "Quả nhiên là em."

Nhan Trương Trương hơi giật mình, ngồi thẳng lên một lần nữa, lúc này mới thấy rõ ràng người đến trước mặt cô là ai.

"Anh Ký Đường!" Cô cười gọi, kéo anh, ánh mắt sáng lấp lánh.

"Sao em lại ở chỗ này --"

"Sao anh lại ở chỗ này --"

Hai người đồng thời sững sốt, lập tức nhìn nhau cười.

Ngô Ký Đường giống anh trai cưng chiều, đưa tay vuốt tóc cô, cười mở miệng: "Thật không nghĩ tới lại gặp em ở đảo Bali, vừa rồi anh còn tưởng mình bị hoa mắt, muốn đến đây xác nhận rõ ràng, quả nhiên là thật, em và bạn bè đến đây chơi sao?"

“Không phải bạn bè, mà là cùng ông xã.” Mặt cô nhuộm màu hồng, bộ dạng ngượng ngùng toát ra sự hạnh phúc, chứng minh tình cảm hai người rất tốt.

Ngực Ngô Ký Đường giống như có thứ gì bóp lấy, có một cảm giác buồn bã khó nói chen ngang.

Anh biết mình rất thích người trước mặt, đáng tiếc đám hỏi hai nhà Ngô, Nhan không thành công, bằng không cô sẽ mỉm cười hạnh phúc vì anh, mà không phải vì người đàn ông khác.

Nhan Trương Trương không biết trong lòng anh dao động ra sao, vẫn nở nụ cười. Khẽ hỏi: “Sao anh Ký Đường lại ở đây? Cũng đi du lịch à? Ha ha, có phải lên lút dẫn bạn gái đi chơi không? Cô ấy ở đâu, em muốn xem mặt, nhất định đáng đáp rất dịu dàng và xinh đẹp.”

Nói xong, cô thật sự đứng lên nhìn tới nhìn lui, chớp mắt hạnh phúc tìm kiếm trong đám người kia, muốn xem đến tột cùng người nào là bạn gái của Ngô Ký Đường.

“Ở nơi nào vậy?”

“Em đừng tìm nữa, thật ra không phải.” Quả thật anh đến đây du lịch, cũng thật sự có một người bạn gái, nhưng chẳng qua chỉ là ‘bạn gái’ mà thôi, không phải ‘bạn gái yêu dấu’.

Anh giữ chặt tay Nhan Trương Trương, vẻ mặt có chút vội vã, như có rất nhiều điều muốn nói nhưng bị chặn lại ở cổ họng, muốn nói lại không biết nên nói thế nào.

“Trương Trương, anh rất vui khi thấy em ở đây, em biết không, thật ra thì anh... thật ra thì...”

“Anh Ký Đường, anh bị sao vậy?” Nhan Trương Trương nghi ngờ hỏi. “Anh khó chịu sao?”

“Không có, anh chỉ là..... Thật ra anh đối với em... --”

“Buông cô ấy ra.” Ngay lúc Ngô Ký Đường nắm tay giai nhân áp a áp úng, giọng nói lạnh lùng của Phó Hạo Phong vang lên. Mặc dù chỉ ngăn ngui mấy từ, nhưng từng câu chữ lại mang theo ý đe dọa.

“Hạo Phong, anh Ký Đường chỉ là..... Ồ?” Ông xã đột nhiên đưa hai ly thức uống tới, Nhan Trương Trương theo phản ứng đưa tay đón lấy, vừa ngẩng đầu phát hiện Phó Hạo Phong đã cất bước đến gần ở trước mặt cô.

“Đừng hòng có bất cứ ý gì với cô ấy. Cô ấy là của tôi, tốt nhất anh nên biết rõ điểm này.” Phó Hạo Phong ném ra lời cảnh cáo nghiêm túc lạnh lùng khiến người ta phải rùng mình.

“Anh tốt nhất nên giữ cô ấy vĩnh viễn.” Tình trường cũng như thương trường, mặc dù giai nhân đã gả cho người khác, đối mặt với tình địch, Ngô Ký Đường bày ra vẻ khí phách, lạnh lùng trên thương trường. “Tôi và anh cũng có hợp tác qua lại, tính nhẫn nại của tôi rất cao, tin tưởng anh cũng biết rất rõ. Tôi có thể chờ, chỉ cần anh đối xử với cô ấy không tốt, để cho cô ấy đau lòng, tôi sẽ có cơ hội.”

“Hai người..... Đang làm gì vậy?” Nhan Trương Trương là một người suy nghĩ đơn giản, thấy hai người đàn ông giương cung bạt kiếm mà bị kinh hãi.

Phó Hạo Phong im lặng, ánh mắt sắc bén, trong sự trầm tĩnh cũng lộ ra sự tàn khốc, đe dọa người dám giành bà xã với anh.

“Vậy anh cứ chờ cả đời xem.”

Ném một câu rồi anh ôm bà vai Nhan Trương Trương đi, không hề để cho đối phương nhìn thấy cô gái nhỏ của anh.

Muốn cướp người của Phó Hạo Phong, kiếp sau đi!

Ha -- ngay cả kiếp sau, kiếp sau sau nữa, tới kiếp sau sau sau sau nữa, tên kia cũng đừng hòng mơ tưởng!

Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?

Vì chuyện gì mà hai người đàn ông này lại tranh cãi?

Hơn nữa..... Nguyên nhân thật sự lại từ cô?

Có phải cô quá chủ quan, không để ý đến tiểu tiết quan trọng sao?

Nhan Trương Trương được ông xã mang về phòng xa hoa của họ, cô ngây ngốc đi theo trở lại phòng, phát hiện vẫn còn cầm hai ly thức uống trong tay.

Trong lòng vừa tức giận vừa khó hiểu, cô dứt khoát đặt hai ly thức uống cạnh cửa, không nhìn được dùng ngón tay chốt Phó Hạo Phong.

Cô đâm đâm đâm, vừa đâm vừa cất giọng hỏi: “Anh nói xem, rốt cuộc anh và anh Ký Đường sao vậy? Anh ấy đang vui vẻ nói chuyện với em, anh làm gì mà mở miệng lạnh lùng như vậy? Anh Ký Đường-a!”

Cô hoảng sợ, bởi vì cô đang đâm khiến anh đột nhiên quay người lại, dùng sức kéo cô qua.

Cô trốn tránh trong lồng ngực rắn chắc của anh, nhanh nhạy khiến chiếc mũi đụng vào hơi đầu, khiến cô tức giận đưa tay đánh anh vài cái.

“Có gì khó nói sao? Anh làm gì mà quái gở thế, không biết anh đang suy nghĩ gì nữa!”

Phó Hạo Phong để cô tùy ý đánh, dù sao sức lực kia cũng không đau, giống như gãi ngứa anh, anh chưa trả lời, chẳng qua anh cố tình muốn nói với cô.

“Em nói anh quái gở?” Mày rậm nhừ chặt lại, hơi thở anh như bị thiếu đốt, xem ra rất tức giận. “Vậy sao em không nói tên họ Ngô kia quái gở?”

“Cái gì mà tên họ Ngô kia? Anh Ký Đường còn chưa đắc tội anh um um um --” Nhan Trương Trương bị đôi môi nóng bỏng của anh hôn lên.

Nhan chóng ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, Phó Hạo Phong ngậm chặt miệng cô, lúc cô cố gắng lên tiếng, lưỡi của anh liền chui vào trong miệng thơm tho của cô, cố tình dây dưa không ngừng, ban đầu cô còn cố gắng dựa sau đó tất cả động tác đều bị dừng lại, cả người xụi lơ trong khuỷu tay của anh.

Không thể mỗi lần đều như vậy chứ!

Mỗi lần trong lúc hai người đang tranh luận vấn đề gì đó, anh luôn bực bội không nói, khiến cho cô ở một bên miên man suy nghĩ, nghĩ đến choáng váng đầu óc, vẫn không thể hiểu được vấn đề trọng tâm.

Mà rõ ràng anh lại cực kỳ ảnh hưởng tới cô, nụ hôn của anh, cái ôm của anh, đối với cô mà nói đều có sức hút chết người, anh sử dụng những thói quen này như ‘công cụ’ dụ dỗ cô, mê hoặc cô, mỗi lần đều khiến ‘cả người’ cô bị chinh phục, khiến bây giờ cô nhớ ra mình phải truy xét rõ ràng rốt cuộc vì sao hai người họ lại có mâu thuẫn.

Đáng ghét!

Cô cũng quyết không chịu thua!

Cô không thể lại để cho anh dùng sự quyến rũ của mình làm mê muội, bị anh hoàn toàn hấp dẫn, ít nhất... ít nhất cũng phải có thành ý một chút, nói thật rõ ràng mọi thứ đã!

“Không.....Ừm, Hạo Phong..... Nên nói rõ ràng, không cần như vậy.....”

Cô tránh né sự nhiệt tình của anh sang một bên, hai tay thậm chí kéo anh, muốn đẩy cái đầu không ngừng nghiêng về mình lui ra sau.

Rốt cuộc Phó Hạo Phong dùng sự tấn công, nhưng vẫn giữ lấy cô, ánh mắt đen bóng nhìn cô chằm chằm, đồng thời vọt lên ngọn lửa, biểu hiện tâm trạng hiện tại không thoải mái.

“Em để ý đến anh ta sao?” Anh gầm nhẹ.

Nhan Trương Trương cố gắng điều chỉnh hơi thở, bị anh gầm có hơi sững sờ.

“Em, em để ý ai?”

“Em để ý tên kia!”

“Phó Hạo Phong, rốt cuộc anh đang nói gì vậy?” Không thêm gọi tên họ của người ta, Nhan Trương Trương tức giận.

Người cô để ý nhất là anh, còn ai vào đây nữa? Ồ..... Khoan đã! Anh lại tức giận mà không chịu giải thích rõ ràng, lúc này còn cười cười, lúc sau đã thay đổi sắc mặt... giống như vấn đề quan trọng nằm ở ‘người thứ ba’, mà vị ‘người thứ ba’ này thì ra chính là ---

“Hạo Phong, anh nói là anh Ký Đường sao? Anh tức giận vì anh nhìn thấy em và anh Ký Đường ở chung một chỗ nói cười cho nên trong lòng không vui?” Cô hơi nghiêng đầu, nhìn về mặt tức giận đỏ mặt của ông xã, giống như đã bí mật đã bị phát hiện cảm thấy xấu hổ.

Đột nhiên gian, trong lòng Nhan Trương Trương rất vui, tư vị ngọt ngào không ngừng tuôn ra.

“Hạo Phong, anh nghĩ rằng em thích anh Ký Đường, cho nên ghen tị phải không?” Bị nhìn ra tâm sự, trên mặt Phó Hạo Phong đỏ ửng, ngọn lửa trong đáy mắt lại bùng cháy hơn nữa.

Anh nín thở không nói lời nào, giống như đứa bé giận đối người mẹ, nhưng biểu tình này lại có thể khiến Nhan Trương Trương dịu dàng cực kỳ xúc động, khát vọng muốn từng bước cưng chiều anh, thương anh.

Nâng tay lên, cô nhẹ thổi mặt của anh, ánh mắt trong suốt nhìn anh.

“Đồ ngốc.” Đường cong đôi môi tuyệt đẹp. “Trước kia anh luôn mắng em ngốc, hừ, lần này rốt cuộc em đã có thể mắng anh rồi. Em chính là tiểu ngốc, anh là đại ngốc. Đồ ngốc...” Nàng nụ cười, môi của cô lại vui vẻ hôn lên.

Ánh mắt Phó Hạo Phong sâu sắc, dán mũi cọ cọ lên cô, hôn môi cô.

Hôn một hồi, hai gương mặt vẫn dựa vào nhau thật gần, kề sát cái miệng nhỏ nhắn của cô thấp giọng nói :“Ghen thì thế nào? Đúng, là anh ghen, vừa nghe em gọi ‘anh Ký Đường’, cả người anh đã cảm thấy không ổn, muốn đánh anh ta. Anh ta muốn em, nhớ em mãi không quên, anh tuyệt đối không cho phép em qua lại với anh ta. Tóm lại, em hãy cách xa tên họ Ngô kia một chút, tốt nhất là vĩnh viễn cũng đừng gặp mặt anh ta.”

Trong lòng Nhan Tương Tương chấn động, nghe anh thẳng thắn thừa nhận muốn chiếm đoạt khiến cô hết sức rung động.

Biết được mình hoàn toàn thuộc về anh, mà anh cũng yêu cô nhất, cảm giác đó thật kỳ diệu, tốt đẹp đến mức khiến cô không nhận được muốn hét lên.

“Hạo Phong, cho dù người đàn ông khác thích em, muốn em, nhớ em mãi không quên thì sao chứ? Em chỉ có một lòng, mà trái tim này đã sớm dâng cho người đó rồi.....” Đưa hai tay lên ôm lấy cổ của anh, cô giao hết sức nặng cho anh, để thân thể yếu ớt mềm mại dựa vào thân thể mạnh mẽ của anh.

“Hạo Phong..... Anh đã thu được lòng của em, không phải sao? Anh đã giữ chặt lấy em, cũng nắm lấy trái tim của em rồi, trừ anh ra, em còn có thể động tâm với người nào nữa chứ?”

Không có người đàn ông nào có thể khiến cô động lòng vì người đó như thế, chỉ có anh.

Dường như cô được tạo ra vì anh, tình cảm của cô vĩnh viễn lấy anh làm điểm xuất phát, ý nguyện của cô cũng rất đơn giản, đó là có thể yêu anh, hơn nữa có thể được anh yêu say đắm. . .

Cô yêu anh.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor : Lam Lam

Nghe thấy Nhan Tương Tương thấp giọng nói ra những lời mềm mại, trong ánh mắt tràn đầy tình ý, thỏ lộ yêu anh say đắm, hô hấp Phó Hạo Phong trở nên dồn dập, trái tim lại gấp rút đập.

“Tương Tương.....” Nhẹ buông tiếng thở dài, tình cảm của anh mênh mông như biển rộng, cũng không thể kiềm chế nữa mà hôn cô, vòng tay ôm chặt cô thu lại, giống như hận không thể khảm cô vào trong tim mình, hòa máu thịt của cả hai làm một.

Tương Tương cũng nhiệt tình đáp lại anh, tay nhỏ bé cũng vội vã kéo quần áo của anh.

Quần áo rơi bên này một cái, bên kia một cái, hai người rất nhanh trở nên trần trụi, hai tay của bọn họ không ngừng vuốt ve trên người đối phương, cảm nhận nhiệt độ trên thân thể của người mình yêu.

Thật nóng, thật thoải mái, càng khát vọng muốn nhiều hơn.....

Nhan Tương Tương bị đè trên giường lớn, thân thể mềm mại xinh đẹp nhuộm màu hồng, giống như một bữa tiệc lớn đã dọn sẵn món ngon chỉ chờ anh thưởng thức mà thôi.

“Tương Tương, nơi này của em đã ướt..... Rất ướt.....”

Cô nghe được tiếng cười xen lẫn vào giọng nói trầm thấp của anh, mặc dù trong lòng cảm thấy rất thẹn thùng, nhưng khát vọng kích tình lại khiến cô trở nên to gan, giống như một đóa hoa hồng nở rộ, vừa xinh đẹp vừa tản ra mùi hương mê người dụ dỗ anh.

“Đi vào..... Hạo Phong, đi vào bên trong em đi, em muốn anh.....”

Thở dài, bàn tay nhỏ bé của cô bắt đầu lần mò xuống, cầm lấy nơi nóng bỏng trĩu mến kia an ủi.

“Ôi trời.....” Cổ họng Phó Hạo Phong phát ra tiếng rên rỉ, nơi giữa hai chân nháy mắt trở nên cứng rắn.

Người phía dưới đã chủ động nâng cao mông, đưa hoa tâm ướt át về phía anh, thắt lưng anh thấp xuống, theo tư thế đó mà cắm vào trong hoa huyết của cô, khiến cho nơi đó càng mở rộng ra như đóa hoa, mùi thơm nồng nàn càng đậm.

“Ừ hừ.....” Nhan Tương Tương cảm nhận được sự dồn nén và mở rộng mang đến cảm giác kỳ lạ.

Tuy rằng thân thể bị anh dùng phương thức thân mật ‘cắm’ ở trên giường nhưng linh hồn đã bay rất cao, thật cao, đặc biệt là khi anh bắt đầu dùng sức ra

vào, thăm dò thân thể của cô, cô có cảm giác mình đã bay rất cao lên chín tầng mây...

Không bao giờ hay không ai có thể mang đến cho cô cảm giác dễ chịu như vậy, tất cả của cô đều là của anh.

Yêu một người, quá trình cũng rất hạnh phúc và chua xót, cay đắng ngọt ngào đầy đủ, nhưng cô vẫn tin tưởng bản thân, vẫn yêu anh, vì anh mà quý trọng mỗi một khắc, bọn họ nhất định phải ở chung một chỗ, đã như vậy, vậy thì phải vui vẻ bên nhau cả đời này.

“Em yêu anh..... Hạo Phong, em yêu anh.....”

Cô không chịu nổi mà rên rỉ, một lần lại một lần, quá nhiều kích thích khiến cho cô vui sướng chảy nước mắt.

Cô học được cách thổ lộ với anh, cách tỏ tình, tất cả chỉ vì anh.

Tay nhỏ bé của cô được mười ngón tay thon dài của cô quấn quít nắm lấy, đặt ở hai bên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Phó Hạo Phong cho cô một nụ hôn dài triền miên.

Cách thức anh chiếm đoạt cô từ từ biến đổi, mỗi một lần sâu nặng rồi dây dưa, thông thả đi ra đi vào, dường như muốn hành hạ cô, khiến khoái cảm ngọt ngào này kéo dài mãi, anh chưa có thắng trận đáp lại lời thổ lộ của cô, nhưng lại dùng thân thể yêu cô, yêu rất sâu đậm.

Cuộc yêu nóng bỏng này sớm đã khiến hai người trên giường bốc hơi.

Ái dịch của cuộc yêu ướt át, cứ thế như vậy mà ôm nhau, nhận được sự thỏa mãn trong thân thể của nhau, cũng nằm trải cảm giác cao trào vô cùng mất hồn ngọt ngào...

Sau đó hồi lâu, cô đạt cao trào mà thét chói tai, rốt cuộc anh cũng phóng thích.

Những dòng trắng trắn đầy sinh mệnh nồng đậm rơi vào trong nơi sâu kín của cô, chạy về phía vườn hoa ấm áp của phái nữ... Nhưng mà lần này, Nhan Tương Tương còn loáng thoáng cảm giác được có cái gì ở trong bụng cô kết hợp, có một đứa bé khỏe mạnh sắp ra đời...

Cô cảm động rơi nước mắt, cho đến khi anh nghiêng người kiên nhẫn nuốt lấy từng giọt nước mắt của cô, cô mới mỉm cười ngủ...

Kịch liệt yêu nhau một hồi, Nhan Tương Tương một môi thiếp đi, cô nằm mơ.

Trong mơ, cô ôm một bảo bối nhỏ đáng yêu, cô đang cười đùa với bé con, chọc bé con cười khanh khách, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm toe toét cười.

Cô cũng cười, cười rất vui vẻ, trong lồng ngực tràn đầy nhu tình.

Bé con xinh đẹp kia khiến cô trở dậy tình mầu tử, khiến cô muốn những điều tốt nhất cho con, muốn đưa tất cả những đồ tốt nhất trên thế giới đến trước mặt bé con... Đột nhiên, vốn đang chìm trong mộng thoáng qua, cô khẽ giật mình, ý thức có gì đó không đúng.

Bị đánh thức dậy, lười biếng mở mắt.

Gương mặt nam tính quen thuộc dựa vào bên tai cô, khi cô khẽ lơ đãng run lên, Phó Hạo Phong mới chớp mắt tí nhanh chóng nhận ra, mở mắt ra, nhìn thẳng cô.

Nhan Tương Tương dứt khoát nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, đối mặt với anh.

Hai người gối đầu lên gối, hơi thở giao nhau, chóp mũi cũng sắp đụng đối phương, một loại cảm giác ấm áp, thân mật lan tràn xung quanh.

Phó Hạo Phong không có mở miệng nói, nhưng từ ánh mắt của anh, Nhan Tương Tương nhìn ra được sự nghi ngờ của anh.

Cô cười dịu dàng, giọng nói trầm thấp chứa vẻ thần bí, lẩm bẩm nói: “Nói cho anh biết, em mới vừa nhớ tới một chuyện, là chuyện của anh...”

Anh khẽ cau mày. “Chuyện gì?”

“Ừm.....” Mặt cô đỏ hồng, mím mím môi mới nói: “Có một lần anh Ký Đường gặp em trên đường, vừa lúc anh ấy đến công ty bàn chuyện làm ăn với anh nên thuận tiện đi chung xe đến tìm anh... anh nhớ không?”

Nghe thấy cái tên Ngô Ký Đường lại khiến anh không vui, ánh mắt Phó Hạo Phong hơi sa sầm, khẽ hừ một tiếng.

“Về sau không nên đi cùng xe. Ai biết anh ta có ý định gì? Rất nguy hiểm”

Ai ai, quả là một người nhỏ mọn! Nhan Tương Tương thăm thờ dài, rồi lại cảm giác được mùi vị ngọt ngào mãnh liệt trong lòng.

Cô trừng mắt nhìn anh, biểu tình cười khê đáng yêu.

“Anh lại nghĩ gì vậy? Anh rốt cuộc có muốn nghe em nghĩ tới chuyện gì không?”

“Anh đang nghe.” Giọng nói lạnh lùng.

“Lần trước, em ở trong phòng nghỉ ngơi riêng ngủ thiếp đi, sau đó anh... Anh nói xong công việc, đi vào, anh, anh... chúng ta ở đó...”

“Chúng ta ở trong phòng làm chuyện ân ái, yêu tới yêu lui mấy lần, tất cả quá trình anh đều nhớ rõ, vì thể lực em yếu ớt không ngừng đạt cao trào nhiều lần mà ngất xỉu, không phải em muốn nói chuyện này chứ?” Anh nhanh chóng nói hết, bằng không nghe cô áp ứng thì cũng không biết lúc nào mới có thể nói xong.

“Anh -- anh --” Cho dù là sự thật nhưng khuôn mặt Nhan Tương Tương đỏ ửng như cũ đến hai lỗ tai cũng vậy.

Cẩn cẩn môi, cô hừ một tiếng, lấy dũng khí nói hết những lời xấu hổ ra: “Ừm... Đúng đó, em muốn nói chính là chuyện này, em còn muốn nói chính là, anh, anh khi đó có chút mất khống chế, trở nên rất dã man, hơn nữa không nhịn được liền... Bắn ở bên trong, không có phân vân chuyện giữa thai ——” hơi ngừng lại, dừng ba giây, mới tiếp tục nói: “Em không hiểu, chẳng qua nghĩ rằng anh không nhịn được, bây giờ rốt cuộc đã hiểu ra... Nhưng thật ra bởi vì khi đó anh ăn dấm chua của em và anh Ký Đường, còn tức giận không kiềm chế, không thể khống chế mình, tối nay cũng giống như vậy, anh cũng đang ghen, có đúng hay không?”

Thật ra khi anh ghen rất đáng yêu, nhưng vừa nghĩ tới ngày đó bộ dạng cuồng dã của anh trong phòng nghỉ, cô vẫn bị dọa sợ, cảm giác mình giống như con mồi dưới vuốt của chim ưng, bị anh nuốt hết tất cả vào bụng, ngay cả mảnh vụn cũng không còn!

Tâm sự bị đoán trúng, mặc dù Phó Hạo Phong đã cố gắng bình tĩnh nhưng nhiệt độ vẫn tăng vọt lên, khiến cho làn da màu đồng của anh nhuộm lên một tầng đỏ sẫm.

Nhìn thấy bộ dạng cô cười khúc khích, anh vừa thích lại có chút thẹn quá thành giận, hai cánh tay mạnh mẽ ôm lấy thân thể yếu đuối của cô, lật người đè lên trên cô, hơn nữa còn rất cố ý chen hai chân vào, để cho cô không thể khép lại hai chân mình.

Nhan Tương Tương nhìn anh nhăn mũi, tiếp tục vuốt râu hùm. “Hừ, sớm biết như vậy, em đã xin anh Ký Đường giúp đỡ.”

“Giúp chuyện gì?” Anh hí hóp mắt lại.

“Đương nhiên là giúp đỡ em diễn kịch rồi, để cho anh ăn dấm chua nhiều một chút, em cũng không cần khổ sở cầu xin anh như vậy.”

Nghe vậy, khuôn mặt anh tuấn của Phó Hạo Phong lập tức tối sầm, càng hít hai mắt lại, hàm dưới cắn cứng.

Tám phần là sự tức giận, thân thể nặng nề đè trên người cô, cô bị giữ chặt không thể động đậy.

Nhan Tương Tương buồn cười, biết không nên chọc ghẹo anh như vậy.

Ai da! Ông xã lại chất vấn cô, hết lần này đến lần khác cô rất yêu anh, không nỡ để anh giận, không thể làm gì khác hơn là nói ngọt, nói lời dễ nghe an ủi anh.

“Hạo Phong... Anh biết không? Nhìn anh ghen, trong lòng em rất vui.” Giọng nói mềm mại giống như đang hát, thấp giọng ngân dài, tay nhỏ bé cũng vòng qua lưng to lớn của anh.

“Rốt cuộc em đã biết, thì ra anh cũng để ý đến chuyện này, giống như em để ý chuyện của anh. Trước đó, thấy anh với Diệp tiểu thư kia đi cùng một chỗ, trong lòng em chịu không nổi, còn có vị chua xót, em ghen, mà anh cũng không có cách nào tự ràng buộc... Hạo Phong, trong lòng anh, xem em rất quan trọng, một người rất quan trọng, em phát hiện cảm thấy rất vui vẻ...”

Cô vui vèm bởi vì bọn họ vừa ý, quan tâm lẫn nhau.

Cô vui vẻ, bởi vì cô yêu anh, hơn nữa nói không chừng trong tương lai sắp tới, người đàn ông cô yêu sẽ nói một tiếng — Anh yêu em.

Trong phút chốc, trong lòng Phó Hạo Phong như bị gió thổi đi.

Vốn dĩ đang bị đặt dưới tầng chót của thế giới, cảm thấy tức giận đến sắp nổ tung, không nghĩ tới mặt xấu trong lòng được cô gái nhỏ dịu dàng nói mấy câu thật lòng vuốt ve, tất cả lửa giận đều bị hóa thành nước.

“Tương Tương, anh... Anh đối với em cũng...” Anh phải nói điều gì đó, thổ lộ hết những tình cảm thành ngôn ngữ.

Nhưng mà anh ko có sở trường nói những lời yêu này, không có cách nào để nói trôi chảy!

“Anh cũng thế nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn Nhan Tương Tương nghiêng qua, tò mò hỏi.

“Anh cũng, Rất vui vẻ.” Ai, anh thật sự ko giỏi ăn nói.

Một tràng tiếng cười thanh thúy từ môi của Nhan Tương Tương vang lên, cô cười rất vui vẻ, thân thể không khỏi chà sát lên thân thể của thon dài mạnh mẽ của anh.

Trong phút chốc, ko khí xung quanh lại nóng lên, bầu không khí kiểu điềm lại vây quanh hia người trên giường.

Bọn họ đều cảm nhận được, thân thể dán chặt bắt đầu biến hóa, thân thể cô mềm mại hơn, ướt ướt, còn thân thể mạnh mẽ của anh trở nên cứng rắn hơn, nồng đậm dục vọng.

“Hạo Phong, yêu em... Làm cho em cũng yêu anh...”

Cô lẩm bẩm, lời nói nhỏ nhẹ mềm mại, nhiệt tình với anh, hai chân kẹp chặt hai bên hông anh bị đẩy ra, chủ động đưa nơi ướt át của phái nữ gần anh, vuốt ve anh.

“Tương Tương.....” Bảo bối của anh..... Phó Hạo Phong cảm giác huyết dịch toàn thân đều tập trung tại nơi nam tính kia, khiến anh lại một lần nữa trở nên rắn chắc, khát vọng vui trong thân thể của cô.

Anh thuận theo sự khát vọng và cầu xin của cô, thất lưng hạ thấp xuống, vật nam tính nóng bỏng thẳng tiến vào trong tiểu huyết mạch ngọt kia. Đưa tới tiếng rên rỉ vui vẻ, mà nơi đó cũng vội vã hút lấy anh để cho anh chuyển động thất lưng, cửa thống khổ lại vừa hưởng thụ cực độ.

Khi nào thì có thể mất đi hứng thú với cơ thể của cô?

Khi nào thì có thể ôm cô vào lòng, còn có thể kiềm chế bản thân mình.

Khi nào thì có thể mất cảm giác khi thấy một cái nhũ mảy, một nụ cười của cô ấy.

Phó Hạo Phong nghĩ, vĩnh viễn anh cũng không làm được mà cũng không muốn như vậy.

Cô gái nhỏ này đã sớm đoạt lấy tim của anh, mà anh thì ra cũng chỉ là người đàn ông bảo thủ, trong lòng chiếm giữ cô, đối với cô cực kỳ bá đạo, chủ nghĩa làm chồng nhét đầy ngực, không cho phép người đàn ông khác đến gần cô, càng không thể dễ dàng tha thứ khi cô mỉm cười với người đàn ông khác.

Cô chỉ có thể là của anh, chỉ có một mình anh.

Cô là của anh.

Anh sẽ nói với cô những lời này, chẳng qua là cho anh thời gian luyện tập, lần sau đi... Lần sau, nhất định anh sẽ bày tỏ, đáp lại tình cảm của cô.

Về phần hiện tại, bọn họ đang ôm ấp lẫn nhau, chuyện gì không quan trọng, chỉ cần đi vào biển lửa mãnh liệt, để cho giác quan và linh hồn hòa vào làm một, thưởng thức tư vị ngọt ngào.

“Tương Tương, đi theo anh, chúng ta cùng nhau bay đi.”

“Hạo Phong... Ôm chặt em...”

Anh dùng sức ôm cô, cũng thực hiện lời hứa dẫn cô đi ngao du thiên đường, cùng nhau thưởng thức tư vị làm lòng người say mất hồn...

Sau khi kết thúc, toàn thân giống như hoàn toàn gột rửa, tâm trí Phó Hạo Phong trước nay chưa từng buông lỏng như vậy.

Mấy ngày nay, luồng không khí lạnh tràn vào, vừa đến Đài Bắc đã thấy mùa đông đến lại còn liên tục mưa dầm, mặc dù như vậy, nhưng vị tổng giám đốc vẫn duy trì tâm tình như cũ, trước mặt mọi người mỗi ngày lạnh nhạt thậm chí sẽ cong lên, lộ ra nụ cười sâu xa.

Mà nụ cười mang theo cảm giác thần bí đó chỉ có mình anh mới biết rõ ý nghĩa.

Về phần Nhan Tương Tương, qua năm mới, nghỉ đông cũng kết thúc.

Học kỳ mới lại bắt đầu, mặc dù không có nhiều môn học nhưng lịch học không tập trung, dường như từ thứ hai đến thứ sáu đều có lịch, ngoài ra cô còn cùng Kiều Mạn Tuyền cũng giúp giáo sư hoặc trợ lý làm chút nghiên cứu hoặc công việc văn thư, cho nên ngày ngày phải tới trường.

Sau 4h kết thúc thời gian trà chiều, cô cùng Kiều Mạn Tuyền đến trạm, một mình đi dọc theo lối đi bộ tản bộ.

Nên đi chỗ nào đây?

Như có chút nghi ngờ tự hỏi bản thân, thật ra thì đã sớm muốn biết mình muốn đi đâu.

Không muốn về nhà một mình, muốn có người phụng bồi cô, mặc dù mỗi tối đều gặp mặt, nhưng cô hy vọng có thể đi nhanh để nhìn thấy anh, đó là người mà cô yêu nhất.

Lắc cái đầu nhỏ, khoe môi cô mang theo nụ cười ngọt ngào, tiện tay gọi taxi, chạy thẳng đến chỗ của Phó Hạo Phong.

10 phút sau, taxi dừng trước tập đoàn Long Thịnh. Bảo vệ nhận ra cô nên giúp cô đi thang máy riêng thẳng đến tầng cao nhất.

Trong thang máy có một mặt kính, cô thấy gương mặt đỏ bừng trong kính, làm bộ nhăn nhó nhăn mặt nhăn mũi, lại lè lưỡi.

“Nhan Trương Trương ơi là Nhan Trương Trương, không nghĩ tôi cô lại say mê ông xã đến cấp độ này, thật đáng xấu hổ!” Cô thấp giọng tự giãi giải với mình trong kính, ngay sau đó không nhịn cười được, khoe mắt cũng mang hơi thở mùa xuân.

Vài giây trôi qua, cửa thang máy “Đình” một tiếng rồi mở ra.

Cô đi ram hát hiện một người trợ lý mà Phó Hạo Phong tương đối quen trọng đứng trước thang máy nghênh đón, tám phần là vừa nhận được thông tin báo vệ truyền lên.

Cô mỉm cười với anh ta.

“Tôi đến tìm Hạo Phong, anh ấy đang bận sao?”

“Tổng giám đốc đang bàn chuyện với khách, chắc cũng gần xong rồi.”

“Không sao, vậy tôi ở đây chờ anh ấy, đừng vào quấy rầy Hạo Phong, anh cũng bận rộn, không cần thiết để ý đến tôi.” Nhan Trương Trương mới nói tới đây thì cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đột nhiên bị dùng sức kéo ra, một dáng người đồ rực lao ra.

Diệp Lâm Đạt?

Mất hạnh Nhan Trương Trương mở to, trong lúc nhất thời giật mình tại chỗ, nói không lên lời.

Về mặt Diệp Lâm Đạt hỗn hển, cất giọng hét cực cao, cô không để ý bây giờ là lúc người ta đang làm việc, càn quấy không được trong phòng thư ký riêng có mấy người nhìn chăm chăm vào cô, dù sao đại tiểu thư cô không vui, không mắng thì không thoải mái –

“Phó Hạo Phong, anh đi chết đi! Cha tôi sẽ không nghe lời anh, ông ấy chỉ mình tôi là con gái, tôi là người thừa kế duy nhất, trong tương lai tài sản ông ấy cũng là của tôi, của tôi! Anh đừng mơ tưởng được như ý! A a - -” Thét chói tai, giẫm chân, người phụ nữ xinh đẹp này như bị tâm thần, gào thét om sòm, biến thành ma nữ đáng sợ.

Trời ạ! Đã xảy ra chuyện gì?

Nhan Trương Trương ngây ngốc nhìn một màn này, cũng thấy anh bị mỹ nữ nắng đang thông dong đi ra khỏi phòng làm việc, lãnh đạm mở miệng: “Đại tiểu thư Diệp, cô tốt nhất có thể bảo đảm cô có biện pháp thừa kế tất cả tài sản của cha cô. Dĩ nhiên nếu cô không tới quấy rầy, thậm chí không xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi có thể suy tính lại - - Trương Trương?”

Đột nhiên nhìn thấy cô gái nhỏ của anh xuất hiện ở đây, bộ dạng Phó Hạo Phong lạnh lùng không khỏi ngẩn ra.

Bị anh kinh ngạc gọi một tiếng, Diệp Lâm Đạt đang nổi trận nổi đình đồng thời đưa mắt tới nhìn Nhan Trương Trương đang yên lặng đứng ở một góc.

Nhất thời, Nhan Trương Trương trở thành mục tiêu mà mọi người chú ý.

Trái tim cô đập thình thịch, lúng ta lúng túng lên tiếng: “Ách.... Em, em..... Sao hai người lại cãi nhau? Có việc gì từ từ nói, không cần ầm ĩ như vậy, không tốt lắm.....” Ai, cô là người theo chủ nghĩa hòa bình, loại chuyện lớn tiếng ầm ĩ không phải sở trường của cô.

Nói thì chậm, làm thì nhanh, bỗng nhiên trong lúc đó, Diệp Lâm Đạt lại đi về phía cô.

Diệp Lâm Đạt không muốn làm gì cả, mục tiêu của cô ta là muốn dùng thang máy, muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ quý quái này nhưng vừa lúc Nhan Trương Trương đứng bên cửa thang máy, khi Diệp Lâm Đạt xông tới, cô cũng không phản ứng kịp, thân thể gầy gò liền bị Diệp Lâm Đạt cố ý đẩy mạnh.

“A!” Nhan Trương Trương hoảng sợ, trợ lý ở bên cạnh nhanh chóng đưa tay vịn cô, nhưng do lực đẩy mạnh nên một cánh tay nhanh hơn, vững vàng ôm cô suýt ngã nhào.

Lúc này cửa thang máy nhanh chóng đóng lại, người gây chuyện thừa dịp chạy đi, nhưng Phó Hạo Phong chắc chắn, họ Diệp nhất định sẽ vì chuyện này mà trả giá thê thảm.

“Hạo Phong, em.... Em không sao.....” Giọng nói nhỏ nhỏ truyền ra từ trong lòng anh.

Nhan Trương Trương bị ôm vào phòng tổng giám đốc, Phó Hạo Phong không buông cô, mà là ôm cô một đường đến trong phòng nghỉ ngơi riêng.

Bị đưa đến giường lớn trong phòng nghỉ ngơi, cô được anh cởi giày ra, lúc này cô ngáp ngừng muốn nói chuyện nhưng thoáng nhìn mặt ông xã tối sầm, tất cả lời muốn nói đều nghẹn ở cổ họng đều không nói ra được.

Bỗng nhiên, cô cả kinh, mất hạnh chớp chớp, tay nhỏ bé chủ động duỗi ra, xoa gò má đến lỗ tai anh, nơi đó xuất hiện một đường vết thương nhỏ giống như bị trầy, rỉ ra một tia máu.

“Anh bị thương, đang chảy máu...” Không chút suy nghĩ, cô nhanh tay lấy khăn giấy trong túi xách ra, cẩn thận lau lên vết thương kia.

Nếu cô không đề cập thì Phó Hạo Phong cũng không có cảm giác gì.

Anh ôm thân thể gầy gò của cô vào trong lòng, làm cho cô ngồi ở trên đùi anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Editor : Lam Lam

Hai người thân mật hôn nhau, cơ thể căng cứng của anh rốt cuộc cũng buông lỏng, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn cô vẫn còn hơi tức giận.

Không có cách nào, anh rất để ý cô, không dám tưởng tượng cảnh cô bị tổn thương thế nào.

Vừa rồi Diệp Lâm Đạt khí thế điên cuồng xông đến quả thật khiến anh kinh hãi, cho là mình sẽ không bảo vệ cô kịp, mà cô lại ngây ngốc không hiểu đứng yên tại chỗ, tình huống kia khiến cho anh càng nghĩ càng thấy kinh sợ, về mặt trở nên tối sầm.

Nhưng mà lúc này, cô gái trong lòng anh lại dịu dàng thấp giọng hỏi, về mặt khẩn trương vì vết thương nhỏ của anh, cảm giác tốt đẹp trong ngực, tâm tình nổi giận được an ủi, nhanh chóng tiêu cháy, về mặt lạnh lùng cũng thoải mái hơn.

“Sao anh lại bị thương thế này?” Nhan Tương Tương cầm khăn giấy đổi sang mặt kia, tiếp tục lau nhẹ vết thương của anh.

Bỗng nhiên, anh kéo nhẹ bả tay cô xuống, nắm lại thật chặt, nhìn cô mấy giây rồi nói: “Bị móng tay của phụ nữ làm bị thương.”

“Hả?” Nhan Tương Tương giật mình: “Chuyện kia... Là tiểu thư Diệp mới vừa rồi... Cùng anh mâu thuẫn sao?” Lúc bị ôm vào phòng làm việc, cô để ý có ly vỡ dưới đấtm ngay cả đèn cũng bị ngã, đoán chừng Diệp Lâm Đạt cũng bị chọc tức hoàn toàn, mới có thể âm ỉ trước mặt người đàn ông mình yêu.

Môi mông anh khẽ mở: “Đúng vậy.”

Thấy cô khẽ cắn môi dưới, trong đôi mắt có ánh sáng dịu dàng, dường như rất lo lắng, Phó Hạo Phong đột nhiên có suy nghĩ, mũi anh dán lên gáy cô ngửi, nhàn nhạt mở miệng: “Tương Tương, anh bị người phụ nữ đó bắt nạt, còn bị thương, có đau lòng không?”

“A! Ách... Em... Em đương nhiên đau lòng rồi....” Tuy Nhan Tương Tương nghe xong từ ‘bị bắt nạt’ của anh không biết nói sao, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn thiên vị anh, thấy anh bị thương đã vậy phòng làm việc còn bị phá thành như vậy, sao có thể không đau lòng chứ?

“Em thoa thuốc mỡ giúp anh được không?” Cô ôn nhu hỏi.

Tiếp theo, cô thử rời khỏi lồng ngực của anh, nhưng ngay sau đó Phó Hạo Phong thu hẹp hai cánh tay lại để cho cô biết, cô không thể đi nơi nào được, trừ khi anh bằng lòng buông ra.

“Không sao, em hôn anh, miệng vết thương sẽ mau khỏi.”

Anh nói thật tự nhiên nhưng Nhan Tương Tương lại bị ánh mắt của anh làm cho trái tim lại đập thình thịch.

Cô không cách nào cự tuyệt anh đòi hôn, hướng chỉ, cô cũng muốn hôn anh.

Nhẹ nhàng hít thở, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào, đưa cái lưỡi giống như mèo con bắt đầu liếm lên chỗ bị thương của anh.

Cô liếm tới liếm lui, giống như chỉ cần cô liếm vết thương kia sẽ có thể lập tức liền lại vậy.

Sau đó, cô hôn nhẹ mũi anh, lại đến hai gò má của anh, cuối cùng ngậm cái miệng của anh.

Phó Hạo Phong hiếm khi được ‘dịu dàng’ hôn như vậy, cho đến khi môi mềm mại hôn đến đôi môi mông của anh, nội tâm cuộn cuộn, cũng không nhẫn nại được nữa, anh bá đạo lấy lại quyền chủ động, nụ hôn dịu dàng được tăng thêm lực đạo, anh tràn đầy vẻ muốn thân cận, nhiệt liệt hút lấy mật ngọt trong miệng cô.

Nụ hôn nóng bỏng kéo dài chốc lát, gương mặt Nhan Tương Tương đỏ lên như bị thiếu oxy.

Hơi thở dồn dập, tay nhỏ bé từ lúc nào đã nắm chặt cổ áo của ông xã, thất vật và mới tìm được cơ hội nói chuyện.

“Hạo Phong... Sao lại cãi nhau với tiểu thư Diệp? Cô ấy có vẻ rất tức giận.... Cô ấy tới tìm anh, anh không muốn gặp cô ấy cho nên mới cãi nhau sao?”

“Em còn nghĩ rằng anh thích cô ta sao?” Phó Hạo Phong không đáp mà hỏi lại.

Đầu nhỏ tựa vào hõm vai anh, Nhan Tương Tương nhìn anh, giọng nói hơi vội vã: “Không có, em nào có nói như vậy. Hạo Phong, em nói rồi, em tin tưởng anh, đó là sự thật, em không nghĩ lung tung nữa, em không muốn giữa chúng ta có hiểu lầm. Chẳng qua là... chẳng qua là bộ dáng tức giận của vị tiểu thư Diệp kia có chút dọa người, em mới cảm thấy lạ...”

Bàn tay anh vuốt ve lưng của cô khẽ mỉm cười, hôn môi cô, giống như rất vui vẻ.

“Anh không có cãi nhau với Diệp Lâm Đạt, hôm nay cô ta chạy đến đây ầm ĩ, bởi vì cha của cô ta muốn bỏ di chúc, đem toàn bộ tài sản chia thành 3 phần, hai phần cho hai người con gái riêng.”

“Con gái... riêng?”

Phó Hạo Phong gật gù đầu: “Đúng vậy. Hơn nữa có hai người, Diệp Lâm Đạt vẫn cho rằng cô ta là người thừa kế duy nhất của gia tộc nhưng không biết bên ngoài cha cô ta thật sự còn có hai người con gái riêng, di chúc mới vừa thành lập, cô ta bị tổn thất rất lớn, dĩ nhiên tức giận đến điên loạn.”

“Nhưng mà vì sao cô ấy lại chạy đến đây ầm ĩ?” Nhan Tương Tương hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Anh thân nhiên nở nụ cười, ánh mắt trong suốt.

“Bởi vì chuyện hai người con gái riêng là anh chủ động nhờ người điều tra bên nước ngoài. Cha của Diệp Lâm Đạt vốn cũng không biết mình có hai người con gái riêng, ông ta không ngờ mình từng lui tới lúc trẻ đã hạ sinh hai đứa con gái. Sau khi tìm ra được đưa tài liệu đến cho anh, anh mới nói cho ông ta biết, cũng đưa tài liệu và hình ảnh chuyên đến cho ông ta. Sau khi ông gặp mặt hai người con gái riêng, chung sống với nhau khá tốt. Lại nghĩ mình cảm thấy mình chưa hoàn thành nghĩa vụ làm cha với bọn họ nên quyết định thay đổi di chúc, dùng tài sản để bù đắp.”

Nghe vậy, trong nháy mắt Nhan Tương Tương chợt hiểu ra, không khỏi lại hỏi: “Nhưng mà... vì sao anh lại muốn làm như vậy chứ? Ý của em muốn nói là, tại sao lúc đầu anh lại cho người điều tra chuyện nhà họ Diệp? Chuyện nhà bọn họ cũng không liên quan gì tới chúng ta.”

“Bởi vì người phụ nữ họ Diệp kia rất đáng ghét, anh điều tra chuyện nhà cô ta vốn muốn xem có thể nắm được điểm yếu của nhà họ Diệp không, muốn cảnh cáo cô ta không nghĩ tới sẽ tìm ra chuyện cha cô ta có con gái riêng.” Có thể tìm được người khiến Diệp Lâm Đạt đánh mất tài sản khổng lồ, thật sự là một chuyện rất sáng khoái!

Động cơ anh làm chuyện này quá đơn giản khiến Nhan Tương Tương dờ khóc dờ cười.

Nhìn chăm chú gương mặt anh tuấn của anh, cô ngập ngừng muốn nói gì đó, cuối cùng đành bất đắc dĩ cười thờ dài.

“Tiểu thư họ Diệp kia thật sự chọc giận anh đúng không?” Ai ai, cô bắt đầu cảm thấy thông cảm cho Diệp Lâm Đạt.

“Đúng.” Phó Hạo Phong thân nhiên thừa nhận, lại hôn lên môi cô. “Cô ta hại em hiểu lầm anh, chọc anh tức giận, để cho em đau lòng, cô ta thật sự có lỗi với chúng ta.”

“Ai.....” Nhan Tương Tương nhin không được lại cười.

Hai người dựa sát vào nhau một lát, Nhan Tương Tương nắm tay ông xã đùa giỡn, sau đó, cô đột nhiên cảm giác được anh rung động, bộ phận bên dưới hông cô sưng lên, rõ ràng tràn trề lửa dục.

Mặt cô đỏ bừng, theo bản năng muốn thay đổi vị trí, Phó Hạo Phong lại nhanh hơn cô, đẩy cô ngã xuống giường lớn.

“Hạo Phong..”

“Em còn cso thể bỏ chạy sao?” Ánh mắt anh như báo săn mỗi tòa sáng lên.

Nhan Tương Tương then thùng lắc đầu. “Không có muốn chạy trốn, em chỉ... Ai... Sợ không cẩn thận đè lên anh, khiến anh bị đau.”

Nghe cô ngượng ngùng nói xong, Phó Hạo Phong nhin không được cong khóe miệng lên, nhìn về ngũ quan bà xã phóng điện mãnh liệt, hơn nữa hiệu quả rất tốt.

Anh mỉm cười gật đầu, bộ dạng như chợt nhận ra điều gì. “Thì ra là lo lắng ngồi đè lên sẽ hủy hoại hạnh phúc cả đời của mình.”

“Hạnh phúc cả đời?” Nhan Tương Tương nháy mắt mấy cái, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Phó Hạo Phong kéo tay nhỏ bé của cô trực tiếp đặt lên chỗ sưng phồng giữa hai chân, để cho cô hoàn toàn cảm nhận anh hưng phấn, cũng khàn giọng nói: “Đây là nơi khiến em vui vẻ, Tương Tương... Anh sẽ cho em hạnh phúc cả đời, để cho em luôn luôn vui vẻ.”

Khuôn mặt xinh đẹp của cô nóng đến mức muốn bốc hơi nhưng cũng bị kích thích.

Tay nhỏ bé vừa cố ý vừa mang vẻ phóng túng, cô lớn mật vuốt ve anh cời thất lưng của anh ra, kéo khóa quần và quần lót của anh ra, tay nhỏ bé mềm mại dờ vào, vuốt ve vạt phái nam đáng dấp thô to kia.

“Tương Tương..... Ừm..... Đừng có ngừng..... Thật thoải mái.....”

Lúc đầu, Phó Hạo Phong đề cô ra nằm ngửa, giao bản thân mình cho cô gái nhỏ ở trước mặt, cũng giúp đỡ cởi bỏ âu phục đi.

Dục vọng trong lòng bàn tay cô nhanh chóng cứng rắn, cảm giác thật kỳ diệu khiến cho Nhan Tương Tương cảm thấy thảo mãn, biết mình cũng có cách ảnh hưởng đến anh, khiến cho anh cảm thấy vui vẻ, khiến cô cũng tự tin hơn.

Phó Hạo Phong đột nhiên kéo cô tới gần, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia.

Bàn tay tục tằn vừa đụng đến da thịt trắng mịn như sữa không có cách nào dứt ram anh giống như đại sắc lang giờ trò với cô, xoa xoa khắp nơi, đối với ngữ tròn thì đùa bỡn trong lòng bàn tay, hưởng thụ sự tinh khiết mềm mại của phái nữ.

Nhan Tương Tương thờ dốt không thôi, cánh môi mềm mại mút lấy cái miệng của anh, cười nhẹ nói: “Làm sao bây giờ? Chúng ta trốn ở trong này, trợ lý và thư ký của anh cũng biết chúng ta đang làm gì.... Thật mất thể diện...” Ông xã của cô luôn mồm làm là làm, thích thế nào thì như thế đó, mới trực tiếp ôm cô vào đây, còn nói mọi người chớ quấy rầy, ý đồ quá rõ ràng.

Cùng hao tổn tâm trí là, bọn họ thật sự làm

Thân thể trần trụi thỏa thích cuồng quit, giống như hai dã thú động dục, ngửi thấy mùi của đối phương không thể kiềm chế, thế nào cũng phải tiến vào trong cơ thể của nhau, vùng vàng leo lên, mặt sức phát tiết mới có thể yên lòng.

“Em không vui sao?” Phó Hạo Phong thấp giọng hỏi, lật người cô xuống đè ở phía dưới, thắt lưng đẩy vào giữa hai chân cô, nơi mẫn cảm của hai người thân mật.

“Thích.... Hạo Phong, em, em rất thích....” Thích anh giữ lấy thân thể của cô, thích vật nam tính của anh dùng mảnh tràn đầy trong cô, thích anh thuộc về cô, mà cô cũng thuộc về anh.

“Tương Tương....”

“Ừ?” Cô mê muội nhẹ.

“Tương Tương, anh thích em, rất thích.”

Phó Hạo Phong cúi đầu cười, cái miệng tham lam thay phiên liếm, mút lên đầu vú hồng của cô, có lúc anh mút nhẹ, lúc thì mút chặt khiến cho cô run rẩy ở phía dưới anh.

Đến lúc rồi, anh không có cách nào kiềm chế được nữa, nơi sâu kín bí ẩn kia của cô hết sức hấp dẫn anh, vườn hoa thần bí kia nhiệt liệt van xin anh, rộng mở vì anh.

“Tương Tương, anh yêu em - -” Khàn khàn gào nhẹ, thẳng thắn tuôn ra lời yêu đương, thì thắt lưng anh thẳng lên phía trước, nơi nóng bỏng kia trong nháy mắt đã đi vào đường mòn ẩm ướt chặt chẽ, hoàn toàn chiếm đoạt cơ thể của cô.

Anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em.

Anh nói, anh yêu cô....

Trời ạ.... Cô không nghe nhầm! Anh nói, anh yêu cô.

Nhan Tương Tương kích động vô cùng, muốn nói chuyện, nhưng người đàn ông cô yêu hết lần này tới lần khác chọn vào giờ khắc chiếm đoạt thân thể của cô, sức lực càng mạnh lại dứt khoát, thân thể của cô giống trở nên khác lại, khi anh hạ thấp nơi nhạy cảm ướt át, mà cô thì không có sức chống cự mà cũng không muốn chống cự chút nào.

Anh nói, anh yêu cô....

Cô nghe thấy được, nghe được rõ ràng, cô thật sự rất vui, rất vui....

“Hạo Phong... Yêu em... A a - - Hạo Phong - -” Đùi thon dài ngưng ngừng lại mở ra, mông non nót trắng mịn dựa vào bản năng nghiêng hợp với ngọn lửa kia, cô bám vào cánh tay cường tráng của anh, thoáng chút cảm thấy có một cảm xúc mạnh mẽ, gương mặt đỏ vui mừng khóc.

“Anh yêu em. Tương Tương, bảo bối.... Anh yêu em....”

Dường như cố lấy hết dũng khí thổ lộ lần đầu, những lời yêu vừa nói ra khỏi miệng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Phó Hạo Phong hôn cô, biết mình trước kia thật vụng về, không biết bày tỏ, quả thật khiến cô đau lòng, nhưng anh rất yêu cô, thế nào cũng phải học cách đáp lại tình yêu của cô.

Mà hôm nay, rốt cuộc đã có tiến bộ, rõ ràng biểu đạt tâm ý, nói cho cô biết, anh yêu cô.

“Anh yêu em... Tương Tương, anh yêu em....” Không ngừng hôn sâu, hôn thật sâu từng lời kia vào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, để cô vằm nhận được anh thật lòng.

“Ô ô ô.....” Nhan Tương Tương khóc đến đáng thương cũng thật đáng yêu, bộ dạng khiến người ta muốn phạm tội. “Hạo Phong.... Ô ô.....”

Quá nhiều kích tình và cảm động đồng thời vọt tới, thân thể cô như đang bay, một lòng muốn bay thật là cao.

Cuối cùng, động tác của anh càng tăng nhanh.

Cô dốc hết sức tất cả nhiệt tình và cảm xúc đáp trả, lấy được thỏa mãn trong lòng người đàn ông cô yêu.

Khi kích tình chậm rãi trôi qua, trên giường lớn, nam nữ vẫn quấn quýt nhau thật chặt. Tựa như đã nửa tiếng... một tiếng... Nhan Tương Tương không rõ bao lâu bởi vì lúc cô đạt cao trào lại ngất đi, sau đó bất tỉnh ngủ mất.

Cô mở to mắt, phát hiện bây giờ, hơn nữa hai người vẫn còn duy trì tư thế thân mật ‘lúc yêu’, một phần của anh vẫn ở trong thân thể của cô, chặt chẽ dán vào nhau.

Tuy rằng rất thẹn thùng, nhưng mỗi tế bào trên người cô đều đảm nhận được hiện diện của anh, cô chính là thích bầu không khí thân mật này.

Anh còn đang ngủ.

Cô mỉm cười, tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng lướt qua da thịt của anh, lặp đi lặp lại vuốt ve lòng ngực của anh và bả vai màu đồng của anh, trở về chỗ lúc này anh đã thổ lộ với cô.

Mãi đắm chìm trong hồi tưởng tốt đẹp, đầu ngón tay của cô theo bản năng vẽ vòng quanh đầu vú của anh, cũng không biết chỉ một động tác nhỏ này đã đánh thức ‘núi lửa’ đang nghỉ ngơi giữa hai chân hoạt động lại.

Bỗng nhiên, một bàn tay nắm chặt lại cô gái tính nghịch.

“A!” Nhan Tương Tương lại khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vừa vặn thấy ánh mắt của Phó Hạo Phong.

Cô cắn cắn môi, khuôn mặt xinh đẹp ngượng ngùng cười. “Anh tỉnh.”

“Em dùng phương pháp này câu dẫn anh, anh đương nhiên tỉnh.” Phó Hạo Phong lười biếng nói ra, hơn nữa hai chữ ‘tỉnh’ sau cùng, anh càng ái muội, thất lung hơi nhếch lên, nói với cô không chỉ bên ngoài tỉnh lại mà ngay cả vật nam tính kia cũng bắt đầu thức tỉnh.

Nhan Tương Tương quả thật cảm giác được.

Ai, bọn họ vẫn còn ở cùng một chỗ, nơi non nót mềm mại của cô bao quanh bộ phận thiêu đốt của anh, khi lửa dục nhộn nhạo thì đương nhiên cô cũng cảm nhận được sự thay đổi của anh.

Nơi nữ sinh nhếch nhếch phản ứng alji kích thích của anh, nhưng mà, cô vẫn còn chuyện muốn nói với anh, rất quan trọng, rất quan trọng, cô thật sự muốn nghe anh nói câu nói kia một lần nữa.

“Anh... Anh đã tỉnh, vậy, vậy tốt lắm, Hạo Phong, em nghe được những lời anh nói.” Cô nhìn chăm chú vào ánh mắt lấp lánh của anh, lớn mật nói: “Anh yêu em. Em nghe thấy. Nghe rất rõ ràng, Hạo Phong, em... Em rất vui.”

Phó Hạo Phong cảm giác da mặt nóng lên, ngực trái chấn động.

Thấy anh không nói lời nào, bên môi Nhan Tương Tương vẫn lộ hình cung xinh đẹp, ôn nhu nói: “Em nghe rất rõ ràng, anh không thể chối cãi. Anh yêu em, có phải không?”

“Anh không chối.” Anh dứt khoát, thoải mái đối mặt, hai tay còn trượt đến sau thắt lưng cô, ôm cô vững vàng đặt trên người mình. “Anh không yêu em còn có thể yêu ai? Chúng ta là vợ chồng, em là bà xã của anh, anh là ông xã của em, dĩ nhiên là anh yêu em.”

Đột nhiên, Nhan Tương Tương cũng không hiểu sao nghe lời này xong hốc mắt chợt nóng, tầm mắt mờ hồ, từng giọt nước mắt nhanh chóng chảy ra.

Cô khóc, vừa khóc vừa cười, rõ ràng rất vui vẻ, nước mắt lại không ngừng rơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm lập tức ướt đầm.

“Tương Tương?”

Phó Hạo Phong đột nhiên thấy cô không ngừng rơi nước mắt mà hoảng hồn, vội vàng vui vẻ, nước mắt mà hoảng hồn, vội vàng ôm cô ngồi dậy, một tay nâng cằm cô lên.

“Sao lại khóc vậy? Anh nói gì sao?” Anh vội hỏi.

Đầu nhỏ ra sức lắc đầu, Nhan Tương Tương cười lau nước mắt, cố gắng đè cuống nghẹn ngào nơi cổ họng.

“Không có không có.... Anh không có sai, em quá vui mừng, Hao Phong, em rất vui vẻ, bởi vì anh yêu em, cũng bởi vì em yêu anh, chúng ta yêu nhau, em thật, thật sự rất vui vẻ... Em cho là còn phải đợi rất lâu, anh mới có thể yêu em, nhưng mà anh nói... em yêu anh...” Nước mắt lại lần nữa tuôn ra, lau không xong.

Phó Hao Phong thở dài, cánh tay với lấy hộp khăn giấy, rút ra vài tờ lau mặt cho cô.

“Đồ ngốc, Trương Trương ngốc, chẳng lẽ em không biết, anh đã yêu em rất nhiều năm, nhiều năm về trước, anh đã yêu em, yêu điên cuồng muốn lấy em, lòng của anh đã bị em chiếm đoạt, từ rất lâu trước kia, giờ đây nó không thuộc về anh nữa, nó đã là của em”

“A?” Thế này là sao?

Nhan Trương Trương không dám tin tròn to mắt, nhịp tim đập nhanh, không thể tưởng tượng được vị ngọt lan tràn trong lòng.

“Anh yêu em nhiều năm như vậy, tại sao không nói? Ai, cái gì anh xung không nói, hại em suy nghĩ lung tung, anh không nói, làm sao em biết? Anh.. Anh thật đáng ghét!”

Phó Hao Phong cho cô một cái hôn sâu triền miên, hai cổ thân thể hôn nhau nóng lên.

Dán lên môi non nớt, đỏ thắm của cô, anh nhẹ thờ ra rồi khàn khàn nói: “Em sẽ không hiểu được, khi anh biết anh có thể lấy em làm vợ, anh đã rất vui mừng, rất phấn khích. Trương Trương, đối với em mà nói, anh không phải là một người yêu tốt nhưng anh muốn chăm sóc em cả đời, muốn yêu em, cưng chiều em, anh sớm nên nói cho em biết tâm ý của anh, chẳng qua vẫn không nói ra được... Đây là anh không tốt, thật xin lỗi.”

“Oa a - -” Vậy mà Trương Trương khóc lớn, cái giọng khóc thút thít.

Vui mừng trong lòng khiến cô chột nhào vào lòng của ông xã, bộ ngực tròn trịa dán vào lồng ngực trắng kiện của anh, gương mặt ướt đầm chôn ở chiếc cổ ấm áp của anh.

“Trương Trương - -”

Cô vừa khóc vừa trách móc: “Anh rất tốt, Hao Phong, anh là người bạn trai tốt, là ông xã tốt nhất... Ô... Em yêu anh, Hao Phong, em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh - - -”

Anh mặt vui vào trong mái tóc của cô, ngửi lấy mùi hương thơm mát của cô, thử đề xuống phần rung động điên cuồng, vậy mà không có kết quả, bởi vì mùi thơm của cơ thể cô là chất kích thích, khiến anh run rẩy thật sâu.

“Anh yêu em, Nhan Trương Trương.” Anh lại nghiêm túc thổ lộ lần nữa, giống như một lời thề, cam kết với cô, anh sẽ yêu thương cô cả đời, vĩnh viễn không buông tay.

Anh đề cô trở về trên giường lớn, trong cơ thể cô, dục vọng phái nam đã sớm sưng to, cứng rắn như cây đao, khát vọng được di chuyển và vuốt ve.

Anh dùng lực yêu cô, va chạm tạo ra tia lửa, dẫn cô đi đến thiên đường.

Nhan Trương Trương nóng bỏng đáp lại từng hành động của anh.

Anh tiến vào, cô mở rộng.

Anh giữ chặt lấy cô.

Bọn họ hòa hợp như thế, nhất định vì đối phương mà sống, vì đối phương mà sinh, linh hồn của bọn họ ràng buộc lẫn nhau, nếu như không có đối phương thì cuộc đời này cũng không còn đầy đủ nữa...

“Hao Phong... Sau này, còn có con, anh và tiểu bảo bối của em, chúng ta cùng yêu thương nó...” Lúc đó mồ hôi đầm đìa trên gương mặt đỏ ửng, cô vừa thờ hồng hộc vừa nói, nơi nhạy cảm của cô co rút lại mang cho anh một khoái cảm lớn, cô hút chặt lấy anh.

“Em mang thai?” Phó Hao Phong gắt gao giữ lấy cơ thể trơn bóng của cô, nhịp tim đập nhanh như muốn vỡ ra.

“Em không biết... Có thể có, cũng có thể không có... Nhưng em muốn, nếu như bây giờ không có, có thể rất nhanh sẽ có... Anh nói xem?” Cô cười dịu dàng với anh, đầu ngón tay lau gương mặt tuấn tú của anh, thân thể tràn ngập mùi động tình của anh tiếp cận anh.

Phó Hao Phong cúi đầu hôn lên trán xinh đẹp cười, xúc động nói: “Anh yêu em, anh yêu tiểu bảo bối của chúng ta... Em sinh bao nhiêu đứa anh đều yêu hết, càng nhiều càng tốt...”

Nhan Trương Trương nở nụ cười, tiếng cười mềm mại.

“Cám ơn anh, Hao Phong. Còn nữa..... Em yêu anh rất nhiều.”

Cuối cùng, trời đất xoay tròn, cô cũng vậy, vui sướng giống như đợt sóng không ngừng tuôn ra, thân thể lại đạt cao trào, trong lòng cô lại thấy thắm

nhuần bởi sự xúc động..

Bọn họ yêu nhau.

Thì ra, phần tính cảm này đã sớm rơi vào trong tay cô, cô sẽ quý trọng nó, vĩnh viễn quý trọng..

Cô chìm đắm trong rung động, và kích thích, khóe miệng vểnh cong lên, cười thật xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Khó Hiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.